

AMANDA QUICK

Năluca

THE RIVER KNOWS

PROLOG.

Spre sfârșitul perioadei de domnie a reginei Victoria...

Ea nu îndrăzni să aprindă niciuna dintre lămpi, de teamă ca nu cumva vreun trecător să remarce lumina și să-și amintească mai târziu, atunci când polițiștii își vor face apariția și vor pune tot felul de întrebări. Afară, pe alee, ceața se îndesea, dar razele piezișe ale lunii care pătrundeau pe fereastră luminau suficient salonașul intim. Nu că femeia ar fi avut nevoie de acea rece licărire argintie. Cunoștea atât de bine plăcutele încăperi de deasupra dughenei. Timp de aproape doi ani, acest mic spațiu constituise locuința ei.

Se lăsă pe vine în fața cufărului greu din colț și încercă să introducă cheia în broască. Un lucru atât de simplu în aparență se dovedi incredibil de dificil de dus la îndeplinire, din pricina faptului că mâinile îi tremurau foarte tare. Se strădui să respire adânc, într-o zadarnică încercare de a-și domoli bătăile inimii. După trei încercări, femeia izbuti în cele din urmă să deschidă capacul cufărului. Balamalele scârțâiră ca niște țipete stridente în liniștea mormântală.

Băgă mâna înăuntru și scoase din cufăr cele două volume legate în piele, pe care le pusese acolo. Apoi se ridică în picioare și traversă încăperea cu cărțile în brațe, punându-le în micul ei geamantan. În prăvălia de la parter, mai existau zeci de alte cărți, dintre care unele s-ar fi putut vinde la niște prețuri frumoșele, însă acestea două erau de departe cele mai valoroase.

Trebuia să limiteze drastic numărul cărților pe care le lua cu ea, deoarece atârnavă extrem de greu. Și chiar dacă ar mai fi putut duce încă alte câteva, n-ar fi fost prea înțelept din partea

ei să le ia. Lipsa prea multor exemplare valoroase de pe rafturile de la parter ar fi născut multă suspiciune.

Din motive similare, pusese în bagaj doar strictul necesar de articole vestimentare. N-ar fi fost câtuși de puțin indicat ca poliția să descopere că o presupusă sinucigașă luase cu ea, în apele fluviului, cea mai mare parte a garderobei sale.

Închise valijoara burdușită. Slavă Domnului că nu vânduse cele două volume. În ultimii doi ani, existaseră fără îndoială destule momente în care ar fi avut la ce să folosească banii pe care i-ar fi obținut pe ele, dar nu se simțise în stare să se despartă de acele două cărți pe care tatăl ei le venerase cel mai mult, păstrându-le cu sfințenie, ca pe o comoară. Acestea erau tot ce îi mai rămăsese nu numai de la el, ci și de la mama ei, care murise în urmă cu patru ani.

Tatăl ei nu-și mai revenise niciodată cu-adevărat după pierderea preaiubitei lui neveste. Nu surprinsese pe nimeni prea tare faptul că el își pusese pistolul la tâmplă și se omorâse, după ce își pierduse și agoniseala de o viață întreagă. Creditorii îi confiscaseră casa confortabilă și majoritatea lucrurilor din ea. Din fericire totuși, aceștia nu consideraseră la fel de valoroasă bogata și remarcabila lui bibliotecă.

Trezindu-se pusă în fața obișnuitelor opțiuni pentru cariera unei femei aflate în situația ei – care se limitau la perspectiva unei vieți umile în calitate de doamnă de companie sau de guvernantă – ea alesese să folosească acele cărți într-o manieră de neconceput, și, după părerea lumii bune, de neiertat, și anume pentru a se lansa în domeniul negoțului.

În ochii înaltei societăți, era ca și cum femeia încetase ca prin farmec să mai existe. Și nu că ea ar fi avut vreodată cine știe ce relații în înalta societate. Familia Barclay nu se învârtise niciodată în cercurile din lumea bună.

Cunoștințele ei despre colecționarea și despre colecționarii de cărți, dobândite de la tatăl ei, îi asiguraseră posibilitatea scoaterii unui mic profit, după numai câteva luni de activitate în acest soi de afacere. În cei doi ani în care funcționase magazinul, femeia reușise să fie recunoscută drept o mică, dar de succes comerciantă de cărți rare.

În noua ei viață, cu garderoba ei considerabilă, cu registrele contabile și cu apreciabilul volum de corespondență de afaceri, se afla departe de comoda și de rafinata lume în care fusese crescută, însă descoperise că deținerea propriului ei magazin era pe deplin satisfăcătoare. Era un lucru important ca cineva să poată afirma că deține controlul asupra propriilor câștiguri financiare. Iar în plus, ca negustoreasă, fusese eliberată de multe dintre regulile ridicole și restricțiile impuse de către lumea bună doamnelor singure. Nu putea nega că regresase pe scara socială, și totuși experiența îi permisesse să-și ia destinul în propriile mâini, ceea ce nu fusese posibil până atunci.

Dar, de mai puțin de o oră, visul ei în legătură cu un viitor strălucit și independent, pe care începuse deja să și-l făurească, fusese spulberat pentru totdeauna. Acum se afla în plin coșmar. Nu mai avea de ales decât să fugă, luându-și cu ea doar o brumă de bunuri personale, încasările de pe urma vânzărilor de cărți din acea zi și cele două cărți neprețuite.

Era obligată să dispară – înțelesese limpede acest lucru însă trebuia să se asigure că nimeni nu o va căuta. Ideea îi venise în urma citirii unui articol din presă, cu câteva zile mai înainte.

. Pentru a doua oară în decurs de mai puțin de o săptămână, înalta societate deplânge șocanta pierdere a unei proeminente doamne din lumea bună. Din păcate, fluviul a mai cerut încă o victimă.

Doamna Victoria Hastings, copleșită probabil de una dintre periodicele ei crize de deznădejde, s-a aruncat de pe un pod în adâncurile reci și nemiloase ale apelor Tamisei. Trupul ei neînsuflețit încă n-a fost recuperat. Autoritățile presupun că acesta fie a fost purtat de curent până în mare, fie s-a împotmolit în cine știe ce resturi de epavă scufundată. Devotatul ei soț, Elwin Hastings, este copleșit de mâhnire.

Probabil că cititorii își vor reaminti că n-a trecut nici o săptămână de când domnișoara Fiona Risby, logodnica domnului Anthony Stalbridge, s-a aruncat și ea în fluviu. Corpul acesteia a fost totuși găsit...

Două femei din înalta societate se aruncaseră în fluviu, în cursul aceleiași săptămâni. Ba mai mult, în fiecare an, alte

femei de condiție mult mai modestă, deznădăjduite și deprimare, își căutau scăparea în apele fluviului. Nimeni n-ar fi fost surprins dacă s-ar fi descoperit că și o obscură proprietară de librărie alesese aceeași modalitate de sinucidere.

Cu degete tremurânde, scrise biletul de adio, concentrându-se să găsească cele mai potrivite cuvinte, cele mai convingătoare.

. Sunt disperată. Nu mai pot trăi având pe conștiință ceea ce am făcut în noaptea asta și nici înfrunța un viitor care nu mi-ar putea aduce decât umilința unui proces public și ștreangul spânzurătorii. Mi se pare mult mai acceptabilă dispariția mea definitivă, în apele fluviului...

Femeia iscăli, scriindu-și cât mai citeț numele, și lăsă scrisoarea pe măsuta pe care se obișnuise să mănânce. Puse pe un colț al bucății de hârtie un mic bust al lui Shakespeare. Ar fi fost cu totul nedorit ca biletul să fie luat de vreun curent de aer și să cadă pe podea, rămânând astfel neobservat de către polițiști.

Își puse apoi pelerina și privi pentru o ultimă dată camera de zi. Fusese mulțumită în acest loc. E drept, singurătatea era uneori greu de îndurat, mai ales noaptea, însă te puteai obișnui cu ea. Se gândise chiar și la eventualitatea de a-și lua un câine, pentru a-i mai ține de urât.

Cu geamantanul greu în mână, șovăi o clipă. În agățătorile de pe perete atârnavă: o beretă de vară și o pălărie cu boruri largi, împodobită cu pene, pe care obișnuia să o poarte atunci când mergea la plimbare. O izbi gândul că ar fi fost un lucru foarte bun – și extrem de convingător în același timp – dacă pălăria ei cu pene ar fi fost găsită plutind pe lângă vreun pod, poate prinsă de vreo piatră sau de vreo bucată ruptă de lemn, pe jumătate căzută în apă. Înșfăcă pălăria și și-o îndesă pe cap.

Privirea îi căzu pe draperia care acoperea intrarea în dormitor. Tresări la gândul a ceea ce se afla dincolo de acea draperie.

Cu mâna încleștată pe valijoara ei, se grăbi să coboare la parter, intrând în încăperea din spate. Apoi deschise ușa și pași afară, pe alea cufundată în beznă. N-avea nici un rost să mai

încuie. Broasca fusese spartă cu mai puțin de o oră în urmă, atunci când intrusul pătrunsese în casă.

Merse cu precauție de-a lungul aleii, ghidată de ceea ce-și amintea în legătură cu îngustul pasaj din spatele șirului de magazine.

Cu puțin noroc, abia peste câteva zile oamenii ar fi început să se întrebe din ce pricină Librăria Barclay rămăsese închisă atât de multă vreme. Dar mai curând sau mai târziu, cineva – și cel mai probabil proprietarul casei – tot ar fi devenit îngrijorat. Un timp, domnul Jenkins s-ar fi mulțumit să bată la ușa ei. Până la urmă însă, s-ar fi alarmat și s-ar fi înfuriat, iar în final ar fi folosit una dintre cheile de pe inelul pe care îl purta în permanență asupra lui și ar fi intrat în librărie, pentru a-i solicita achitarea chiriei.

Și atunci ar fi fost descoperit și cadavrul din odaia de la etaj. La scurtă vreme, poliția avea să-și înceapă investigațiile pentru prinderea femeii care îl ucisese pe Lord Gavin, unul dintre cei mai bogați și mai distinși domni din înalta societate.

Femeia se făcu nevăzută, înghițită de întunericul nopții.

Un an și două luni mai târziu...

Văduva misterioasă dispăruse din nou.

Anthony Stalbridge înainta precaut de-a lungul coridorului întunecos, încercând să zărească o dâră de lumină strecurându-se pe sub vreo ușă. Toate camerele păreau a fi goale, însă el știa că femeia trebuia să se afle pe undeva pe-aproape. Cu câteva minute în urmă, o zărise, în timp ce ea urca scările neluminate ale servitorilor.

Îi lăsase un mic avans înainte de a o urma pe treptele înguste. Dar când ajunse pe palierul dormitoarelor, nici urmă de doamna Bryce.

Dinspre sala de bal, se auzeau acordurile înăbușite ale unui vals și zumzetul îndepărtat al conversațiilor animate de șampanie. Parterul reședinței Hastings, luminat feeric, era plin de oaspeți elegant îmbrăcați. Însă aici, la etaj, doar câte o lampă prinsă de perete împrăștia o lumină palidă. Domnea și o liniște rău prevestitoare.

Conacul avea dimensiuni impresionante, dar singurii săi ocupanți erau Elwin Hastings, foarte recenta, foarte bogata și foarte tânăra lui soție, precum și membrii personalului. Camerele servitorilor se aflau sub scări. Asta însemna că, probabil, mai toate dormitoarele de-aici, de la etaj, erau pustii.

Dormitoarele libere se dovedeau uneori a fi extrem de tentante pentru musafirii aflați în căutarea unei întâlniri amoroase secrete. Oare doamna Bryce urcase pentru vreo astfel de întâlnire tainică? Nu știa din ce motiv, el nu se simțea atras să analizeze prea îndeaproape această posibilitate. Și nu că ar fi avut vreo pretenție asupra femeii. În ultima săptămână, ei doi dansaseră de câteva ori și purtaseră câteva conversații precaute și exasperant de politicoase, pe la diverse manifestări mondene. Aceasta era dimensiunea legăturii lor protocolare. Însă intuiția lui – ca să nu mai amintească și de absolut toate instinctele de mascul – îl avertiza că în realitate ei doi se angajaseră într-o relație necugetată, o relație la care el unul n-avea de gând să renunțe nici în ruptul capului.

Încă de la prima lor întâlnire, Louisa Bryce făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l descuraja, cel puțin verbal. Desigur, se putea aștepta la asta, dat fiind vechiul scandal de care fusese legat numele lui. Ceea ce îl intriga însă foarte tare era faptul că ea părea să depună eforturi pentru a evita orice alt bărbat din încăpere, la fiecare petrecere la care participa.

Anthony era un om de lume și știa că existau femei care nu se simțeau atrase de bărbați din punct de vedere sexual, și totuși, în cele câteva ocazii în care o convinsese pe Louisa să danseze cu el și o ținuse în brațe pe ringul de dans, ajunsese să fie absolut convins că și ea era la fel de conștientă de prezența lui senzuală, precum era adevărată și reciprocă. În această privință, valsul constituia un excelent mod de testare. Sau poate că el se autoamăgea cu bună știință, din cel mai vechi motiv de pe lume, și anume acela că o dorea nespuse de mult.

Femeia nu avea de unde să știe că ochelarii ei cu rame aurii, care îi dădeau un aer profesoral, rochiile ei demodate și felul ei serios și dureros de monoton de a conversa nu reușeau decât să-l fascineze și mai tare. Atitudinea ei plictisitoare era în mod evident ipocrită. Bărbatul trebuia să recunoască totuși că

această mască avea un efect puternic asupra lumii bune. Numele ei nu era asociat cu al niciunui bărbat. Se părea că nu era implicată în nici o relație intimă. Lady Bryce constituia cu toată certitudinea un veritabil mister, iar unul dintre cele mai bizare lucruri era tainica ei curiozitate în privința gazdei lor din acea seară, Elwin Hastings, precum și în privința celorlalți domni implicați în noul consorțiu de investiții al acestuia.

În acel moment, la capătul cel mai îndepărtat al holului se deschise o ușă. Anthony se ascunde în umbra unei firide din perete, așteptând să vadă ce se întâmplă.

Din încăperea ieși Louisa. În semiîntunericul acela, nu-i putea distinge cu claritate trăsăturile feței, dar îi recunoscuse rochia cafenie, demodată. Îi mai recunoștea mândra înclinare a bărbiei, precum și rotunjimea grațioasă a umerilor.

În ciuda situației riscante, sau poate tocmai din cauza acesteia, bărbatul fu străbătut de un fior de dorință. O privea venind în direcția lui și își aminti cât de bine se simțise ea în brațele lui, atunci când dansaseră, ceva mai devreme. Făcuse tot posibilul să pară, la fel ca de obicei, afectată și plictisitoare, dar nimic nu-i putea ascunde inteligența și privirea provocatoare a ochilor de culoarea chihlimbarului, și nici nu-i putea înlătura lui Anthony plăcerea de a-i simți sub palmă spatele grațios și ținuta dreaptă. Se întreba dacă ea își dădea seama că se simțea din ce în ce mai atras să-i afle secretele, pe măsură ce femeia se străduia tot mai mult să-l descurajeze.

Ea se precipită pe culoar, fără a-i simți prezența, și se îndreptă către scara servitorilor. Lumina unei lămpi atârnată pe perete se reflectă o clipă strălucitor în ramele ochelarilor ei. El tocmai se întreba dacă să-i iasă în cale și să se confrunte cu ea, sau să continue să o urmărească, când dinspre capătul de sus al scării servitorilor tună în direcția ei un glas tăios necruțător.

— Cine-i acolo? rosti cu asprime respectivul bărbat.

Era o somație, nu o simplă întrebare, iar tonul nu era acela politicos și plin de respect al unui servitor.

Omul era Quinby, una dintre cele două gărzi de corp care în ultima vreme îl însoțeau pe Hastings peste tot.

Anthony întinse un braț, o înșfacă pe Louisa în momentul în care trecea pe lângă el și o sili să se oprească.

Ea se întoarse spre el, cu gura deschisă, gata să scoată un mic țipăt de surprindere. Ochiul îi erau larg deschiși. Anthony îi acoperi buzele cu mâna liberă.

— Taci, îi șopti el la ureche. Ai încredere în mine.

Apoi o trase strâns la pieptul lui și o sărută suficient de apăsător încât să nu-i mai permită să scoată vreun sunet.

Vreme de câteva clipe, ea se împotrivi. El spori apăsarea sărutului, cerându-i astfel femeii să-i răspundă pe măsură. Dintr-odată, Louisa încetă să i se mai opună. Anthony, lovit parcă de descărcarea electrică a unui trăsnet, își dădu seama că și ea împărtășea aceeași senzație. Îi putea simți reacția. Părea șocată. Și aceasta n-avea nimic de-a face cu apropierea paznicului.

Pe hol răsunau pașii grei ai lui Quinby. Anthony înjură în gând. El n-ar fi vrut nimic altceva decât să continue s-o sărute pe Louisa. Și-ar fi dorit nespuse de mult să intre împreună cu ea în cel mai apropiat dormitor, să o culce pe pat, să-i scoată ochelarii și rochia anostă...

— Ce faceți voi doi aici? îi întrebă Quinby.

Anthony ridică privirea. N-avea nevoie să mimeze nemulțumirea și iritarea. Louisa făcu un pas înapoi, încruntându-se de parcă și ea ar fi fost deranjată de faptul că fuseseră întrerupți din plăcuta îndeletnicire. Anthony observă în dosul lentilelor privirea ușor confuză și sesiză răsuflarea accelerată a femeii.

— Se pare că avem companie, draga mea, rosti el pe un ton constatativ.

Quinby se apropie de ei. Masiv și lat în umeri, era îmbrăcat cu un palton închis la culoare. Într-unul dintre buzunare se întrezărea un obiect care atârna greu. Pe una din mâinile lui lucea un inel auriu cu piatră de onix, care părea să fi costat extrem de mult.

Louisa se întoarse în direcția paznicului. Anthony simțea că femeia era speriată, însă ea reuși să se stăpânească,

deschizându-și evantaiul cu un gest plin de iritare.

— Nu cred că am avut plăcerea să-mi fi fost vreodată prezentat, spuse ea cu o voce care ar fi putut îngheța chiar și un cuptor încins. Deși era mult mai scundă, izbutea să dea impresia că se uită de sus la Quinby. Cine-ți dă dumitale dreptul să ne acostezi astfel?

— Nu vă supărați, doamnă, dar niciunui oaspete nu-i este permis accesul la acest etaj, îi replică răspicat Quinby, care ațintise o privire pătrunzătoare asupra lui Anthony. Vă voi însoți înapoi la parter.

— N-avem nevoie de escortă, îl asigură cu multă răceală Anthony. Cunoaștem foarte bine drumul până acolo și ne descurcăm și fără însoțitor.

— Chiar așa, că bine zici! îi ținu și Louisa isonul. Domnule, poți fi absolut încredințat că știm drumul și nu-ți vom simți deloc lipsa.

Apoi își ridică puțin jupa și dădu să se strecoare pe lângă Quinby, dar acesta întinse mâna și o apucă de braț.

Stupefiată, ea pufni de parcă nu-i venea a crede, arătându-se de-a dreptul indignată de mojicia individului.

— Cum îndrăznești?

— Vă implor să mă iertați, doamnă, dar, înainte să plecați, sunt obligat să vă întreb ce-ați căutat aici sus, insistă paznicul.

Louisa îl fulgeră cu privirea prin lentilele ochelarilor.

— Ia-ți imediat laba de pe mine, altminteri o să am grijă să-l informez pe domnul Hastings în legătură cu acest incident.

— Eu oricum îi voi raporta ceea ce s-a întâmplat. În mod vădit, Quinby nu părea câtuși de puțin tulburat de amenințarea ei. Este de datoria mea să-i comunic apariția unor astfel de evenimente.

— Ce fel de evenimente, pentru Dumnezeu?! ripostă femeia. Ce naiba vrei să insinuezi?

Anthony se uită lung la Quinby și îi porunci:

— Ia-ți mâna de pe brațul doamnei.

Celălalt miși ochii. Nu-i prea place să primească ordine, își zise în sinea lui Anthony, după care adăugă:

— Acum!

Quinby eliberă brațul Louisei.

— Totuși, trebuie să mi se răspundă la întrebare, mârâi el, păstrându-și atenția concentrată în direcția lui Anthony. De ce ați venit aici sus?

De data asta, întrebarea îi fusese adresată lui, înțelese Anthony. Quinby nu mai era preocupat de Louisa.

În acel moment, Anthony o luă de braț, cu un gest de amant îndreptățit.

— Mă gândeam că răspunsul este cât se poate de evident. Doamna și cu mine am venit aici pentru a găsi puțină intimitate.

Era absolut sigur că Louisa nu era prea încântată de implicațiile pe care le presupunea această explicație, și totuși ea știa că nu avea altă variantă decât să-i cânte în strună. Spre lauda ei, femeia nu ezită câtuși de puțin.

— Fără nici o îndoială, trebuie să plecăm de aici, domnule, rosti ea răspicat.

— Așa s-ar părea, încuviință și Anthony.

O strânse ceva mai tare de braț și o conduse în direcția scării principale.

— Ia stați puțin! strigă Quinby în urma lor. Nu prea știu ce este cu voi doi, dar...

— Întocmai! îi aruncă Anthony peste umăr. Nu ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce făceam, foarte buna mea prietenă și cu mine, aici sus, și chiar așa vor și rămâne lucrurile.

— Am fost angajat pentru a observa tot ce se întâmplă în casa asta, le aduse la cunoștință Quinby, urmându-i pe coridor

— Înțeleg, încuviință Anthony. Însă doamna și cu mine nu știam că palierele superioare ale casei constituie niște zone interzise. N-am văzut nici un semn de avertizare în acest sens.

— Desigur că nu există astfel de semne de avertizare, mormăi Quinby. Oamenii ca domnul Hastings nu obișnuiesc să monteze avertismente în conace atât de elegante precum acesta.

— Atunci, cu greu ne-ai putea învinovăți că am ajuns aici, atâta vreme cât am stabilit deja că intenționam să scăpăm de aglomerația de la parter, concluzionă pe un ton împăciuitoare Anthony.

— Așteaptă o clipă! îi zise Quinby.

Anthony nu-i mai dădu atenție bărbatului, ci i se adresă Louisei, suficient de tare încât să-l poată auzi și Quinby:

— Consider că trăsura mea ne va asigura izolarea după care tânjim.

Femeia îi aruncă o privire șovăielnică și ambiguă, dar din fericire rămase tăcută.

Începură să coboare treptele. Quinby se oprise în capătul de sus al scării. Privirea paznicului parcă îl ardea în ceafă.

— Suntem nevoiți să plecăm imediat, îi spuse Anthony Louisei de data asta foarte încet. Dacă nu plecăm, îi vom stârni și mai multă suspiciune.

— Dar eu am venit aici împreună cu Lady Ashton, îi replică Louisa la fel de încet. Nu pot să dispar așa, din senin, fără să-i spun nimic, pentru că femeia se va neliniști cumplit.

— Sunt sigur că unul dintre lachei va fi fericit să anunțe că ai plecat deja, împreună cu mine.

Ea se îmbătoșă.

— Nu pot face asta, domnule.

— De ce nu? Noaptea este de-abia la început, iar noi doi avem atâtea de vorbit, nu-i așa?

— Nu-nțeleg ce vrei să spui. Ți mulțumesc pentru intervenția promptă și cât se poate de oportună, dar aceasta nu era câtuși de puțin necesară. M-aș fi putut descurca și singură cu acel bărbat. Acum, realmente mă simt nevoită să insist...

— Tare mi-e teamă că eu sunt cel care trebuie să insiste. Înțelege că mi-ai trezit curiozitatea. N-o să mai pot dormi deloc la noapte dacă n-o să obțin câteva răspunsuri din partea ta.

Ea îi aruncă o privire rapidă, bănuitoare și piezișă. El îi zâmbi, lăsând-o să vadă cât era de hotărât. Expresia Louisei se mai înăspri, însă ea nu prelungi ciondăneala lor. Cu siguranță, plănuia cum să scape, își zise Anthony în sinea lui. Probabil că intenționa să dispară în momentul în care vor reveni în sala de bal, unde prezența atâtor persoane l-ar fi împiedicat să-i facă o scenă penibilă.

— Doamnă Bryce, va trebui să renunți la orice intenție de a mă lăsa baltă, îi puse el în vedere. Într-un fel sau altul, vei fi nevoită să-mi permiți să te conduc acasă în seara asta.

— Nu mă poți obliga să mă sui în trăsura ta.

— Nici prin cap nu mi-ar trece vreodată să folosesc forța. Nu atâta vreme cât raționamentul logic va duce foarte probabil la același rezultat.

— Și care ar fi, mă rog frumos, acest raționament?

— Ce-ar fi să începem prin a fi de acord că amândoi avem același interes cu privire la chestiunile personale ale amfitrionului nostru din seara asta?

Remarcă tresărirea Louisei și respirația ei precipitată.

— Habar n-am la ce te referi, se prefăcu ea.

— Acum câteva minute, ai ieșit din dormitorul lui Hastings.

— De unde știi? îl întrebă Louisa. Faci niște presupuneri hazardate și speculative.

— Arareori acționez pe ghicite, doamnă Bryce. Și în nici un caz atunci când am la dispoziție fapte concrete. Știu sigur că acolo se află dormitorul lui Hastings, fiindcă ieri am făcut rost de o schiță a etajului casei.

— Pentru Dumnezeu, domnule! Chipul femeii se luminează de o bruscă înțelegere a situației și de ceva care părea a fi o eliberare. Ești cumva un spărgător profesionist?

O doamnă bine-crescută și la locul ei s-ar fi simțit de-a dreptul înspăimântată, se gândi bărbatul. Dar Louisa nu părea să fie câtuși de puțin deranjată de ideea de a fi însoțită de către un eventual membru al lumii interlope. În schimb, era în mod vădit intrigată și curioasă. Nici măcar încântată n-ar fi fost un termen prea exagerat pentru a defini starea ei de spirit din acel moment. Anthony avusese dreptate să considere că Louisa era o ființă cu totul ieșită din comun.

— Doar nu te aștepți să-ți confirm suspiciunile, îi replică el. Sunt sigur că ai chema imediat poliția ca să mă aresteze.

Spre marea lui uluire, ea începu să râdă. Trilurile cristaline îl fermecară.

— Ba nicidecum, domnule, țin eu să-l asigure, agitându-și cu grație evantaiul. Nu mă deranjează nici cât negru sub unghie, dacă-ți câștigi existența furând de la oameni de teapa lui Elwin Hastings. Trebuie totuși să recunosc că acest lucru îmi explică anumite chestiuni.

Lui i se părea că discuția lor se abătea într-o direcție destul de bizară.

— La ce anume te referi? o întrebă Anthony.

— Domnule, sunt dispusă să recunosc că, din momentul în care te-am cunoscut la balul Hammond, mi-ai stârnit cea mai vie curiozitate.

— Iar acest lucru ar trebui să mă fleteze sau să mă alarmeze?

Ea nu-i răspunse la această întrebare, ci îi zâmbi, satisfăcută și arogantă ca o pisicuță încolăcită la căldurică, lângă foc.

— Încă de la bun început am socotit că aveai ceva în mod categoric misterios, îi spuse Louisa.

— Cum adică?

— Păi, ai cerut să-mi fii prezentat și apoi ai dansat cu mine. Își desfăcu evantaiul și apoi îl închise imediat la loc, cu un mic gest care voia să sublinieze că ea își demonstrase cu vârf și îndesat punctul de vedere.

— Și ce ar fi atât de straniu în ceea ce am făcut?

— E ciudat, fiindcă domnii nu prea caută compania mea. Nu se prea îngrămădesc să mă cunoască și cu-atât mai puțin să danseze cu mine. Iar când m-ai invitat pe ringul de dans și la recepția Wellsworth, mi-am dat imediat seama că puneai la cale transpunerea în practică a unei uneltiri.

— Înțeleg.

— Am presupus, firește, că te foloseai de mine ca de un paravan care să-ți camufleze interesul față de cine știe ce altă doamnă. Se întrerupse, după care adăugă cu gingășie: Poate față de o femeie măritată.

— E limpede că în ultimele zile ți-ai pierdut multă vreme și energie gândindu-te la mine.

Cam tot atâta timp cât își petrecuse și el gândindu-se la ea, își zise în sinea lui bărbatul, și găsi acest lucru mulțumitor.

— Am constatat că erai o adevărată enigmă, îi spuse ea. Și totuși, nu mi-a trecut deloc prin minte ideea că ai putea fi hoț. Trebuie să recunosc că pentru mine lucrurile au luat o întorsătură cu totul neprevăzută.

Cei doi ajunseră în holul de la intrare înainte să fi apucat Anthony să-i mai dea vreo replică. Un lacheu îmbrăcat cu o livrea de modă veche, albastru cu argintiu, și având pe cap o perucă pudrată, le ieși în întâmpinare.

— Te rog să ne aduci pelerina doamnei Bryce, îi ceru Anthony. Poți să-mi chemi și trăsura, iar apoi s-o informezi pe Lady Ashton că doamna a plecat împreună cu mine.

— Am înțeles, domnule, îi zise lacheul și se grăbi să-i îndeplinească ordinele.

Louisa nu mai protestă. Anthony avea impresia că era la fel de nerăbdătoare ca și el să plece de-acolo. Era evident că pe acea femeie n-o deranja prea tare ideea de a pleca în noapte împreună cu un hoț de profesie. Bărbatul nu știa cu exactitate ce să creadă, în respectiva privință.

Lacheul se întoarse aducând pelerina ei de un cafeniu mohorât, care se potrivea atât de bine cu rochia de aceeași culoare. Anthony luă pelerina din mâinile lacheului și i-o puse cu grijă Louisei pe umeri. Micul său gest galant urma să

constituie un mesaj care n-avea să treacă neobservat. În cazul în care, mai târziu, Hastings l-ar fi întrebat pe lacheu, acesta ar fi putut confirma cu toată sinceritatea că doamna Bryce și domnul Stalbridge păreau să fie foarte intimi unul cu celălalt.

Trăsura își făcu apariția, în dreptul scărilor. Louisa se lăsă condusă. Anthony o urmă degrabă, mai înainte ca ea să aibă vreme să se răzgândească.

Se așeză pe banchetă în fața ei și închise ușa. Cei doi se treziră învăluți de întunericul dinăuntru trăsorii. În spațiul acela intim, bărbatul simțea intens aroma delicată ce o înconjura pe Louisa, un amestec de parfum de flori și de femeie. Își dădu seama că era excitat. Trebuia cu orice preț să se concentreze asupra discuției pe care o începuseră deja.

— Așa, deci, unde rămăseserăm?

— Cred că erai pe cale de a-mi descrie neobișnuita dumitale îndeletnicire. Femeia băgă mâna în manșon, de unde scoase un creion și un carnețel. Te rog frumos să aprinzi felinarul, pentru că aș vrea să-mi iau notițe.

În trăsură se lăsă o tăcere asurzitoare.

Louisa ridică privirea spre el. Bărbatul se holba la ea cu gura căscată, plin de consternare. Femeia îi oferă ceea ce spera din tot sufletul să fie un surâs amabil, de încurajare.

— Nu fi îngrijorat, îl liniști ea, în timp ce își deschidea micul carnet legat în piele de care nu se despărțea niciodată. N-am de gând să-ți fur secretele meseriei.

— Gând la gând cu bucurie, fiindcă nici eu nu am intenția de a ți le dezvălui, îi replică el cu hotărâre. Lasă deoparte carnețelul, doamnă Bryce.

Un mic fior o străbătu pe Louisa. Era aceeași tresărire de avertizare pe care o avusese și atunci când Lady Ashton i-l prezentase pe Anthony mai devreme în aceeași săptămână, la petrecerea Hammond. Numele lui declanșase un puternic semnal de alarmă, însă femeia se străduise să se liniștească, spunându-și că a fi invitată la dans tocmai de către bărbatul a cărui logodnică era una dintre cele două femei care se înecaseră în fluviu în urmă cu un an și ceva era doar o simplă

coincidență, și nu mâna implacabilă a unui destin neîndurător. În definitiv, societatea mondenă era un tărâm relativ redus ca întindere. Cu toate acestea, în momentul în care se trezise nas în nas cu el pe coridorul care ducea spre dormitorul lui Hastings, ea aproape că intrase în panică. Anthony poate că nu remarcase faptul, dar adevărul era că întâlnirea cu el o tulburase cu mult mai tare decât întâlnirea cu paznicul.

Louisa era absolut sigură că l-ar fi putut îmbrobodi pe Quinby. După toate aceste luni de când se învârtea în lumea bună, imaginea pe care ea și Lady Ashton se străduiseră cu atâta grijă să o impună societății mondene fusese totalmente acceptată. Acum era Louisa Bryce, neînsemnata, demodată și extrem de ștearsa rubedenie de la țară, pe care Lady Ashton avusese bunătatea să o accepte, în calitate de însoțitoare permanentă. Quinby n-ar fi avut nici un motiv fie bănuitor în privința ei.

Însă neașteptata apariție a lui Anthony în holul de la etaj o izbise exact în punctul sensibil. De data asta, nu mai putea fi tăgăduit faptul că era vorba despre ceva mai mult decât o pură coincidență.

Femeia știuse, intuitiv, încă de la prima lor întâlnire, că aerul de plictis și de dezinteres afișat de Anthony era doar prefăcătorie, doar o mască. Tocmai de aceea fusese întotdeauna extrem de prudentă cu el. Și poate din chiar aceeași cauză el o fascinase încă de la bun început.

Înțelegerea faptului că, în realitate, bărbatul era foarte probabil un hoț profesionist de bijuterii nu numai că o liniștise, ci îi dăduse și o idee strălucită. Sau, cel puțin în acel moment, i se păruse strălucită. Între timp, începuse să aibă anumite îndoieli. Poate că ideea nu era tocmai fericită. La o analiză mai atentă, se părea că nu fusese decât un impuls al disperării.

Își dădu seama că el o urmărea cu un amestec de iritare ușor amuzată și de hotărâre neînduplecată.

— Dacă insiști cu tot dinadinsul, acceptă femeia, păstrându-și un ton politic și încercând să-și ascundă dezamăgirea, nu-mi notez nimic.

Cu multă părere de rău, ea puse carnețelul și creionul în micul buzunar din interiorul manșonului.

Anthony nu aprinsese lampa, așa precum îi ceruse Louisa, astfel încât figura lui abia se distingea în semiîntuneric. Însă ea dansase cu acel bărbat de mai multe ori în săptămâna care trecuse. Ochii lui enigmatici și trăsăturile bine definite îi rămăseseră imprimare în memorie și în toate simțurile. Când mâna ei înmănușată se odihni delicat pe umărul lui în timpul valsului, ea fusese acut conștientă de forța mușchilor elastici pe care-i simțea prin haina bine croită.

A dansa cu Anthony era ca și cum ai fi dansat cu un lup extrem de elegant și foarte manierat – o experiență primejdioasă, dar și incitantă. A-l săruta, cu câteva minute în urmă, fusese de o mie de ori mai excitant și, iară îndoială, de o mie de ori mai periculos. Se gândi că n-avea să uite niciodată acea uluitoare îmbrățișare.

Anthony emana o stăpânire de sine rece, avea o latură oțelită care o atrăgea și în același timp îi impunea respect. Louisa auzise că el călătorise multă vreme pe meleaguri străine, și că se întorsese în Anglia în urmă patru ani. Avea senzația că aceste experiențe de peste hotare îl învățaseră să vadă lucrurile în profunzime, așa cum alte persoane din înalta societate nu erau câtuși de puțin în stare.

Familia Stalbridge era în mod unanim considerată a fi formată în majoritate din ființe extrem de excentrice. Cea mai mare parte din ea avea faima de a ignora cu desăvârșire lumea bună. Totuși, membrii familiei Stalbridge se îmbogățiseră foarte mult în ultimii ani, iar originea nobilă a arborelui lor genealogic era de-a dreptul impecabilă. Lady Ashton îi explicase că, date fiind aceste împrejurări, înalta societate nu putea să ignore familia Stalbridge. Și astfel, Anthony și alți membri ai familiei sale nu lipseau de pe nici o listă de invitați, cu toate că arareori dădeau și curs respectivelor invitații la cele mai felurite manifestări mondene.

Orice gazdă care izbutea să-l atragă pe vreun Stalbridge la o serată mondenă considera că dă o importantă lovitură. Noua doamnă Hastings era fără îndoială foarte mândră de a fi putut

să-l ademenească pe Anthony la primul ei bal dat în calitate de femeie măritată.

Satisfăcut acum că Louisa își ascunsese carnetelul și creionul, Anthony se tolănise pe perna trăsurii și o contempla, cu ochii ușor mijiiți.

— Ce ai căutat în dormitorul lui Hastings? o întrebă el.

Conversația lor nu se desfășura întocmai cum intenționase ea. Louisa plănuse să preia controlul încă de la bun început, însă, cumva, bărbatul luase inițiativa și o supunea unui interogatoriu, ceea ce o îngrijora tot mai tare.

— Am deschis acea ușă absolut din întâmplare, îi răspunse ea.

— Sper din tot sufletul să nu te simți ofensată dacă nu cred o iotă din minciuna asta gogonată și sunt absolut sigur că nici bărbatul care ne-a oprit nu te-ar fi crezut cătuși de puțin.

— Pentru acea odioasă creatură aveam pregătită o poveste cât se poate de plauzibilă, îi replică ea fără să se prea gândească la ceea ce spunea. Dacă nu ai fi intervenit, i-aș fi spus că tocmai mă aflam în căutarea unei camere în care să-mi pot repara în liniște o ruptură de la rochie.

— Nu cred că el ar fi găsit această poveste mai verosimilă decât o consider eu. Anthony își întinse picioarele și își încrucișă brațele la piept, continuând: Apropo, numele acelei odioase creaturi, așa cum i-ai spus tu, este Quinby. Omul este gardă de corp de profesie. Recent, Hastings și-a angajat doi astfel de paznici personali. Amândoi poartă revolvere.

Femeii i se tăie răsuflarea.

— Oh! Vreți să spuneți că acel domn Quinby era înarmat?

— Avea pistolul în buzunarul paltonului. Sunt sigur că avea la el și un cuțit. Din experiența mea, știu că bărbații care au crescut pe străzi sunt foarte obișnuiți cu așa ceva.

— Înțeleg. Ea înghiți în sec, meditând la informațiile primite. Și ți-ai dobândit această experiență pe parcursul călătoriilor dumitale în străinătate?

— Da' știu că ai făcut investigații serioase, nu glumă. Mă simt de-a dreptul onorat să-ți fi reținut atenția într-un asemenea grad.

Louisa roși.

— Da, ei bine, după cum ți-am mai spus, interesul pe care l-ai manifestat în privința mea m-a făcut să devin extrem de curioasă.

— Nu consider că interesul meu față de tine este lipsit de motivație. Crede-mă, ești nici mai mult, nici mai puțin decât de-a dreptul fascinantă, doamnă Bryce. Și ca să-ți răspund la întrebare, află că da, mi-am petrecut ceva vreme în locuri în care de obicei bărbații sunt înarmați și am învățat multe lucruri cu acele ocazii. Făcu o pauză pentru mărirea efectului dramatic, după care adăugă: Pe indivizii de teapa lui Quinby îi recunosc de cum îi văd.

Louisa nu prea știa ce să creadă despre afirmația lui cum că ea îl fascina, așa că se decise să o ignore.

— Ei bine, asta cu siguranță explică mai multe lucruri referitoare la domnul Quinby, îi replică ea. Eram nelămurită în legătură cu faptul că omul părea să considere că are dreptul să ne abordeze într-o manieră atât de dezagreabilă și acum mi-am dat seama că el nu era doar un simplu și neînsemnat servitor al casei.

— Așa este, se declară de acord Anthony. Lecția numărul unu, doamnă Bryce: Data următoare când vei mai vedea un bărbat în a cărui haină umflată pare să atârne ceva greu, să fii extrem de atentă.

— În mod cert așa voi face. Îți mulțumesc pentru pont, domnule.

— La naiba! Îmi pierd timpul încercând să te înfricoșez, nu-i așa?

— Te pot asigura că pot fi mult și bine înfricoșată, domnule Stalbridge, dar un lucru este cert: cu cât o persoană află mai multe lucruri despre lumea interlopă, cu-atât este mai bine pregătită pentru a se apăra la nevoie. Iar întrucât ești în mod evident un adevărat expert în materie, îți sunt extrem de

recunoscătoare pentru orice informație din domeniu pe care vei avea amabilitatea să mi-o împărtășești.

— Trebuie să mă gândesc și la onorariul pentru ceea ce te voi învăța.

— Asta-i o idee excelentă, domnule! exclamă ea cu entuziasm. Sunt cât se poate de dispusă să plătesc pentru instruirea mea. Aș găsi acest lucru extrem de folositor.

El privi lung pe geam, în bezna nopții, de parcă ar fi căutat acolo niște răspunsuri.

— Așa-mi trebuie. Ar fi fost cazul să mă gândesc mai bine și s-o apuc pe altă cale.

— Nu înțeleg.

— Asta fiindcă nu-i nimic de înțeles, doamnă Bryce. Vorbeam cu mine însumi. Tu m-ai provocat.

Louisa începu să bată ușor cu un deget înmănușat în perna canapelei. Acum, când trecuse șocul prilejuit de aflarea faptului că fusese acostată de un bărbat înarmat, i se aprinseseră curiozitatea și surescitarea. De ce oare simțise Elwin Hastings nevoia acută de a-și angaja două gărzi de corp? Era o întrebare dintre cele mai incitante, urmată de o alta la fel de contrariantă.

Se uită la Anthony.

— Dar ai aflat că Hastings și-a angajat paznici personali și că aceștia mai sunt pe deasupra și înarmați?

Anthony își întoarse privirea de la peisajul întunecat al străzii.

— Hai să spunem doar că am urmărit cu foarte mare atenție treburile lui Hastings.

— Asta-i ceva evident. Dar, ce-a fost a fost. Acum trebuie să trecem mai departe.

El păru amuzat.

— Asta-i toată mulțumirea pe care am s-o primesc drept recunoștință că te-am salvat?

Louisa îi surâse cu răceală.

— Hai să vorbim cinstit, domnule. A fost cât se poate de convenabil pentru tine să te ivești chiar în acel moment anume, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— În vreme ce eu aveam o scuză foarte bună pentru a mă afla acolo, știm amândoi că pentru tine era mult mai dificil să explici motivul pentru care te găseai în acel coridor de la etaj. La drept vorbind, mi se pare că tu ar trebui să-mi mulțumești mie pentru că te-am salvat din ceea ce ar fi putut să devină o situație extrem de stânjenitoare.

Se sprijini de spătarul banchetei, satisfăcută de faptul că răsturnase întreaga situație în favoarea ei, folosindu-se de nelipsita ei logică.

— Să-mi reamintești să-ți exprim, ceva mai târziu, întreaga mea grațitudine, îi spuse el. Dar ca să mă întorc la subiectul aflat în discuție, personal nu mă pot gândi decât la două motive pentru care cineva ar urca pe furiș la etaj, în timpul unui bal. Primul și cel mai evident este acela al unei tainice întâlniri amoroase. Spune-mi, te rog, ai urcat la etaj ca să te întâlnești cu Hastings în secret?

Consternată, femeia nu reuși timp de câteva clipe decât să se zgâiască la el, total îngrozită. Apoi tresări și protestă:

— În nici un caz! Nu aș putea niciodată să am o relație cu un bărbat atât de detestabil ca acesta.

Anthony deveni dintr-odată atent.

— Ce anume știi despre el, încât îl consideri atât de detestabil?

— Printre altele, omul este un bărbat proaspăt căsătorit care își insultă nevasta pe la spate, patronând și frecventând cu asiduitate un bordel notoriu.

— Cum naiba ai putut descoperi una ca asta? o întrebă Anthony, părând în mod sincer intrigat.

Ei aproape că îi venea să râdă.

— Nu încetez să fiu uimită de faptul că bărbații se arată mereu atât de șocați când descoperă că femeile nu sunt chiar atât de naive precum socotesc ei. Avem și noi, femeile, sursele noastre pentru subiecte de bârfă, exact la fel ca și voi, bărbații.

— Nu mă îndoiesc absolut deloc. Dar spune-mi, te rog, dacă dezaprobi comportamentul lui Hastings, atunci de ce ai acceptat invitația lui pentru balul din seara asta?

Femeia șovăi, încă nepregătită să aibă încredere în el și să i se destăinuie. Întrebările lui îndrăznețe o făceau să se îndoiască serios de înțelepciunea ideii de a-i solicita sprijinul.

— Lady Ashton a dorit să particip și eu la acest bal și m-a rugat s-o însoțesc, îi răspunse ea încet.

Anthony îi analiză o clipă răspunsul, după care scutură din cap.

— Tare mi-e teamă că această versiune nu prea denotă sinceritate.

Acuzația aceea glacială trezi furia Louisei.

— Îmi pare foarte rău, însă este unica versiune existentă.

— În cazul în care nu ai urcat la etaj pentru a te întâlni cu Hastings, atunci mă simt obligat să trag concluzia că ai intrat în dormitorul acestuia doar cu intenția de a lua ceva de-acolo.

Ea încremeni, după care trecu imediat la contraofensivă:

— Nu văd de ce ar trebui să-ți răspund la toate întrebările astea, atâta vreme cât tu nu mi-ai răspuns la niciuna dintre ale mele.

— Iartă-mă, dar odată ce mă pornesc să-mi satisfac curiozitatea, tind să devin obsedat de lucrul acesta.

— Ia te uită ce coincidență! Și eu la fel!

— Ce anume ai căutat în dormitorul lui Hastings? o întrebă el pe un ton molcom.

Femeia simți cum i se usucă gura. Acum înțelegea că fusese o idee extrem de nefericită aceea de a pleca de la bal împreună cu Anthony.

— Domnule, habar n-am despre ce anume vorbești, îi răspunse ea.

— Ai evita, pentru amândoi, o risipă inutilă de timp și de energie, dacă pur și simplu mi-ai răspunde cinstit la întrebare.

Louisa își înalță bărbia.

— Cu siguranță nu te aștepti să-ți răspund la întrebări cu caracter personal. De-abia ne cunoaștem, domnule.

— După seara asta, lumea bună va presupune cu totul altceva în legătură cu noi doi.

Femeia fu străbătută de fiori de gheață. Omul avea dreptate. Bârfele se răspândeau fulgerător în înalta societate. Dacă, în ceea ce o privea, nimănui nu-i păsa prea mult, cu Anthony lucrurile stăteau cu totul altfel. Domnii bogați și necăsătoriți, aparținând unor autentice familii de viță nobilă, prezentau un mare interes pentru cercurile lumii bune. Iar în plus, în jurul lui încă mai plutea notorietatea faptului că logodnica sa se sinucisese. A doua zi, urmau să apară cu certitudine zvonurile, se gândi Louisa.

— Bârfele vor înceta repede, ținu ea să-l asigure. Mai curând sau mai târziu, vei dansa cu altcineva și toată lumea va uita de mine.

— Dai impresia că de-abia aștepti să te descotorosești de mine. Îmi frângi inima.

— Fii serios! Nu sunt vreo fetiță prostuță, proaspăt ieșită de pe băncile școlii. Amândoi știm că nu ai nici un interes personal în legătură cu mine. Te tot folosești de mine. În această ultimă săptămână, te-ai folosit de mine pentru un scop pe care numai tu îl cunoști.

— Chiar crezi asta cu-adevărat?

— Da, bineînțeles! Femeia își călca necruțător în picioare palida licărire de speranță care scânteia undeva în adâncul sufletului ei. Te rog din suflet, domnule, să nu mă iei de proastă. Nu există nici un alt motiv pentru care să-ți fi îndreptat atenția asupra mea. Trebuie să recunosc că m-am tot întrebat ce urmăreai, de fapt, dându-mi mereu târcoale, însă

cred că astă-seară și întrebarea aceea și-a găsit în cele din urmă răspunsul.

— Zău? Și care ar fi, mă rog frumos, acest răspuns?

— Dată fiind îndeletnicirea de hoț, este evident că aveai motivele tale să participi la anumite serate mondene. Și la fel de evident este și faptul că ai considerat util să distragi atenția oamenilor, în așa fel încât nimeni să nu observe când anume te apuci de furat. Iar în cursul săptămânii trecute, ai găsit că biata rudă îndepărtată și săracă de la țară a lui Lady Ashton era foarte potrivită pentru intențiile tale, nu-i așa?

— Și chiar crezi cu-adevărat că m-am folosit de tine ca de un paravan îndărătul căruia să-mi pot desfășura în voie activitățile infracționale? o întrebă Anthony, simțindu-se fără voia lui fascinat.

Louisa își desfăcu larg mâinile înmănușate.

— Mi se pare că scamatorii numesc acest procedeu distragerea atenției. În cazul în care toată lumea este ferm convinsă că ostenitul domn Stalbridge se amuză cu seducerea unei sărmane văduve provinciale, atunci nimeni nu se va mai întreba ce altceva ar putea el să facă.

— La dracu'! exclamă bărbatul, nu fără admirație la adresa ei. Tu chiar crezi că am obiceiul de a mă servi din bunurile altor oameni.

— Păi, asta ar fi unica explicație logică, în concordanță cu faptele concrete. Femeia își dresе glasul, după care continuă: Îmi dai voie să presupun că îndeletnicirea ta explică perfect cum de averile familiei Stalbridge au sporit în mod spectaculos în ultimii ani? Lady Ashton mi-a povestit că, acum patru ani, înainte de a te întoarce în Anglia, se vorbea despre familia ta cum că s-ar afla în pragul falimentului.

— Și ai tras concluzia că eu am refăcut în mod strălucit situația financiară a familiei mele, lansându-mă în cariera de hoț de bijuterii.

— Trebuie să recunoști că este o ipoteză viabilă.

— Una bazată doar pe faptul că te-am invitat la dans de câteva ori în ultima săptămână? Nu, doamnă Bryce, n-am să

admit că aceasta poate fi o presupunere rezonabilă. Dovada ta este mult prea firavă.

— Ooo, dar există ceva mai mult decât aceste dansuri, domnule, i se adresă ea cu răceală.

El rămase imobil și nepăsător.

— Cât de mult?

— Te-am văzut deunăzi furișându-te din sala de bal a doamnei Hammond. Am presupus că aveai vreo întâlnire galantă în grădină, însă tu ai urcat la etaj, pe scara din dos.

— Of, Doamne! M-ai urmărit?

— Doar până la capătul scărilor, ce mare scofală? îl asigură Louisa. Simțeam că, date fiind circumstanțele, aveam dreptul să aflu ce anume învârteai pe-acolo.

— Ce fel de circumstanțe, femeia lui Dumnezeu? La naiba! Tot ce am făcut a fost să dansez de câteva ori cu tine.

— Așa e! Iar eu știam că trebuia să existe un motiv foarte bine întemeiat pentru a se întâmpla una ca asta. După cum tu însuși ai accentuat, există un număr extrem de limitat de explicații cu privire la motivul pentru care ar vrea cineva să se strecoare pe scara servitorilor, în timpul unei petreceri mondene. Până în seara asta, am bănuț că astfel obișnuiai să-ți întâlnești amanta, însă acum mi-am dat seama că erai probabil un hoț și nimic mai mult.

— Mă lași cu gura căscată, doamnă Bryce.

Femeia se îndoia că acela putea să fie un compliment la adresa ei. Era tentată să încerce să-l facă pe Anthony să-i mărturisească adevărul, dar cu siguranță el n-ar fi recunoscut în fața ei că era un spărgător. Era echitabil, deoarece nici Louisa nu se afla pe punctul de a-i încredința lui cele mai ascunse taine, chiar dacă bărbatul avea un efect alarmant asupra pulsului ei.

— Dată fiind ocupația ta, domnule Stalbridge, nu ești deloc îndreptățit să-mi pui sub semnul întrebării acțiunile, cu-atât mai puțin să mi le critici.

— Doamnă Bryce, aceasta este de departe cea mai palpitantă conversație pe care am purtat-o de ani de zile încoace. Și totuși, îți voi vorbi pe șleau. Nu știu ce intenții anume aveai în seara asta, dar trebuie să-ți spun că, intrând în dormitorul lui Elwin Hastings, te-ai expus unor riscuri inimaginabile. Nici măcar nu-ți poți închipui dimensiunea primejdiei care te amenința.

Siguranța din vorbele lui o puse pe gânduri.

— Nu m-am aflat într-un pericol mai mare decât acela de a înfrunta câteva momente oarecum jenante, îi zise ea.

— Dacă ești convinsă de asta, atunci trebuie să-ți spun că nu cunoști despre Hastings chiar atâtea lucruri pe cât credeai că le știi.

— Sunt dispusă să accept că ai putea cunoaște mai multe decât mine. Louisa făcu o pauză, iar apoi îi zâmbi încurajator lui Anthony, îndemnându-l: Poate că vei fi atât de bun încât să mă luminezi și pe mine, în privința asta.

Expresia de pe fața bărbatului se înăspri ușor.

— Fii atentă, doamnă Bryce. În cazul în care lui Hastings i-ar intra în cap bănuiala că ai putea constitui o amenințare la adresa lui, atunci chiar că te-ai afla într-o cumplită primejdie.

Femeii îi îngheță zâmbetul pe buze.

— Doar nu vrei să insinuezi că ar putea merge până-ntr-acolo încât să măucidă doar fiindcă ar afla că am deschis din greșeală ușa de la dormitorul său.

— Ba da, doamnă Bryce, exact asta am vrut să-ți sugerez.

Ea răsuflă adânc și precipitat.

— Domnule, dar acest lucru este de-a dreptul absurd. Cu siguranță, nu este un bărbat prea binevoitor, însă nu se poate spune că nu este un adevărat gentleman. Am serioase dubii în privința presupunerii că el s-ar preta să se coboare până la a ucide o doamnă care nu i-a făcut nici un rău.

Anthony se aplecă brusc înainte, făcând-o să tresară de surprindere. O apucă de încheieturile mâinilor și se apropie foarte mult de ea.

— Fii foarte atentă la ceea ce-ți spun, doamnă Bryce. Dacă nu greșesc eu în concluziile mele în legătură cu Elwin Hastings, acesta a comis deja două asasinat.

Femeia fu cuprinsă de spaimă.

— Pentru Dumnezeu, domnule! Ești sigur de asta?

— Încă n-am probe care să dovedească acest lucru, dar sunt cât se poate de sigur.

— Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt, rosti ea fără grabă. Nu încapă nici o îndoială că ai mai bune legături decât mine cu lumea interlopă, și în consecință ești mai bine informat în anumite privințe.

— Mi se pare mie, sau într-adevăr am sesizat în glasul tău o reală nuanță de invidie?

— Ei bine, trebuie să recunosc că, din când în când, găsesc a fi extrem de folositoare obținerea unor informații provenind direct de la infractori.

— Dar ce urmărești, de fapt, doamnă Bryce? o întrebă el cu multă blândețe.

Un alt fior de gheață i se prelinse Louisei de-a lungul spinării. Era cumplit de conștientă de forța degetelor lui. Strânsoarea nu-i provoca durere, însă o ținea în mod evident captivă. Trebuia să facă un mare efort pentru a-și menține vocea egală și liniștită.

— N-are de ce să-ți fie teamă, domnule, nu vreau să-ți fac concurență în activitatea pe care o desfășori, îl asigură ea. Nu mă interesează absolut deloc bijuteriile lui Hastings.

— Și-atunci, ce naiba ai sperat să găsești în camera lui?

Louisa ezită încă o clipă, după care se hotărî. Bărbatul știa deja că ea fusese în camera lui Hastings, însă nu o trădase. Era limpede și faptul că Anthony nu era prieten cu Elwin Hastings, și cu toate că părea să fie un adevărat gentleman, se autodeclarase hoț profesionist, adică un individ lipsit de orice scrupule. Femeia nu avea prea multe opțiuni la dispoziție. Anthony era un bărbat cu totul neobișnuit, extrem de diferit de

toți ceilalți. Poate că s-ar decide să o ajute, măcar pentru faptul că ar găsi acea provocare extrem de incitantă.

— Speram să găsesc o dovadă că Hastings are niște interese financiare legate de un anumit bordel, îi răspunse Louisa. Un loc numit Casa Phoenix.

Anthony o privi îndelung, uluit, și era evident că îi cam pierise glasul. El îi eliberă încheieturile mâinilor, dar rămase mai departe aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe coapse. O privea de parcă Louisa ar fi fost cine știe ce animal bizar.

— Cauți dovezi cum că Hastings ar fi investit bani într-un bordel? o întreabă Anthony, ca și cum ar fi vrut să fie absolut sigur că a înțeles corect vorbele ei.

Louisa își încleștă strâns mâinile pe manșon și îi răspunse:

— Da.

— Te deranjează să-mi spui și de ce?

— Bineînțeles că mă deranjează, chiar foarte tare. Nu este treaba dumitale, domnule.

Bărbatul dădu din cap.

— Ai dreptate, presupun că nu e treaba mea. Dar ce te-a făcut să crezi că ai putea găsi respectivele probe tocmai în dormitorul lui Hastings?

— Am izbutit, ceva mai devreme, să mă strecur pe furiș în biblioteca lui și am cotrobăit prin toate sertarele biroului. Acestea nici măcar nu erau încuiate și n-am găsit în ele nimic folositor. M-am gândit că dormitorul era unicul loc în care aș fi putut să găsesc ceva.

— Prin urmare, i-ai scotocit prin tot biroul, căutând documente referitoare la afacerile lui financiare? Anthony părea să fi trecut dincolo de pragul uluirii. Dintre toate idiotețiile, nesăbuițele, pripelile...

— Nu ți-am cerut părerea, domnule, se îmbățoșă Louisa. Și în orice caz, n-a fost chiar așa de prostesc. Nu se afla nimeni prin preajmă. Servitorii sunt cu toții extraordinar de ocupați în seara asta.

— E un veritabil miracol că n-ai fost prinsă asupra faptului de către unul dintre paznicii personali ai lui Hastings.

— Da, aici ai dreptate. În momentele acelea, nu știam nici măcar de existența lor, recunosc eu cu tristețe.

— E o extrem de gravă scăpare din vedere.

— Într-adevăr, admise ea încă o dată, după care se îndreptă de spate și continuă: După cum spuneam, dormitorul lui era unicul loc în care mă gândeam să mai caut.

— Și bănuiesc că nici acolo n-ai găsit dovada pe care o căutai, așa este?

— Din păcate, asta-i realitatea. Femeia oftă. Am controlat cu de-amănuntul toate sertarele din șifonier și m-am uitat chiar și sub pat. Lângă fereastră, se află o măsuță de scris. Sertarul acesteia era descuiat, dar înăuntru nu se afla nimic interesant. Și n-am mai știut unde anume să caut. N-am văzut nici urmă de seif.

— Asta fiindcă acesta este ascuns în podea.

Louisa făcu ochii mari de uimire.

— Știi precis acest lucru?

— Da. Apropo, este vorba despre un seif marca Apollo, cea mai sigură casă de bani existentă actualmente pe piață.

— Sunt de-a dreptul impresionată, domnule. Mă conving tot mai mult că ești extrem de priceput în munca dumitale. Este evident că te documentezi cu multă meticulozitate asupra... ăăă... asupra obiectivelor pe care le urmărești. Mie nici prin cap nu mi-a trecut să caut seiful tocmai în podea.

— A fost cât se poate de bine că s-a întâmplat așa, deoarece, dacă ai mai fi rămas câteva clipe în plus în acea încăpere, paznicul probabil că ar fi descoperit că te aflai înăuntru.

— Păi, chiar dacă aș fi găsit seiful, tot n-aș fi făcut nici o brânză. Regret să spun asta, însă, cu toate că pot deschide încuietorile simple, cu ajutorul unui ac de păr, în privința forțării seifurilor n-am absolut nici un fel de experiență.

— Sunt uimit să aflu că există chiar și pentru posibilitățile și talentele tale anumite limitări, doamnă Bryce. Sincer, nu mă așteptam la una ca asta.

Femeia își încleștă strâns mâinile.

— Nu-i nevoie să fii sarcastic, domnule.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, află că, după câte știu eu, nimeni n-a izbutit vreodată să fie într-atât de dibaci încât să păcălească o încuietoare de Apollo. Din când în când, spărgătorii de seifuri au recurs la detonarea unor dispozitive explozibile, deoarece până în prezent acesta s-a dovedit a fi unicul procedeu eficient de a forța un asemenea seif.

— Și-atunci, cum anume te-ai gândit să deschizi casa de bani a lui Hastings, domnule? Fiindcă mie mi se pare limpede că așa ceva intenționai să faci în seara asta.

— Iartă-mă, ar fi trebuit să-ți fi spus că aproape nimeni n-a reușit să păcălească respectiva încuietoare. Există o singură excepție de la această regulă.

Brusc, starea de spirit a Louisei se îmbunătățește radical.

— Tu?

— Da, eu.

Femeia își încordă toate puterile și îi spuse:

— În acest caz și dat fiind faptul că deja am ajuns până aici, aș avea să-ți fac o propunere.

— Oprește-te chiar în clipa asta, doamnă Bryce. Întinse mâna cu palma deschisă spre Louisa, și adăugă: Nu mai rosti nici un cuvânt!

— Mă întrebam dacă nu cumva ai accepta să-mi oferi contra cost serviciile tale profesionale, turui ea într-un suflet.

El rămase nemișcat.

— Dorești cumva să mă angajezi să deschid pentru tine seiful lui Hastings?

— Exact. Eu am eșuat în încercarea din seara asta, însă tu ești în mod evident un specialist de prim rang. Femeia își flutură o

mână, arătând înspre hainele lui scumpe și elegante de seară, ca și în direcția trăsorii frumoase în care se aflau. Nu încape nici o îndoială că te-ai descurcat foarte bine în ultimii ani. Înțeleg că n-ai nevoie de clienți. Dar fiindcă, oricum, tot aveai în plan să deschizi seiful lui Hastings, ți-aș fi recunoscătoare dacă, atunci când o vei face, te vei uita prin el și după ceea ce mă interesează pe mine, și anume orice fel de hârtie referitoare la vreun bordel. O să mă revanșez pe măsură.

— Doamnă Bryce, eu nu fac comisioane în acest soi de lucruri.

— Înțeleg. Louisa îi oferi cel mai luminos și mai stimulator zâmbet de care se simțea în stare, continuând: Însă, cu siguranță că un inteligent om de afaceri ca tine nu va refuza o ofertă din partea unei persoane pline de recunoștință.

Multă vreme, bărbatul nu mai zise absolut nimic.

— Ei bine, domnule? îl îmboldi ea.

— Ești o femeie extraordinară, doamnă Bryce.

— Și tu ești un bărbat cu totul deosebit, domnule. Nu-mi pot imagina prea mulți hoți de bijuterii care frecventează cercurile mondene ale înaltei societăți.

Această ultimă remarcă păru să-l amuze pe Anthony.

— Doamnă, cred că ai fi surprinsă să afli că, statistic vorbind, se poate afirma cu toată îndreptățirea că aceia care se învârt în sferele cele mai înalte din lumea bună nu sunt cu nimic mai cinstiți decât cei care își fac veacul în păturile de jos ale societății.

— Cu asta sunt de acord, domnule, îl asigură femeia. Însă diferența dintre cele două categorii ar fi aceea că este mult mai puțin probabil ca persoanele din lumea bună să plătească pentru infracțiunile pe care le comit, comparativ cu infractorii din clasele inferioare ale societății.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Pari a fi extrem de cinică, doamnă Bryce.

— Nu-mi fac absolut nici o iluzie în privința celor bogați și puternici, domnule. Știu foarte bine cât de mult rău pot să facă

aceștia și cât de ușor le este să scape de pedepsele care li s-ar cuveni. Însă nu cred că este cel mai potrivit moment pentru a dezbate asemenea chestiuni, ce părere ai?

— Sunt de aceeași părere, acceptă Anthony. Se pare că avem de discutat alte probleme mult mai presante.

— Fără îndoială că intenționezi să te întorci mai târziu la conacul Hastings, pentru a termina ceea ce ți-ai pus în gând să faci acolo. Nu-ți cer nimic altceva decât ca, atunci când vei deschide seiful, să te uiți în el și după orice eventuale documente având de-a face cu Casa Phoenix. Voi fi extrem de fericită să te răsplătesc pentru osteneală.

— Asta presupunând că nu voi fi împușcat mortal, în cursul spargerii.

— Da, însă sunt absolut sigură că ești un spărgător cât se poate de competent, domnule. În definitiv, până acum ai supraviețuit bine-mersi.

— Mă simt de-a dreptul flatat de încrederea pe care o manifesti la adresa priceperii mele profesionale.

Louisa se simți invadată de un val de speranță.

— Ei bine? Ești de acord să-mi faci acest comision?

— În definitiv, de ce nu? acceptă bărbatul, cu un aer vădit resemnat. Și-așa n-am nimic altceva mai interesant de făcut în seara asta.

— Excelent! exclamă ea, gratulându-l cu un surâs strălucitor. Iar eu am să te aștept în trăsura aceasta.

— Ba nicidecum, madam! Mai întâi te voi conduce frumusețel acasă. Și de-abia mâine vom analiza rezultatele strădaniilor mele.

— Domnule, se pare că scapi din vedere un amănunt esențial. Eu te plătesc să îndeplinești respectiva sarcină în seara asta. Iar în calitate de angajator, mă văd nevoită să insist să rămân în imediata apropiere, până ce îți vei fi terminat riscanta aventură.

— Cu alte cuvinte, n-ai încredere pe de-a-ntregul în mine.

— Te rog să mă ierți, domnule. N-am intenționat câtuși de puțin să te ofensez, numai că n-am mai avut până acum ocazia de a angaja un hoț de profesie și aș prefera să menținem înțelegerile noastre la un nivel cât mai oficial posibil. Șovăi o clipă, în timp ce îi venise o altă idee, după care adăugă: Apropo, cam la cât se ridică onorariul tău pentru o astfel de misiune?

Bărbatul miji ochii, cu un efect periculos asupra Louisei.

— Doamna Bryce, poți fi sigură că voi aprofunda și acest aspect.

O înțelegere de afaceri. Cum naiba de se ajunsese la o asemenea situație? El era pe cale de a da lovitura la seiful lui Elwin Hastings, în vreme ce proaspăta lui complice – sau mai bine zis clientă – îl aștepta într-o trăsură închisă, pe o alee din apropiere. Viața lui, suficient de complicată și-așa, intrase astă-seară într-o nouă și încâlcită serie de încurcături.

Pentru a doua oară în aceeași seară, Anthony cerceta holul cufundat în semiobscuritate din fața dormitorului lui Hastings. Paznicul nu mai era acolo. Nu exista nici un semn că cineva ar pândi pe aici. Cercetă și firida din perete, în care se ascunsese cu puțină vreme în urmă. Nimeni.

Îi fusese destul de ușor să intre din nou în conac. Își pusese paltonul lung și pălăria cu boruri lăsate în jos, pe care le adusese special în vederea acelei acțiuni. Louisa se uitase cu atenție la el, vădit intrigată de transformarea lui.

— Dacă voi fi zărit de la o oarecare distanță, este puțin probabil să mă recunoască cineva, îi explică el.

— Pari extrem de amenințător, domnule. E uluitor cât de mult îți modifică straietele astea înfățișarea. Aș putea jura că ai trece cu ușurință, în ochii oricui, drept un infractor.

— Ideea mea era să arăt ca un negustor respectabil.

— Of, îmi pare rău.

Bărbatul se cățăraseră pe zidul grădinii și sărise înăuntru fără probleme, deși fusese nevoit să se ghemuiască îndărătul unui tufiș, în momentul în care cel de-al doilea paznic, pe nume Royce, își făcea rondul de rutină prin parcul conacului.

Ghidându-se după schița planului casei, pe care o studiasse în detaliu în acea după-amiază, ca și după cele constatate mai devreme în conac, Anthony identifică lesne intrarea servitorilor. Scara din dos, care ducea la etajele superioare, era pustie. Personalul casei era ocupat la parter, rezolvând cu discreție toate treburile indispensabile desfășurării în bune condiții a unui bal cu mulți musafiri.

Mulțumit de faptul că întreg coridorul era numai al lui, Anthony deschise ușa de la dormitorul lui Hastings. Odată intrat, rămase o clipă nemișcat, obișnuindu-se cu încăperea luminată doar de razele lunii. Îl studia pe Hastings de mai bine de un an. Știa deja multe despre subiectul investigațiilor sale.

Ridică un colț al covorașului și găsi seiful exact acolo unde știa că trebuia să se afle. N-avea nevoie să aprindă vreo lumină pentru a vedea ceea ce făcea. Persoana care avea de gând să deschidă un seif marca Apollo avea nevoie să-și folosească simțul tactil, nu pe cel vizual.

Deschise foarte repede casa de bani. Mica trusă de unelte de spart seifuri pe care o adusese cu el fusese comandată la unul dintre cei mai pricepuți meșteri din Birmingham. Sculele erau mai delicate și mai precise decât instrumentele unui chirurg.

Interiorul seifului Apollo era întunecos ca o mică peșteră. Anthony băgă mâna înăuntru și scoase întreg conținutul, punându-l pe covoraș, într-un fascicul strălucitor de raze de lună. Erau acolo patru săculețe de catifea, de felul celor utilizate la depozitarea bijuteriilor, mai multe documente de afaceri, cinci agende legate în piele și un plic în care se aflau trei scrisori.

Bărbatul răsfoi agendele. Patru dintre ele conțineau jurnale intime scrise de alte persoane decât Hastings sau soția acestuia. Cea de-a cincea conținea înregistrarea unei evidențe de plăți primite de la diverse persoane identificate doar prin inițiale. Scrisorile din plic erau semnate de o tânără doamnă.

Anthony își îndesă în buzunarele interioare ale paltonului agendele, scrisorile și hârtiile de afaceri. Revenind apoi la săculețele cu bijuterii, le desfăcu pe rând. În primele trei se aflau tot felul de brățări, cercei și coliere împodobite cu

diamante, perle și pietre prețioase colorate. Bijuteriile erau lucrate într-un stil modern. Nu încăpea îndoială că aparținuseră primei doamne Hastings, care fusese extrem de admirată pentru simțul ei estetic. Bărbatul ridică și cel de-al patrulea săculeț și îi deșertă conținutul în palmă. Lumina lunii sclipi pe un colier de diamante și de smaralde într-o montură de aur. Modelul era demodat și extrem de familiar pentru el.

Se simți invadat de o sălbatică undă de euforie. Anticipase că urma să găsească în seara aceea niște răspunsuri, însă nu-și permisesese să sperie că avea să fie chiar atât de norocos.

Introduse la loc colierul, strânse cu șnurul gura săculețului și îl băgă apoi în buzunar.

Pe urmă îngrămădi celelalte trei săculețe cu bijuterii în seif, închizând ușa acestuia și încuind-o. După aceea, așeză la locul lui covorașul. Nu putea să anticipeze cât de curând va umbla Hastings la casa lui de bani, marca Apollo, dar când o va face, se va alarma într-un mod cât se putea de meritat. Nici un hoț obișnuit n-ar fi lăsat în urma lui cele mai multe dintre bijuterii.

Iar atunci când își va da seama cu exactitate ce anume îi lipsea din seif, Hastings va înțelege că cineva pornise vânătoarea pe urmele lui. Cu puțin noroc, l-ar fi făcut pe netrebnic să tremure de spaimă.

Anthony se apropie de ușă și își lipi urechea de ea, ascultând cu mare atenție.

Pe hol se auzi scârțâind o scândură din dușumea. Prima pârâitură fu urmată de o a doua, de data asta ceva mai aproape. Cineva înainta pe culoar, în direcția aceluia dormitor. Trebuia să fie, cel mai probabil, una dintre cele două gărzi de corp ale lui Hastings. Oare individul va deschide ușa de la dormitorul patronului său, ori acolo era o zonă interzisă? Anthony n-avea de unde să știe cât de conștiincioși erau Quinby sau Royce, dar din câte cunoștea el despre temperamentul lui Hastings, nu i se părea probabil ca acesta să-l fi autorizat pe vreunul dintre cei doi bărbați să pătrundă în sanctuarul lui personal.

Anthony auzi pe coridor niște voci. Un bărbat șoptea ceva, tandru și rugător. Se auzi după aceea și un glas de femeie,

răspunzându-i bărbatului pe un ton la fel de scăzut și de nerăbdător.

În mod vădit, Hastings o aducea pe una dintre musafire spre dormitorul lui, lăsând-o pe tânăra sa soție să se ocupe, așa cum se cuvenea, de mulțimea oaspeților de la parter. Acest fapt confirma pe deplin părerea execrabilă pe care o avea Louisa despre caracterul acelui bărbat, însă acum nu problemele emoționale ale proaspetei doamne Hastings constituiau întâia lui urgență. Trebuia să iasă cât mai repede din acea încăpere. Avea două posibilități: să iasă pe fereastră, sau să se refugieze pe ușa de trecere către dormitorul doamnei Hastings. Alese cea de-a doua variantă. Dacă ar fi ajuns pe cornișa casei, s-ar fi putut întâmpla să nu mai găsească o altă fereastră deschisă pe unde să se furișeze înapoi înăuntru.

Tocmai pusese mâna pe clanța ușii respectivului dormitor, când auzi că se deschidea ușa dinspre coridor a aceleiași încăperi. Rămase nemișcat, trăgând cu urechea, pe când cele două persoane intrau acolo.

— Este extrem de riscant, Lilly.

— Hastings și musafirii lui au băut cu mult prea multă șampanie în seara asta. Nimeni nu va remarca faptul că tu și cu mine ne-am furișat afară pentru scurtă vreme și în orice caz nu cred că este o acțiune mai necugetată decât maniera în care obișnuiam noi să ne întâlnim înainte de a fi eu obligată să fac această căsătorie oripilantă.

— Dar dacă ne descoperă cineva...

— Iubitule, mi-a fost atât de dor de tine! Ultimele săptămâni au fost pentru mine un veritabil coșmar. Ia-mă în brațe.

În acel moment, se auziră foșnete de jupă și câteva gemete de plăcere.

— Ah, Doamne! Lilly! N-ai de unde să știi ce trăiesc eu. În fiecare noapte, nu pot să dorm gândindu-mă că tu te afli în patul lui Hastings. Imaginea asta mă înnebunește din ce în ce mai mult.

— Nu te mai chinui atâta, iubitule! Și nu-ți mai face atâtea griji. În noaptea nunții noastre, el nu s-a dovedit în stare să-și

exercite datoria conjugală. Iar de-atunci încioace, nici măcar n-a mai încercat.

— Să fie oare impotent Hastings?

— El zice că e din vina mea. Zice că eu nu-i înțeleg nevoile speciale. Bănuiesc că merge în altă parte ca să-și satisfacă aceste nevoi speciale, iar eu, te rog să mă crezi, îi sunt extrem de recunoscătoare pentru acest lucru.

— Și eu la fel.

Anthony luă repede mâna de pe clanță și se îndreptă din nou spre ușa care dădea în coridor.

Ieși apoi pe culoarul întunecos și coborî pe scara de serviciu.

Louisa nu-și dădu seama cât de încordată era, decât în momentul în care Anthony deschise brusc ușa trăsurii. Femeia fu cât pe ce să țipe de surprindere.

— N-am vrut să te sperii, doamnă Bryce. Deschise apoi trapa către birjar și îi ordonă acestuia: în Piața Arden, Ned.

— Am înțeles, domnule.

Vehiculul se urni cu zgomot. Anthony se așeză apoi pe bancheta din fața femeii.

Ea înțelese pe loc că se întâmplase ceva important. Bărbatul emana valuri fierbinți de energie clocotitoare, iar ea avu senzația că se simțea ca și cum s-ar fi aflat în interiorul trăsurii cu o panteră care tocmai își adulmecase prada.

— De ce a durat atât? îl întrebă ea cu mai multă asprime decât intenționase. Mi-am făcut griji. Ai lipsit mult timp.

— Maximum douăzeci de minute. Cel mai mult am zăbovit în grădină, așteptând ocazia de a putea intra în casă neobservat.

— Pentru cineva care așteaptă pe întuneric într-o trăsură închisă, vremea nu trece deloc repede. Louisa se uită la el, încercând, prin semiobscuritate, să-i deslușească trăsăturile. E totul în regulă cu tine? Ai întâmpinat vreo problemă?

— Îți mulțumesc că te-a preocupat soarta mea. Mă simt bine și îți sunt recunoscător că m-ai întrebat. Unica problemă

apărută s-a dovedit a fi cu totul neînsemnată.

— Pari a fi într-o dispoziție remarcabil de bună pentru cineva care tocmai și-a riscat pielea. Ți-a plăcut ceea ce ai făcut, domnule?

Bărbatul se gândi câteva clipe la întrebarea ei, după care dădu din umeri.

— Exercițiul fizic se pare că mi-a mai ridicat moralul. Dar dumneata, doamnă? Nu simți oarece emoție atunci când te furișezi ca să cotrobăi prin dormitoarele altor oameni?

— Nu, câtuși de puțin, rosti ea cu încordare. Apoi își înălță bărbia. Și n-ai de ce să vorbești de parcă eu aș obișnui să mă ocup cu astfel de lucruri.

— Înțeleg. Tu doar treci în mare grabă prin dormitoare străine, după cum îți vine chef, nu-i așa? Când ai pătruns pentru prima dată pe furiș în dormitorul cuiva? se interesă el.

Louisa simți un fior de alarmă.

Ai spus destule deja, își zise în sinea ei. În ciuda ajutorului pe care ți l-a acordat în seara asta, adevărul este că nu știi absolut nimic despre acest bărbat. Nu îți poți asuma riscul de a-i încredința secretele tale.

— Asta n-are nici o importanță, îi răspunse ea. Mai bine povestește-mi ce ai făcut acolo. Ai izbutit să deschizi seiful?

— Bineînțeles. Aprinse o lampă, își băgă mâna în buzunarul interior al voluminosului său palton și scoase de acolo un maldăr de documente. Asta-i tot ce am găsit în seif.

Femeia îl privi uluită și îl întrebă:

— I-ai luat chiar toate hârtiile personale?

— Da. Nu era timp să le răsfoiesc pentru a găsi ceea ce te interesa pe tine, așa că le-am umflat pe toate.

— Doamne Dumnezeule! Dar la ce anume se așteptase ea? La urma urmei, el era un hoț. Eu... ăăă... am vrut doar să știu dacă acolo în seif se aflau cumva și niște hârtii referitoare la vreun bordel. N-am vrut, de fapt, să... Vocea i se înecă. S-o lăsăm baltă.

— Uite! Anthony îi întinse hârtiile. Vezi dacă poți găsi în teancul ăsta ceea ce cauți.

Ea luă cu atenție documentele și le examinează la lumină.

— Toate astea par a fi referitoare la afaceri, spuse ea, în timp ce le răsfoia. Cele mai multe sunt legate de noul plan de investiții. Nu văd nici o hârtie privitoare la... În acea clipă, se opri. Privirea îi căzuse pe o adresă care îi era familiară. Surescitarea îi accelerează pulsul. Ah, uite ce am găsit aici! Documentul ăsta menționează proprietatea de pe Aleea Winslow, de la numărul douăzeci și unu. Parcurse rapid actul și pe urmă ridică privirea. Doamnă, ai găsit exact documentul pe care îl căutam. Conform celor scrise aici, Hastings a investit recent o mare sumă de bani în Casa Phoenix.

— Întotdeauna am fost de părere că nimic nu se poate compara cu un client satisfăcut, se bucură el. Apoi scoase din diverse alte buzunare câteva mici agende cu coperte legate în piele. Pot să sper că vei mai apela și în viitor la mine, pentru chestiuni similare?

Ea ignoră tachinarea lui și examinează cu luare-aminte agendele.

— Ce sunt acestea?

— Încă nu știu sigur. Le-am luat, fiindcă cele mai multe dintre ele păreau să nu-i aparțină nici lui Hastings, nici soției lui.

Îi înmână Louisei una dintre acele agende și deschise el însuși o alta.

— ăsta-i un jurnal intim, îi spuse femeia. Se opri, văzând un anumit nume scris pe una dintre pagini. Pentru Dumnezeu, ai dreptate. E imposibil ca jurnalul ăsta să-i aparțină lui Hastings, Potrivit celor scrise aici, este vorba despre jurnalul intim al domnișoarei Sara Brindle, logodnica lui Lord Mallenby. Cei doi urmează să se căsătorească la sfârșitul lunii acesteia. Cum naiba de o fi ajuns jurnalul ei tocmai în seiful lui Hastings?

— Excelentă întrebare. El ridică apoi jurnalul pe care îl răsfoia și zise: Acesta îi aparține unei tinere pe nume Julia Montrose.

— Am cunoscut-o și știu că s-a logodit recent cu Richard Plumstead, o partidă excelentă. Plumstead este moștenitorul direct al titlului tatălui său. Femeia se încruntă. Totul este extraordinar de straniu. De ce ar păstra Hastings în seiful lui aceste jurnale intime?

— Nu-mi trece prin minte decât un singur motiv posibil, și anume unul cât se poate de întemeiat.

Ea trase aer în piept.

— Crezi că le șantajează pe aceste tinere?

— Mă îndoiesc că Julia sau Sara au venituri proprii suficient de importante încât să-l poată plăti pe șantajist din ele. Probabil că primesc doar trimestrial niște bani de buzunar, și nu prea mulți. În cazul în care Hastings stoarce bani de la cineva, atunci trebuie să fie vorba despre o altă persoană. În cazul Juliei, trebuie să fie străbunica acesteia, Lady Penfield. Încă ține în mâinile ei frâiele averii întregii familii. Anthony făcu o pauză, după care mai adăugă: E foarte în vârstă și nu stă prea bine cu sănătatea.

— Iar Lady Ashton parcă mi-a vorbit ceva despre mătușa cea bătrână a Sarei Brindle, care deține controlul asupra a tot ce a moștenit Sara.

Bărbatul deschise apoi ultima agendă.

— Bănuiesc că asta se va dovedi a fi o evidență a sumelor estorcate.

— Trebuie să înapoiem cât mai curând aceste jurnale proprietarilor lor de drept, spuse Louisa.

— Sunt de acord, însă s-ar cuveni să o facem cu o anumită discreție.

— Desigur, nu încapă îndoială. Nu ne putem dezvălui identitățile. După o pauză, ea îl întrebă: Dar ce facem cu celelalte documente de afaceri?

— Pe acelea le voi păstra eu, declară cu multă răceală Anthony.

— Dar ele îi aparțin lui Hastings. Una este să-i luăm sursele de șantaj, însă cred că documentele celelalte ar trebui să i le

punem la loc în seif.

El o privi cu niște ochi care păreau necruțători în lumina aceea slabă.

— Ticălosul nu este numai un șantajist ordinar, este și un ucigaș cu sânge rece. Nu mă simt obligat să-i înapoiez absolut nimic.

Louisa simți o răceală ca de gheață în tot corpul.

— E acum pentru a doua oară când spui că îl consideri un asasin. Ai vreo dovadă în sprijinul acestei acuzații?

— Până-n seara asta, n-am avut.

El scoase un săculeț din catifea neagră și îl goli în palmă. Louisa se uită cu uimire la revărsarea de aur și de nestemate strălucitoare dintre degetele lui.

— Doamne, ce frumusețe! șopti ea. Probabil că valorează o avere.

— Așa e. Și în plus, dovedește că Hastings este vinovat de omucidere.

— Nu înțeleg. Ai luat astă-seară colierul acesta din seiful lui Hastings?

— Da.

Louisa se holba în continuare la reflexele strălucitoare ale bijuteriei, consternată fără voia ei.

— Tu chiar ești hoț de bijuterii.

— Colierul acesta a aparținut unei femei pe nume Fiona Risby.

Ea tresări violent și se uită din nou la figura lui cruntă.

— Logodnica ta? Femeia care s-a aruncat în Tamisa, de pe un pod?

— N-am fost niciodată pe deplin convins că ea s-ar fi sinucis. Dar gășind colierul ei în seiful lui Hastings, m-am asigurat pe deplin că am avut dreptate. El a omorât-o.

— Ești sigur că este vorba despre colierul ei?

El strecură din nou colierul în săculețul de catifea.

— Da, Este o bijuterie cu totul aparte. O moștenire de familie. Fiona o purta în noaptea în care a murit.

— Și ce anume ai de gând să faci? Acum, că l-ai luat din seiful lui Hastings, colierul nu mai poate constitui o probă împotriva acestuia, deoarece nu se mai află în posesia lui. Făcu o pauză discretă, după care continuă: Am ezitat să-ți spun, domnule, dar dacă poliția descoperă că același colier se află acum la tine, s-ar putea să te considere suspect de crimă.

— Nu puteam să-l las în seif, pentru că n-ar fi putut să fie găsit acolo. Hastings n-ar fi permis niciodată poliției să-i percheziționeze conacul.

— Am înțeles ce vrei să spui. Dar ce anume ai de gând să faci cu el?

— Încă nu știu precis, recunosc bărbatul. Însă mâine, când am să-ți fac o vizită, sper să am și un plan de acțiune conturat deja în minte.

— O să mă vizitezi mâine în Piața Arden? îl întrebă ea, devenind pe neașteptate precaută.

— Bineînțeles. Zâmbetul lui Anthony era primejdios de enigmatic. Doar trebuie să-mi primesc onorariul pentru munca din seara asta.

Anthony intră singur în casa lui din oraș, cufundată în beznă. Nimeni nu-i deschise ușa. Puținii săi servitori știau că el n-avea pretenția să-l aștepte treji, până târziu în noapte.

Bărbatul intră în bibliotecă și își lăsă paltonul greu pe spătarul unui scaun. Își scoase și haina de seară, își desfăcu nodul de la cravata neagră și își largi gulerul de la cămașă.

Puse pe o masă aflată lângă fotoliul pentru citit tot ce luase din seiful lui Hastings și își turnă brandy într-un pahar. După ce luă o înghițitură zdravănă, se cufundă în fotoliu. Luă niște documente de afaceri și se apucă să le citească.

Douăzeci de minute mai târziu, Anthony nu mai avea nici un dubiu în legătură cu ceea ce aflase din documente. Hârtiile din fața lui îi confirmau toate bârfele și zvonurile pe care le auzise

la cluburile pe care le frecventa. Elwin Hastings pusese bazele unui nou consorțiu de investiții. Nu era nimic surprinzător în acest lucru. În ultimii câțiva ani, Hastings se implicase în destul de multe speculații financiare și societăți pe acțiuni. Ceea ce era neobișnuit în acest nou proiect de investiții consta în identitatea unuia dintre coparticipanți.

Își termină de băut brandy-ul, se ridică în picioare și își mai turnă încă unul. Se făcuse târziu, însă nu se grăbea să se bage în pat. Știa că, atunci când în cele din urmă ar fi adormit, probabil că ar fi visat-o pe Fiona Risby. Și în vis n-avea să-i apară femeia tânără, frumoasă și pasionată, cum fusese ea în timpul vieții, ci cea scoasă din râu, cu ochii ficși și plini de acuzații.

Anthony scoase din săculețul de catifea colierul și începu să-l cerceteze cu multă atenție. Una dintre cele două întrebări care îl obsedaseră în ultimul an și două luni își primise în sfârșit răspunsul. Fiona nu-și luase singură viața. Hastings o asasinase.

Însă cea de-a doua întrebare rămăsese încă în picioare. Mai trebuia să afle și de ce fusese ucisă Fiona. Iar mai presus de toate, trebuia să descopere cine anume o împinsese în situația care până la urmă îi grăbise sfârșitul.

Mai sorbi din brandy. În mintea lui începea să prindă formă un anumit plan.

La scurtă vreme după aceea, merse și el la culcare, la etaj. Și spre uluirea lui, nu imaginea cadavrului Fionei îi bântui somnul, ci chipul Louisei Bryce, care îl privea prin ochelari, atentă și misterioasă. În visul lui, Anthony o urmărea printr-un labirint de coridoare, ferm convins că n-avea să se oprească până ce nu va afla tainele acelei femei.

Coșmarul începu la fel ca întotdeauna...

O bufnitură înfundată răsună undeva, dedesubt. Sunetul vine din partea din spate a magazinului, încuietorea cea nouă, pe care ea a montat-o cu o săptămână în urmă, tocmai a fost forțată.

Deodată, e cuprinsă de un frig pătrunzător, din creștet și până-n vârful picioarelor. E paralizată de spaimă. Inima îi bubuie, mai-mai să-i spargă coșul pieptului. Panica îi contractă spasmodic stomacul. Răsuflarea înghețată îi umezește cămașa de noapte, își încleștează mâinile pe plapumă, ca pe un scut.

Balamalele de fier scârțâie. Ușa se deschide. Monstrul a intrat în magazin.

A venit după ea. În ultima lună, ea a trăit cu o teroare crescândă. Iar în seara asta, cele mai îngrozitoare temeri ale ei s-au adevărat.

Trebuie să se miște. Nu poate să rămână în pat, ca un copilăș speriat, așteptând ca demonul s-o găsească.

Treapta de jos a scării geme sub apăsarea unui picior greu, încălțat cu o cizmă. Nu-și dă osteneala să înăbușe zgomotele. El vrea ca ea să știe că vine după ea.

Trebuie să se ridice din pat chiar în acel moment, altminteri n-ar mai avea nici o speranță de scăpare. Țipetele nu i-ar servi la nimic. În camera de-alături nu se află nimeni care s-o poată auzi. Și nici nu-i convinsă că ar putea striga după ajutor. Spaima i-a paralizat întreg trupul, lăsând-o fără grai.

Face eforturi să se concentreze asupra planului disperat pe care-l gândise, cu câteva zile în urmă. Strădania de a-și focaliza atenția și într-o altă direcție decât aceea a fricii pure îi dă forță.

Cu un mare efort de voință, femeia își adună toate puterile, împinge plapuma la o parte și se ridică în picioare. Podeaua e foarte rece. Acest lucru o ajută cumva să-și mai domolească agitația.

O altă treaptă scârțâie. El a ajuns deja la mijlocul scării. Nu se grăbește câtuși de puțin. Este extrem de tacticos, savurând fiecare clipă.

— Te-am prevenit, Joanna. Vocea lui e plină de o poftă libidinoasă care-i îngheață femeii sângele în vene. Chiar credeai că mă poți sfida? Nu ești nimic altceva decât o mică negustoreasă ridicolă, o gânșanie care trebuie să învețe care îi este locul convenit în lume.

Cu fiecare nouă treaptă urcată, glasul bărbatului se înăsprește tot mai tare, dezvăluind o furie crescândă.

— S-ar fi convenit să te fi arătat profund recunoscătoare pentru faptul că un domn de rangul meu a fost dispus să-ți ofere mai mult decât o singură privire aruncată în trecut. S-ar cădea să-ți exprimi grațitudinea, înțelegi ceea ce-ți spun, târfă proastă ce ești? Ar fi fost cazul să mă fi implorat în genunchi, ca să ți-o trag.

Dormitorul nu are ușă, doar o draperie grea în calea intrusului. Draperia este acum trasă.

Ea își dă seama că fereastra este neacoperită și că i se poate observa silueta în lumina palidă a lunii, filtrată prin ceața de afară. Se precipită și trage draperiile în fața ferestrei. Acum odaia e cufundată într-un întuneric negru ca smoala.

Cunoaște foarte bine spațiul acela înghesuit, în timp ce monstrul nu l-a văzut niciodată. Cu puțin noroc, el se va poticni în beznă, oferindu-i astfel ocazia de a fugi pe la ieșirea din spatele lui.

Acum bărbatul este în camera de zi și se apropie de draperia îndărătul căreia se află dormitorul. Ea poate auzi bocăniturile înăbușite ale cizmelor lui pe covorul subțire.

— Femeile de felul tău trebuie să fie puse la punct, ca să-și cunoască lungul nasului. Am de gând să-ți arăt ce pătesc femeile care nu manifestă respect față de cei care le sunt superiori.

Ea ridică vătraiul pe care îl pusese la îndemână pe pardoseală, lângă pat. Atârnă foarte greu acea bucată de fier. Ea ține strâns vătraiul cu ambele mâini și se roagă la Dumnezeu.

Se aude un sunet hârjâit dincolo de draperie. De-o parte și de alta a acesteia se ivește dintr-odată o lumină pâlpâitoare. Monstrul a aprins un chibrit.

S-a dus pe apa sâmbetei speranța ei de a profita de beznă din dormitor: E disperată. Simte că-i alunecă din mâini mânerul vătraiului. Se lipește de peretele de lângă draperia de la intrarea în dormitor.

— Până aici ți-a fost, Joanna! Și-așa m-ai făcut sa aștept prea mult. Iar acum vei plăti cu vârf și îndesat pentru neobrăzarea ta.

Brusc, draperia este dată la o parte. Figura bestiei se ivește din umbră, luminată de flacăra lumânării pe care o ține în mână. Frumoasele trăsături ale bărbatului sunt schimonosite de o demonică dorință carnală.

Lumina flăcăruii lucește drăcesc pe lama cuțitului pe care îl ține în cealaltă mână.

El intră în încăpere și se îndreaptă direct spre pat...

Louisa se trezi brusc, gâfâind de frică. Cămașa de noapte îi era udă de transpirație.

Oare țipase și de data asta? Spera din toată inima să nu fi țipat. Nu dorea s-o sperie din nou pe Emma. În ultimele luni, avusese tot mai rar coșmaruri. Începuse chiar să spere că acestea aveau să dispară cu desăvârșire.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu puteau dispărea chiar cu una, cu două.

Dădu la o parte plapuma și începu să se fâțâie prin iatac, încercând să se calmeze.

După o vreme, se mai potoli. Se apropie de fereastră și se uită afară, căutând-o cu privirea pe prostituata îmbrăcată în negru.

În noaptea aceea însă, ea nu se mai afla în părculeț. Poate că fusese ceva mai devreme. Probabil că nefericita își pierduse speranța să mai atragă vreun client și se întorsese în locul în care se adăpostea. Piața Arden era o zonă liniștită și foarte respectabilă, nu unul dintre acele locuri în care bărbații vin în căutare de prostituate.

Doar cu câteva nopți în urmă o remarcase pentru prima dată pe femeia aceea. Necunoscuta purta o pelerină neagră din catifea și o pălărie tot neagră, cu un voal care îi ascundea trăsăturile. Probabil că era o văduvă ajunsă pe drumuri, după moartea soțului ei. Nu era o poveste prea neobișnuită. Femeia stătuse o vreme la adăpostul unui copac, în mod evident în așteptarea vreunui domn care ar fi trecut în caleașcă, în căutarea serviciilor unei prostituate.

Poate că acum femeia renunțase la acel cartier și se mutase pe o altă stradă. Sau poate că se aruncase în valurile fluviului, așa precum făcuseră înaintea ei atâtea alte femei deznădăjduite.

Louisa își zise în sinea ei că oamenii erau foarte neîndurători cu femeile nevoite să se prostitueze. O doamnă care, în urma morții soțului ei, este silită să trăiască într-o cruntă sărăcie are la dispoziție extrem de puține variante pentru a-și câștiga existența. Pe de-o parte, era condamnată de înalta societate, dar în același timp îi era imposibil să-și găsească un angajament cât de cât respectabil.

Eu una am fost nemaipomenit de norocoasă, se gândi Louisa. Iar asta s-a întâmplat numai prin voia lui Dumnezeu...

Copleșită de tristețe și de revoltă, se îndepărtă de fereastră, se duse la birou și aprinse lampa. Știa că n-ar mai fi izbutit să adoarmă. Putea în schimb să mai arunce o privire asupra însemnărilor pe care le notase puțin mai devreme.

Deschise micul ei jurnal și începu să citească, însă îl închise repede la loc. Nu se putea concentra. Nu știa de ce, dar nu se putea gândi decât la senzația pe care o trăise atunci când se aflase în brațele lui Anthony, lipită de pieptul lui, în timp ce el o săruta cu foc.

Iar când în cele din urmă se culcă din nou, Louisa continuă să păstreze în minte acea imagine, ca pe un talisman împotriva coșmarului.

În dimineața următoare, zorile se iviră proaspete, răcoroase și însorite. Femeia se îmbracă într-o cămașă subțire, niște pantalonași și un singur jupon simplu. Multă lume ar fi fost îngrozită de puținătatea articolelor de lenjerie, ca să nu mai vorbim despre absența corsetului. Femeile cochete purtau adeseori chiar și până la șapte kilograme de lenjerie pe sub rochiile încă și mai grele. Însă ea și Emma erau neclintite susținătoare ale unei îmbrăcămînți feminine raționale, afirmând că doamnele nu ar trebui să pună pe ele mai mult de trei kilograme de lenjerie intimă. Cât despre corsete, acestea erau considerate de-a dreptul dăunătoare sănătății. În rândul femeilor, se crease chiar o mișcare în sensul acesta.

Rochia de un albastru-închis pe care și-o alese era croită conform aceluiași principii de bun-simț. Corsajul se potrivea cu stilul vremii, dar îi lipseau întăriturile și era doar puțin dantelat. Turnura rochiei era redusă, doar cu o minimă căptușeală pentru obținerea formei. Jupa era lucrată din mult mai puțin material decât se folosea la rochiile mai dichisite și mai minuțios împodobite, ceea ce constituia un factor fundamental. Rochia devenea astfel mai ușoară, iar femeia căpăta o mai mare libertate de mișcare. Faldurile extrem de bogate și de voluminoase ale multor rochii elegante, combinate cu numeroasele straturi de jupoane purtate pe dedesubt, așa cum cerea moda, făceau aproape imposibilă o sprintenă hoinăreală prin parc. Femeia astfel îmbrăcată era silită să facă pași mărunți și să se deplaseze încet și cu grijă. Dacă ar fi încercat să se miște mai repede, s-ar fi împiedicat în fustele suprapuse unele peste altele.

Louisa luă de pe noptieră micul carnet de notițe și o porni pe coridor în direcția scărilor, remarcând faptul că ușa de la camera Emmei era încă închisă.

Jos, în bucătărie, o găsi pe doamna Galt, menajera lor, împreună cu soțul acesteia, Hugh, precum și cu nepoata ei, pe nume Bess. Hugh, un bărbat solid, de vreo patruzeci și cinci de ani, avea grijă de grădină și de preaiubita seră a Emmei, în vreme ce Bess era camerista bună la toate în casă. Când intră Louisa în încăpere, cei trei tocmai își beau ceaiul de la micul dejun. Se ridicară cu toții iute în picioare.

— Bună dimineața, le zise Louisa. Am venit doar ca să beau și eu un ceai.

— Bună dimineața, doamnă. Doamna Galt îi aruncă un zâmbet larg. Te-ai sculat devreme azi. N-ai vrea cumva și niște pâine prăjită la ceai?

— Ba da, mi-ar plăcea.

— Îți aduc imediat în birou o tavă cu micul dejun. Doamna Galt se întoarse apoi către plita de gătit și luă de pe ea ceainicul.

— Mă duc să fac focul, doamnă, îi zise și Bess, după care execută repede o mică reverență și o porni în grabă pe hol.

— Îți mulțumesc, îi spuse Louisa.

Le zâmbi apoi încă o dată domnului și doamnei Galt și se îndreptă și ea spre birou.

Nu se îndepărtase prea mult, când o auzi pe doamna Galt murmurând:

— Mă surprinde faptul că s-a trezit atât de devreme. Aseară s-a întors foarte târziu acasă. Cu siguranță că n-a apucat să doarmă prea mult.

— Ai dreptate, numai de somn n-a avut ea timp, după părerea mea, bodogăni încet și domnul Galt. Când vine acasă în trăsura unui domn, te face să-ți cam pui niște întrebări. De când am venit noi să muncim aici, e prima oară că se întâmplă așa ceva.

— Gata, taci! îl îndemnă repede doamna Galt. Am știut încă de la bun început că aici este o gospodărie cam ciudată. Nu-i nici un secret că Lady Ashton este considerată de toți ca fiind o excentrică, și totuși, salariile noastre sunt generoase. Să nu îndrăznești să spui ceva care ar putea să ne facă să ne pierdem cu toții slujbele de-aici.

Louisa oftă și își continuă drumul pe hol. Nu era deloc ușor să ai secrete față de servitori. Nu trebuia să piardă nici o clipă din vedere că mereu mai erau în casă și alte persoane, în afară de ea și de Emma.

Și nu că domnul Galt ar fi afirmat ceva neadevărat. Ea chiar se întorsese foarte târziu cu o seară înainte și nu putea nega că o lăsase aici, în fața casei cu numărul doisprezece, pentru întâia dată, o altă trăsură decât aceea cu care plecase. Iar până la ușă, o condusesse un domn.

În birou, o întâmpină o vâlvătaie care ardea deja cu vioiciune în șemineu.

— Am aprins focul, doamnă, îi zise Bess, ridicându-se în picioare. Foarte curând se va încălzi bine de tot și va fi extrem de plăcut.

— Îți mulțumesc, îi răspunse Louisa.

— Ți-am adus și ceaiul, o anunță din ușă doamna Galt. Lăasă tava pe o măsuță și adăugă: Să-l mai lași puțin să se opărească bine.

— O să-l las, să n-ai nici o grijă, o asigură Louisa. Avea nevoie de un ceai tare în dimineața aceea. Trebuia să se gândească bine la ceea ce avea de făcut.

Așteptă până ce rămase singură și apoi se așeză pe scaunul de la biroul ei. Împreunându-și mâinile deasupra unui registru, se uită prin micuța încăpere. Rafturile se umpleau treptat cu cărți, printre care se aflau multe romane de aventuri. În ultimul an, își dezvoltase o adevărată predilecție pentru astfel de creații, deoarece relatau de obicei povești despre iubiri ascunse și nepermise. Pentru ea era foarte limpede că, dat fiind trecutul ei tainic, nu mai putea spera decât la o dragoste secretă și ilegală.

Fiecare nouă carte îi sporea senzația de siguranță. Era ca și cum orice adăugare la mica ei bibliotecă ar fi constituit o cărămidă în plus la zidul fortăreței pe care o tot înălța în jurul ei.

Însă adevărul era că nu avea să se simtă niciodată cu adevărat în siguranță. Emma făcuse tot ce depinsese de ea pentru a o face să se simtă bine-venită, și totuși, în adâncul sufletului Louisei, mica flăcăruie de speranță deși refuza cu îndârjire să se stingă, abia mai pâlpâia sub suflarea ca de gheață a spaimei. În fiecare dimineață se trezea cu aceeași perspectivă sumbră, și aceeași senzație o însoțea în fiecare seară, atunci când mergea la culcare.

Uneori, acea emoție avea un efect deprimant asupra stării ei. Chiar și în zilele cele mai însorite, gândul rău prevestitor că într-o bună zi era posibil să fie descoperită, dată în vileag și arestată sub acuzația de crimă nu o părăsea nici o clipă, rămânând în permanență suspendat deasupra capului ei, asemenea unui nor de furtună amenințator.

Un incredibil noroc i-o scosese în cale pe Emma, iar această întâlnire constituise o mângâiere pentru ea. Dar era absolut convinsă că noua viață pe care și-o găsisese aici putea fi destrămată într-o clipită, în cazul în care întunecatul ei secret avea să fie dezvăluit întregii lumi.

Nu te gândi nici la trecut, nici la viitor și, mai presus de orice, nu te gândi la Anthony Stalbridge. Concentrează-te numai asupra muncii tale.

Noua ei carieră, de corespondent al publicației Flying Intelligencer, era unica latură cu-adevărat luminoasă a existenței sale, dându-i o puternică motivare, pentru care merita să trăiești. Era ferm hotărâtă să se dedice cu trup și suflet jurnalismului.

Deschise carnețelul cu coperte de piele pe care îl luase cu ea din dormitor. În scurta ei carieră de reporter, învățase însemnătatea majoră a unor notițe luate așa cum se cuvenea. Pentru a scrie cât mai repede, ca și pentru a scăpa de grija că acel mic carnet ar putea să cadă sub priviri indiscrete, ea folosea o scriere codificată prin intermediul unui cifru personal. Totuși, numele proprii le scria întotdeauna citeț, pentru a le ortografia corect.

Louisa luă un toc și trecu la lucru, revizuiind și dezvoltând în mod concis notițele criptice pe care și le luase.

Părea să nu existe prea multe dubii asupra faptului că Hastings șantaja diferite persoane, o activitate infracțională care însemna că el era de o mârșăvie chiar mai mare decât își închipuise ea la început. Din nefericire însă, femeia nu vedea nici o cale de a-l da în vileag fără a dezvălui în același timp și identitățile victimelor acestuia, lucru care n-ar fi fost câtuși de puțin corect.

Bineînțeles, mai era și dovada că omul avea legături strânse cu Casa Phoenix, își reaminti ea. Documentele pe care le luase Anthony din seiful lui Hastings confirmau implicarea acestuia ca investitor în bordelul respectiv. Doar această știre să fi fost, și tot era o bombă mediatică suficientă pentru a-l satisface pe domnul Spraggett, editorul lui Flying Intelligencer. Spraggett se mândrea cu faptul că prezenta publicului cititor numai cele mai incitante și mai lugubre știri. Vestea că un important domn din înalta societate era coproprietar al unui tractir ar fi mărit în mod considerabil numărul de exemplare vândute.

În plus, dacă Anthony avea dreptate și se dovedea până la urmă că Hastings mai era pe deasupra și un ucigaș? Acest

lucru era într-adevăr o lovitură jurnalistică demnă să șocheze și să facă mare vâlvă în întreaga lume bună, ca să nu mai vorbim despre stupoarea provocată întregii populații. Louisei i se accelera pulsul numai gândindu-se la perspectiva de a putea să aducă un asasin în fața justiției.

O oră mai târziu, pe coridor răsunară niște pași sprinteni, care îi erau extrem de familiari, urmați de o scurtă ciocănitură hotărâtă în ușa bibliotecii.

— Intră, Emma, îi strigă Louisa.

Ușa se deschise, iar Emma, adică Lady Ashton, intră cu pași mari în odaie. Emma niciodată nu pășea pur și simplu, ci tropăia apăsător, fiind o femeie trupeșă în adevăratul înțeles al cuvântului, împodobită ca o statuie grecească și care posedă o viziune unică asupra lumii.

În acea zi, purta o rochie comodă și în același timp elegantă, de culoarea bronzului. Părul ei gri-argintiu era răsucit într-un coc la ceafă. La vârsta de șaiszeci și trei de ani era încă extrem de frumoasă. Și mai era și o ființă formidabilă, cu totul ieșită din comun. După ce își pierduse destul de timpuriu soțul, Emma sfidase orice convenții sociale și se apucase să cutreiere întreaga lume. Când, în cele din urmă, revenise în Anglia, bogăția, cuplată cu impecabila ei origine nobilă și cu relațiile sociale pe care le avea îi permisese să-și reia imediat locul cuvenit în rândurile societății mondene.

Cu ceva mai mult de un an de zile în urmă, ea apelase la o agenție care furniza doamne de companie și guvernante. Emma avea de gând să-și scrie memoriile și voia să angajeze o doamnă cu un caracter frumos și cu o educație aleasă solidă, cu păreri moderne, pentru a o asista în punerea în aplicare a intenției sale.

Trecuse zadarnic în revistă vreo șase doamne, și cum le refuzase pe toate, în disperare de cauză agenția i-o trimisese și pe cea mai recentă candidată pe care o avea la dispoziție. Iar Louisa și Emma se plăcuseră reciproc, încă de la prima lor întâlnire.

— Le vom spune tuturor că ești o rudă îndepărtată de-a mea, decretase atunci, la ceai, Emma. În felul acesta, vei fi tratată cu

mai mult respect decât dacă s-ar ști că ești doar însoțitoarea mea plătită și secretara mea particulară.

Până să descopere Emma că Louisa posedea doar două dintre cele trei calități stipulate în solicitarea făcută către agenție, era deja totalmente dispusă să treacă cu vederea ceea ce lipsea.

Louisa n-avea să uite niciodată verdictul atât de binevoitor al Emmei. Acesta venise în urma unui coșmar absolut îngrozitor, unul care o lăsase pe Louisa de-a dreptul zdrobită și extrem de vulnerabilă. Când Emma îi oferise alinarea, Louisa cedase psihic, plânsese și îi povestise ceea ce i se întâmplase în noaptea în care îi crăpase lui Lord Gavin capul cu un vâtrai.

Nevoia de a-i împărtăși prietenei sale îngrozitoarea ei taină devenise copleșitoare. Ajunsese s-o cunoască pe Emma suficient de bine încât să fie conștientă că această mare binefăcătoare a ei nu s-ar fi grăbit să anunțe poliția. În definitiv, Emma avea niște opinii extrem de moderne. Ea crezuse pe deplin versiunea prezentată de Louisa în legătură cu modul de desfășurare a evenimentelor din acea seară cumplită. Dar cu toate astea, cine și-ar fi putut oare dori să locuiască în compania unei ucigașe?

După ce mărturisise marele ei secret și își ceruse iertare pentru înșelătoria de până atunci, Louisa se aștepta să fie dată afară. Însă Emma o bătuse ușor cu palma pe umăr și îi spusese: „Nu-i nici o problemă, draga mea. Valoarea unui caracter frumos este, după părerea mea, extrem de supraevaluată.”

Acum Emma traversă cabinetul de lucru, pentru a se încălzi în fața șemineului, și îi spuse Louisei:

— Bună dimineața! Te-ai trezit destul de devreme, ținând cont că te-ai întors foarte târziu aseară. Nici măcar n-am auzit când ai ajuns acasă.

Louisa lăsă tocul jos.

— Am mers tiptil, pentru că n-am vrut să te trezesc.

Emma veni mai aproape de masa de lucru a Louisei și rămase în picioare. Ochii ei albaștri sticleau de curiozitate.

— Măi să fie! Chiar Anthony Stalbridge! Când mi-a transmis lacheul mesajul tău, am rămas înmărmurită și m-ai fi putut

doborî împingându-mă doar cu o pană de pasăre.

— Am serioase dubii asupra acestui fapt. Pe tine, Emma, n-ar putea să te doboare absolut nimic, niciodată.

— Dintre toți domnii cu care ai fi putut s-o ștergi de acolo aseară, Stalbridge mi se pare a fi de departe cel mai interesant.

Louisa roși.

— Nu-i vorba despre ceea ce ai putea crede tu, Emma. Domnul Anthony Stalbridge și cu mine ne-am cunoscut în niște împrejurări întru câtva neobișnuite.

— Am fost întotdeauna de părere că așa-i cel mai bine.

— L-am găsit așteptându-mă pe coridorul unde se află dormitorul lui Hastings.

Emma făcu ochii mari de uimire.

— Dumnezeu mare!

— Și m-a salvat, intervenind atunci când unul dintre paznicii angajați de Hastings se pregătea să mă cam ia la întrebări.

— Hastings și-a angajat paznici personali?!

— Da.

— Este extrem de straniu!

— Are motivele lui. Se pare că nu este doar coproprietarul unui bordel, ci și un șantajist care stoarce bani de la unele dintre cele mai distinse familii din societate.

Emma se holba la ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Să nu mai spui niciodată una ca asta!

— Ba e chiar mai rău decât atât! Domnul Stalbridge crede că Hastings a ucis-o pe logodnica lui, Fiona Risby. Mai bănuiește că Hastings și-a asasinat propria soție.

Emma se lăsă să cadă în fotoliu, încleștându-și mâinile pe brațele acestuia.

— Draga mea, te rog să-mi povestești de-a fir a păr, absolut tot ce s-a întâmplat.

Louisa îi prezentă rapid un scurt rezumat al evenimentelor petrecute.

Emma o ascultă cu mare atenție și apoi se rezemă de spătarul fotoliului.

— Este uluitor, este absolut stupefiant. Și eu care credeam că ai plecat pentru o întâlnire romantică. Eram atât de fericită pentru tine, draga mea! Trebuie să recunosc că am fost și oarecum îngrijorată, deoarece bărbatul în chestiune era tocmai Anthony Stalbridge. Însă, în ciuda acestui fapt, mă gândeam că era un semn bun că începeai să mai ieși din cochilie.

— Ți-am spus de nenumărate ori că nu am nici o intenție de a ieși din cochilia mea, cel puțin nu în sensul la care te referi tu.

— Asta-i o prostie. Doar până acum nu ți-ai găsit bărbatul care ți se potrivește. Emma se încruntă. Dar destul cu toate astea! Ce părere ai despre ideea că Hastings ar fi un ucigaș?

Louisa bătu ușor darabana cu degetele pe pupitru.

— Să-ți spun drept, nu știu nici eu ce să mai cred. Nu mai încap nici o îndoială că Hastings are interese financiare legate de Casa Phoenix și mi se pare limpede că este pe deasupra și un șantajist ordinar, de cea mai joasă speță, însă nu sunt deloc sigură că putem trage concluzia că omul ar fi asasinat-o pe Fiona Risby.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Moartea ei a survenit, după toate probabilitățile, în urma unei sinucideri. Emma chibzui o clipă, după care continuă: Și totuși, există acel colier pe care l-a găsit Stalbridge în seiful lui Hastings. Spui că era vorba despre niște smaralde și diamante, într-o montură de aur?

— Da. Colierul părea extraordinar de valoros. Dar în privința asta nu știu decât ceea ce mi-a spus domnul Stalbridge. Cum că respectiva bijuterie i-ar fi aparținut Fionei Risby. Și chiar dacă acest lucru se dovedește a fi adevărat, colierul tot nu mai poate constitui o probă a vinovăției lui Hastings, odată ce i-a fost luat din seif.

Emma pufni ca o adevărată doamnă ce era.

— Stalbridge avea dreptate când afirma că n-ar fi servit la nimic să-l fi lăsat în continuare în seif. În cazul în care Hastings este într-adevăr vinovat de crimă, cu siguranță nu le-ar da voie polițiștilor să-i percheziționeze casa.

— Și chiar și dacă bijuteria ar fi fost găsită în casa lui, n-am nici un dubiu că Hastings ar fi fost în stare să găsească o explicație plauzibilă pentru asta. Ar fi putut să pretindă că acel colier îi aparținuse primei sale neveste, căreia îi plăcuse colierul Fionei Risby și care își comandase la un bijutier o copie fidelă a acelei bijuterii.

— Nu că Victoria Hastings ar fi obișnuit să poarte imitații după bijuteriile oricui, rosti sec Emma. Era o doamnă care dădea tonul modei în societate, nu urma liniile trasate de alte persoane.

— Îmi amintesc că mi-ai spus că era apreciată pentru simțul ei estetic.

— Într-adevăr. Și era o femeie nemaipomenit de frumoasă.

Louisa deschise repede carnețelul de notițe la paginile notate cu majuscule VH. La începutul investigației sale privitoare la afacerile lui Hastings, îi ceruse Emmei câteva informații de ordin general despre acel bărbat și despre prima lui soție. Louisa vorbise și cu camerista doamnei, cea care lucrase și în slujba Victoriei Hastings.

Nu existau prea multe însemnări referitoare la Victoria. La momentul respectiv, n-o considerase importantă pe întâia doamnă Hastings, dar, ulterior, cele câteva fraze căpătaseră o nouă semnificație.

Urmări cu degetul arătător și parcurse ceea ce scrisese încifrat în pagina respectivă, apoi se opri.

— Mi-ai spus că Victoria era una dintre puținele femei cunoscute de tine care știau să înoate, îi zise Louisa.

— Era chiar singura femeie, în afară de mine, despre care auzisem că știe să înoate, declară Emma. Nu este un lucru pe care să-l învețe prea multe femei.

— S-ar părea că asta face credibilă teoria domnului Stalbridge conform căreia s-ar putea ca Victoria să fi fost

asasinată. De ce ar fi hotărât să se sinucidă aruncându-se în apă tocmai o femeie care știa să înoate?

— Indiferent dacă știe să înoate sau nu, orice femeie care sare în fluviu complet îmbrăcată este foarte probabil să se înece, preciză Emma. O doamnă elegantă poartă adesea mai bine de cincisprezece kilograme de îmbrăcăminte. Numai greutatea jupelor și corsetelor ar fi tras-o la fund, ca și când femeia ar fi fost legată de un bolovan.

Louisa se înfioră.

— Ai dreptate, încuviință ea, după care își mai consultă o dată notițele. Ziceai că n-ai cunoscut-o îndeaproape.

— Așa și este. Nu cred că avea anumite legături de familie de care să se poată vorbi. Am întâlnit-o întâmplător pe la diverse întruniri mondene, însă cam la atât s-a redus cunoștința noastră.

— Camerista ei mi-a povestit că Hastings avea obiceiul să discute cu Victoria probleme de afaceri. Se întâmplă destul de rar ca un bărbat să vorbească despre asemenea chestiuni cu soția lui. Probabil că îi aprecia inteligența.

Emma dădu din cap.

— Mi s-a părut întotdeauna a fi o femeie foarte ageră la minte. Îmi închipui că se putea descurca extrem de ușor în problemele financiare.

Louisa închise din nou carnetul și se sprijini de spătarul scaunului.

— Este ceva care mă intrigă și mă tulbură, în legătură cu domnul Stalbridge.

Emma ridică din sprâncene.

— Sunt mulțumită să văd că intuiția îți funcționează foarte bine. Spune-mi, ce anume te-a alarmat în privința lui, bineînțeles în afară de faptul că se pricepe să spargă seifuri? Se opri o clipă pentru accentuarea efectului dramatic, iar pe urmă adăugă: Nu mă îndoiesc că ți-ai dat seama că este o îndemânare destul de neobișnuită pentru un adevărat domn.

— Sunt de acord că această abilitate ridică niște semne de întrebare, însă ceea ce mă preocupă foarte tare este faptul că pare obsedat de ideea că Fiona Risby nu s-ar fi sinucis. Aseară am avut impresia că nu ar precupeți nici un efort pentru a dovedi că a fost asasinată.

Emma ridică abia perceptibil din umeri.

— Probabil că asta se datorează faptului că vrea să îndepărteze suspiciunea care planează asupra lui.

Louisa încetă brusc să mai bată darabana pe birou.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Anul trecut, în perioada în care a murit Fiona, încă nu te învârteai prin cercurile mondene, așa că n-ai auzit zvonurile care au circulat.

— Ce fel de zvonuri?

— Se bârfea pe atunci cum că domnul Stalbridge s-ar afla pe punctul de a rupe logodna cu domnișoara Risby. Unii afirmau că perspectiva de a îndura umilința de a fi părăsită de logodnicul ei a fost ceea ce a împins-o pe domnișoara Risby să-și curme zilele.

Louisa se cutremură.

— Orice domnișoară respinsă de logodnic se află într-o situație îngrozitoare în ceea ce privește statutul ei în societatea mondenă. Și totuși, să fi recurs ea la sinucidere doar din pricina asta?

— N-ar fi primul caz de acest fel. O femeie abandonată devine un fel de paria, în ochii lumii bune. Există chiar persoane care s-ar fi așteptat ca ea să se retragă definitiv din cadrul înaltei societăți, de parcă ar fi fost o văduvă în primul an de doliu.

— Fiona provenea dintr-o familie înstărită? se interesă Louisa, zicându-și în sinea ei că doar ziarista din ea ardea de nerăbdare să afle răspunsul și că de fapt n-avea nici o curiozitate personală în privința celei pe care o alesese Anthony drept viitoare mireasă.

— Da, chiar foarte înstărită, îi răspunse Emma. Averele familiei Risby este cât se poate de consistentă. Faptul că Fiona era moștenitoarea, i-ar fi îmbunătățit cu certitudine statutul social, asigurându-i până la urmă o altă logodnă. Probabil că mai existau destui pretendenți la mâna și la farmecele ei. Și, în plus, era și foarte drăguță. Era cu-adevărat o încântătoare domnișoară. Sunt absolut sigură că tatăl ei ar fi putut să-i găsească cu ușurință un alt candidat demn de poziția pe care o avea fata. Cu toate acestea, faptul că Stalbridge renunțase atât de ușor la ea îi cauzase atât ei, cât și familiei sale o cruntă disperare.

— Înțeleg.

Bineînțeles că Fiona Risby fusese o tânără bogată, frumoasă și încântător de plăcută.

Dar la ce altceva s-ar fi putut aștepta? Louisa luă un creion și începu să bată ușor și rapid cu el în partea de sus a biroului.

— Căsătoria lor era considerată una extrem de potrivită, continuă Emma. Ambele familii erau extraordinar de mulțumite. Membrii familiilor Stalbridge și Risby erau de ani de zile prieteni apropiați. Proprietățile lor din nord erau vecine.

— Înțeleg, repetă Louisa. Își dădu seama că bătea acum atât de tare cu capătul creionului încât lăsa mici semne pe sugativă, așa că îl puse jos.

— S-ar cuveni să menționez că anul trecut au mai circulat și alte zvonuri, adăugă cu un aer sumbru Emma. Zvonuri mult mai rele decât cele referitoare la o logodnă ruptă.

Uluită, Louisa se îndreptă de spate. Nu-și mai putea lua ochii de la chipul Emmei.

— Doar nu vrei să spui că cineva a sugerat că pe Fiona Risby a omorât-o chiar domnul Stalbridge, cu propria mână.

— Îmi pare rău, dar trebuie să știi că au existat oarece speculații și în sensul ăsta.

— Cum? Dar de ce să fi făcut el una ca asta? Ce motiv ar fi avut?

Emma o privi drept în ochi.

— Se vorbea că domnul Stalbridge ar fi surprins-o pe Fiona în brațele altui bărbat.

Louisa se simți străbătută de un mic fior.

— Dar tu bineînțeles că n-ai crezut că el ar fi ucis-o, așa-i?

— Draga mea, dacă am învățat ceva din călătoriile mele, acel lucru este că orice bărbat sau femeie, indiferent de nivelul social sau de gradul de civilizație, poate ajunge să șiucidă, în anumite împrejurări. Emma o privi direct în ochi. Unica problemă constă în determinarea împrejurărilor care motivează o anumită persoană să omoare pe cineva.

Louisa înghiți în sec.

— Nu te pot contrazice în privința asta.

Fața Emmei se mai îmblânzi.

— Te rog să mă ierți. N-am intenționat deloc să...

— Nu ai de ce să te scuzi. Ai dreptate, Emma. Cu toate astea, cred că pot afirma fără să mă înșel că domnul Stalbridge nu a asasinat-o pe Fiona Risby.

— Ce te face să fii atât de sigură? o întrebă Emma, dintr-o pură curiozitate.

— Faptul că, în cazul în care ar fi omorât-o el, domnul Stalbridge nu l-ar mai căuta acum pe adevăratul asasin.

— A trecut cu puțin peste un an de când și-a pierdut logodnica, rosti încet Emma. Acum, domnul Stalbridge se străduiește să-și găsească o altă logodnică, însă vechile bârfe îi micșorează posibilitățile de reușită. În împrejurări normale, ar putea să-și aleagă o logodnică din cele mai distinse familii din înalta societate. După cum ți-am mai spus, familia Stalbridge are o obârșie dintre cele mai alese, iar acum când averile lor sau refăcut, deține o poziție de netăgăduit în cercurile înalte ale lumii bune. Și totuși...

Emma se opri brusc și ridică ușor din umeri.

Louisa simți un nod în coșul pieptului.

— Înțeleg ce vrei să spui. Multe dintre cele mai bune familii ar șovăi înainte de a acorda mâna fiicei lor unui bărbat despre

care se zvonește că ar fi ucis o femeie.

— Chiar dacă n-ar crede deloc această bârfă, tot ar ezita la gândul că fiica lor ar deveni logodnica unui bărbat care și-a părăsit prima logodnică. Dacă ar proceda la fel și de data asta? Părinții grijulii ar fi extrem de prudenți în fața pericolului de a-și expune fata acestui gen de umilire socială.

— Cu alte cuvinte, indiferent dacă este vinovat de părăsirea Fionei sau de uciderea ei, domnul Stalbridge se străduiește să convingă întreaga societate că prima lui logodnică a fost omorâtă de altcineva, concluzionă Louisa.

— Ar avea nevoie de o probă foarte convingătoare, iar dacă izbutește s-o producă, atunci lumea bună va admite că este nevinovat. Și în cazul ăsta, va fi liber să se însoare cu orice moștenitoare bogată care îi va fi oferită, ca pe tavă, de către entuziasmații ei părinți.

Elwin Hastings privi peste birou la cea care cu două luni în urmă îi devenise soție. Știa că mulți bărbați îl invidiau pentru ea. Îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoare verde, cu părul de nuanța mierii întunecate adunat într-o coafură complicată, Lilly era de o frumusețe rară.

Asta era tot ce putea face, ca să nu apuce vaza grea de cristal din fața lui și să nu i-o azvârle drept în căpșorul ei cel nătâng și lipsit de creier.

— Data viitoare să faci bine și să-mi arăți și mie lista musafirilor, înainte de a i-o da lui Crompton în vederea expedierii invitațiilor, îi porunci el. Ne-am înțeles?

— Da, desigur. Lilly își împreună foarte strâns mâinile în poală. Resentimentele îi scânteiau în ochi. Însă chiar tu mi-ai spus că Crompton știa cine anume trebuia să fie invitat la bal. Ziceai că secretarul tău cunoaște cu precizie felul în care se desfășoară lucrurile în această casă, și că pot să las fără grijă totul în seama lui.

— O să discut de urgență cu Crompton și am să-i aduc la cunoștință că Anthony Stalbridge urmează să fie îndepărtat de pe orice listă de oaspeți ai noștri, o informă Elwin.

— Dar nu-nțeleg de ce ești atât de înfuriat că a fost și el prezent la balul nostru. Domnul Stalbridge este dintr-o familie remarcabilă. Este nepotul contelui de Oakbrook. Și chiar se spune că într-o bună zi s-ar putea să-i moștenească și titlul, fiindcă bătrânul conte nu s-a mai recăsătorit și nu are nici un alt moștenitor direct.

— La fel ca toți cei din familia respectivă, și Oakbrook este un excentric notoriu. Doar cu un considerabil efort mai reușea Elwin să-și țină în frâu mânia. Știe toată lumea că tot ce-l mai interesează pe bătrânul conte sunt cercetările arheologice. Cunosoc și eu foarte bine puritatea originilor nobile ale familiei Stalbridge, Lilly. Și îți repet că, de acum înainte, Anthony Stalbridge nu mai este bine-venit în casa asta.

Lilly izbucni în lacrimi.

— Și eu care credeam că totul a mers atât de bine în seara trecută.

Lacrimile erau mai mult decât putea el tolera. Bărbatul se ridică în picioare.

— Asta-i tot, Lilly.

Ea sări de pe scaun, cu obrajii îmbujorați de furie.

— Nu-nțeleg de ce ești atât de irascibil azi. A făcut oare domnul Stalbridge aseară ceva care să te fi deranjat chiar atât de tare? Am auzit că a plecat devreme, împreună cu ruda aceea de la țară a lui Lady Ashton, căreia i-am și uitat numele.

Bărbatul scrâșni din dinți. În seara precedentă, îl lovise nenorocirea, însă nu avea de gând să-i împărtășească acestei fete proaste neplăcutul fapt.

— Nu-i deloc treaba ta să știi care sunt motivele pentru care nu mai vreau să-l primesc pe Stalbridge în casa mea.

— Așa îmi răspunzi de fiecare dată când te-ntreb ce este în neregulă. De la căsătoria noastră încoace, ai fost mereu într-o dispoziție execrabilă. E ca și cum ai fi devenit brusc un cu totul alt om. Când i-ai cerut bunicului mâna mea, erai încântător și mios. Iar acum văd că ești de părere că absolut tot ce zic eu este greșit. Îți jur că nu mai știu cum aș putea să-ți intru în voie.

— Lasă-mă acum, Lilly. Am niște treburi urgente de rezolvat.

Ea se întoarse brusc, și se grăbi spre ușă, nerăbdătoare să scape de prezența lui.

Sentimentul era reciproc, își zise Elwin în sinea lui, privind în direcția ușii care se închidea în urma femeii. Lilly era tot ce crezuse el că și-ar fi dorit de la o a doua soție: era tânără, frumoasă, și, mai presus de orice urma să moștenească o avere considerabilă. Era drept că bunicul ei își adunase marile bogății din comerț, dar, după câteva generații, se putea trece cu vederea originea averii, atâta vreme cât la mijloc erau bani cu ghiotura.

Și totuși, permanenta trăncăneală stupidă a lui Lilly și pasiunea ei obsesivă pentru bârfe și îmbrăcăminte ajunseseră în foarte scurtă vreme să-l scoată din minți. Iar colac peste pupăză, nici măcar în pat nu-i era de vreun folos. Spre deosebire de Victoria, Lilly nu-i intuia nevoile intime.

Bărbatul se gândi că existau momente în care îi era tare dor de Victoria. Din fericire însă, exista pe Aleea Winslow un stabiliment unde cerințele sale personale îi erau înțelese și îndeplinite în cea mai satisfăcătoare manieră cu putință.

Ar fi dat orice pe lume să poată scăpa definitiv de noua sa nevastă, dar încă nu-și permitea luxul de a se descurca fără ea. La nunta lor, spre groaza lui, descoperise că nu obținuse controlul asupra întregii moșteniri a lui Lilly. Bunicul acesteia, nenorocitul acela inteligent, stabilise dreptul de moștenire asupra averii ei într-un asemenea mod încât aceasta să-i parvină lui Elwin doar în tranșe anuale moderate.

La drept vorbind, își spuse cu amărăciune Elwin, era silit să trăiască dintr-o alocație. Ba mai mult, dacă lui Lilly i s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut, atunci plățile anuale ar fi urmat să fie imediat oprite.

Era înjositor. Era de-a dreptul umilitor. Era o indiscutabilă insultă la adresa lui. Iată ceea ce rezulta din decizia de a le permite unor oameni ca bunicul lui Lilly să-și cumpere accesul în lumea bună. La naiba! Dacă n-ar fi fost nevoit să umble cu limba scoasă după acei blestemați de bani, el niciodată, nici

măcar pentru o singură clipă, nu s-ar fi gândit la o femeie cu originile lui Lilly ca la o soție potrivită.

Era deja a doua oară când se văzuse obligat să se însoare cu o femeie mult sub rangul său social. Mai întâi fusese Victoria, iar acum era Lilly. Și totul numai din cauza banilor.

Nu era drept ca un bărbat cu o ascendență nobilă pură ca a sa să fie forțat să se umilească în așa un hal. Fu cuprins de o furie turbată, care îl ardea precum un fier înroșit. Dintr-odată, își dădu seama că mâna i se încleștase pe un prespăpăier greu din argint, pe care îl aruncă în perete. Acesta lovi cu o bufnătură înfundată draperiile grele și căzu cu un zgomot înăbușit, rostogolindu-se pe covor.

În ultimul an, avusese o acută nevoie de bani. Lucrurile începuseră să se înrăutățească aproape imediat după ce murise Victoria. Avea cu-adevărat noroc că societatea nu condamna un bărbat rămas văduv la trei ani de doliu, ca în cazul văduvelor. Lumea bună se aștepta ca bărbații văduvi să se recăsătorească, și cu cât mai curând, cu-atât mai bine. Iar el, în ciuda faptului că nu încercase nici cea mai mică dorință de a-și lua o altă nevastă, își dăduse scama la scurt timp că o căsătorie sigură din punct de vedere financiar constituia unica lui speranță de a rămâne pe linia de plutire.

În lunile care urmaseră morții Victoriei, el suferise pierderi financiare masive. Moartea lui Phillip Grantley, petrecută în urmă cu două săptămâni, fusese ca un șoc devastator pentru el. Printre alte lucruri, se bazase pe Grantley și pentru colectarea discretă a banilor extorcați prin șantaj. Îndeletnicirea cu șantajul fusese unica afacere care continuase să funcționeze impecabil și după decesul Victoriei.

Încă și mai hotărâtor era faptul că tot Grantley fusese cel care concepuse planul pentru noul consorțiu de investiții, cel care devenise singura speranță a lui Hastings de a se putea lepăda de Lilly și de zgârcitul ei bunic.

Presupusa sinucidere a lui Grantley îl făcuse să intre în panică din mai multe motive. Teama că una dintre victimele șantajelor ar fi descoperit identitatea agentului care colecta plățile și ar fi luat inițiativa de a-l ucide îl năucise complet.

Victoria insistase să-și selecteze doar victime bogate, în vârstă și cu sănătatea cam șubredă. Era greu de închipuit că oricare dintre acele victime ar fi putut descoperi cine era Grantley, darămite să-l mai și omoare, însă posibilitatea ca una dintre ele să fi izbutit totuși o asemenea performanță nu trebuia ignorată cu totul. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aceeași persoană ar fi descoperit și faptul că el, Hastings, era creierul din spatele întregului plan de șantaj? Acea spaimă îl determinase să-și angajeze cele două gărzi de corp.

Din fericire însă, nu mai apăruseră alte semne cum că l-ar fi amenințat vreun pericol. Într-adevăr, în ultimele câteva zile, Elwin începuse să creadă că exagerase cu frica aceea. Poate că suspiciunile și temerile sale fuseseră cu totul lipsite de orice temeii. Poate că Grantley se sinucisese cu-adevărat. N-avea să fie întocmai sfârșitul lumii din pricina asta, deoarece consorțiul de investiții era pregătit pentru a fi lansat pe piață.

Se gândise chiar să renunțe la serviciile lui Quinby și ale lui Royce, însă dezastrul din seara precedentă schimbase totul. Spaima îi revenise cu și mai multă putere, măcinându-l adânc și sleindu-l de puteri. Oricât de mult i-ar fi displicut să-i aibă mereu pe cei doi paznici prin preajma sa, tăcuți și amenințători, aceștia erau totuși indispensabili, dacă nu pentru altceva, măcar pentru liniștea lui sufletească.

Se consolă la gândul că, atunci când profiturile de la noua lui societate de investiții aveau să-i intre constant în buzunare, avea să se poată descotorosi pentru totdeauna de enervanta lui soțioară. Se întrebă dacă nu cumva sinuciderea și a celei de-a doua neveste ar fi trezit prea multe suspiciuni în rândurile înaltei societăți. Poate că de data asta ar fi preferabil un accident. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de catastrofa recent petrecută.

Bărbatul întinse mâna după unul dintre șnururile din catifea, care atârnavă lângă perete în spatele biroului său, și trase puternic de el de două ori, făcând să răsună un clopoțel. Quinby și Royce se iviră imediat.

Hastings se uită mai întâi la Quinby. Fusese evident încă de la bun început că acesta era cel mai inteligent dintre cei doi

paznici. Era, de asemenea, cel mai periculos și cel mai deranjant.

— Mai spune-mi încă o dată, Quinby, ce anume s-a întâmplat aseară, pe coridorul din fața dormitorului meu?

— V-am raportat deja absolut tot ce s-a petrecut acolo, domnule Hastings. Quinby ridică în treacăt dintr-un umăr. Nu mai am nimic de adăugat.

Elwin își reprimă încă un val de mânie. Atitudinea lui Quinby îl înfuria la culme. Rareori era fățiș insolent sau lipsit de respect, dar simțea în permanență la el, de-abia camuflată, absența stimei la adresa superiorilor. Era evident că omul își trăgea obârșia din păturile inferioare ale societății. Izbutea în mod strălucit să-și ascundă accentele trecutului său de pe străzi, însă originea îi putea fi indubitabil deslușită în limbaj. Inelul de aur cu piatră de onix de pe degetul său era fără îndoială costisitor – un adevărat inel de domn – însă nemernicul se afla în slujba unui criminal. Cum de avea tupeul de a îndrăzni măcar pentru o clipă să se considere egalul unui veritabil gentleman?

Pe de altă parte, Royce, mătăhălos și încet la minte, cel puțin manifesta respectul cuvenit celor din clasele sociale superioare.

Dacă ar fi avut de ales în această privință, l-ar fi concediat pe loc pe Quinby, își zise Hastings în sinea lui. Dar bineînțeles, chiar asta era problema. El nu avea de ales. Avea mare nevoie de protecție și, după părerea lui Clement Corvus, Quinby era cel mai priceput în domeniul respectiv. Elwin era absolut convins de acest lucru. Doar o singură privire în ochii lui Quinby îi spunea că acesta avea un sânge rece nemaiîntâlnit.

— Repetă-mi, te rog, povestea ta, îi porunci Elwin pe un ton egal și stăpânit.

— Îmi făceam rondul obișnuit, începu Quinby, arătându-se plictisit. Țineam sub observație interiorul casei, în vreme ce Royce supraveghea grădina. Am terminat de controlat etajul de sus și coboram pe scara din dos, spre palierul pe care se află dormitoarele principale. Și acolo, pe coridor, am găsit o doamnă și un domn, care se sărutau cu ardoare.

— Erau doamna Bryce și domnul Stalbridge.

— Da. Însă eu nu le-am aflat numele decât atunci când am vorbit cu lacheul de la ieșire.

Femeia era cu siguranță Louisa Bryce, își spuse Elwin în sinea lui. Identitatea ei fusese confirmată de servitorii care o văzuseră plecând în compania lui Stalbridge. Nu mai încape nici o îndoială că era rubedenia aceea demodată, din provincie, a lui Lady Ashton. Cu ochelarii ei, cu rochiile acelea inestetice și cu modul ei mărginit de a conversa, era o eternă neinvitată la dans, cu nici o ocazie mondenă, la care nu lipsea niciodată. Unicul mister în legătură cu ea era acela că, într-un mod cu totul neașteptat, Stalbridge manifestase un oarece interes în privința ei.

Elwin se rezemă de spătarul fotoliului, meditănd asupra situației. Iată încă un caz în care simțea absența perspicacității Victoriei. Ea dovedise întotdeauna multă intuiție și inteligență, înțelegând cu ușurință motivațiile care determinau acțiunile bărbaților.

— Și ai vreo idee cât timp a zăbovit Stalbridge la etaj, pe coridorul de lângă dormitorul meu? întrebă el.

— Nu mai mult de câteva minute, îi răspunse Quinby. Atunci când am vorbit cu servitorii, câțiva dintre ei au menționat că l-ar fi văzut în sala de bal doar cu foarte puțină vreme înainte să-i fi surprins eu pe-amândoi sus.

— Și cât timp ar dura forțarea unui seif?

Quinby își desfăcu degetele de la o mână.

— Asta depinde de priceperea și de îndemânarea spărgătorului. Cei mai mulți profesioniști simt rapizi. Chiar foarte rapizi.

Royce își dresе glasul, intervenind și el în discuție.

— Îmi cer scuze, domnu', dar casa matale de bani este un seif original, marca Apollo.

— Și ce-i cu asta? îl întrebă Elwin, forțându-se să nu-și piardă răbdarea.

— Seifurile de tipul ăsta sunt cunoscute ca fiind imposibil de spart fără ajutorul unor dispozitive explozibile, îi răspunde Royce. Iar aseară nu s-a utilizat așa ceva. Adică materiale explozive.

— La naiba! Stalbridge nu este spărgător profesionist de case de bani. Elwin se ridică brusc din fotoliu și începu să se fâțâie prin încăpere. El este un adevărat domn.

Quinby își schimonosi gura într-un zâmbet batjocoritor, însă se abținu de la orice comentariu.

Elwin se încordă și îl luă din scurt:

— Ce anume găsești atât de amuzant, Quinby?

— M-a izbit doar faptul că, deși se pare că există o regulă nescrisă conform căreia un membru al unei clase inferioare nu poate aspira să devină vreodată un domn veritabil, n-am auzit de nici o lege inversă, care să susțină că un domn n-ar putea deveni membru al lumii interlope.

Ce tupeist nemernic și insolent! se gândi Elwin. Însă refuză să se lase atras într-o conversație pe tema rangurilor sociale cu un bărbat care provenea din cloaca scursurilor umane ale societății londoneze.

— Ceea ce am vrut eu să afirm, zise el cu voce tare, este faptul că Stalbridge n-ar avea nici un motiv să recurgă la tâlhării sau la spargeri. Familia lui a devenit extrem de bogată în ultimii câțiva ani de zile. Iar în plus, de unde dracu' ar fi putut învăța un domn meseria de spărgător de seifuri?

— Bună întrebare, încuviință Quinby. Probabil că îndeletnicirea asta nu prea face parte din soiul de lucruri care se predau la Oxford sau la Cambridge.

Elwin strânse din dinți. Nu-și putea permite să-l lase pe Quinby să-i distragă atenția. Trebuia să se concentreze doar asupra chestiunii aflate în discuție.

Royce își dresă încă o dată glasul, intervenind din nou:

— Îmi cer scuze, domnu'.

Elwin oftă cu exasperare.

— Ce mai e, Royce?

— Numele Stalbridge, domnu', rosti cu o oarecare sficiune Royce. Oare n-ar putea exista vreo legătură cu domnul Marcus Stalbridge, specialistul care a conceput și proiectat seiful marca Apollo?

Elvin avu senzația că l-a lovit pe neașteptate un trăsnet. Se răsuci încet, cu gura căscată.

— Ce spui? bolborosi el cu încordare. Marcus Stalbridge este cel care a proiectat tipul de seif pe care îl am și eu?

Încruntat, Quinby se uită și el urât la Royce.

— Ce naiba tot îndrugi tu acolo, Royce?

Acesta se foia cu nervozitate.

— Am eu un văr care cunoaște câte ceva despre forțarea seifurilor.

— Probabil că vorbești despre Bert, îi spuse Quinby. Iar motivul pentru care mai cunoaște și el câte ceva despre forțarea seifurilor constă în aceea că el însuși este un vajnic spărgător profesionist de case de bani.

— Retras acum din activitate, se grăbi să completeze Royce.

— Continuă-ți vorba, îl îndemnă Elwin, pe un ton lătrător.

— Da, domnule. Royce se bâțâia cu neliniște pe picioroangele lui uriașe. Nu știu decât că l-am auzit pe Bert discutând despre subiectul ăsta. Mi-a spus de mai multe ori că, în general vorbind, profesioniștii evită să forțeze seifurile marca Apollo, fiindcă până la urmă singura cale de a pătrunde în ele ar fi numai găurirea lor cu un dispozitiv explozibil.

Elwin își încleștă mâna pe spătarul unui scaun.

— Unde vrei să ajungi, Royce?

— Vreau doar să spun că materialele explozive fac prea mare zgomot și atrag atenția, ceea ce nu convine câtuși de puțin niciunui spărgător obișnuit, începu să le explice Royce, adoptând o manieră profesorală. Și mai ales dacă seiful se întâmplă să se afle într-o casă particulară, ca aceasta, acolo unde în general, sunt destui oameni prin preajmă.

— Nu mă interesează cum anume sparge cineva un seif, articolă Elwin, făcând pauze sesizabile între cuvinte, în felul în care procedează de obicei cei ce li se adresează unor idioti. Povestește-mi mai multe despre Marcus Stalbridge.

Royce dădu de mai multe ori din cap, în sus și-n jos, spunând:

— Prea bine, domnule, am înțeles. Ei bine, domnule, treaba este că Marcus Stalbridge este extrem de admirat de vărul meu, ca și de mulți dintre... ăăă... dintre colegii lui, pentru dreptul pe care îl are asupra paternității seifului Apollo.

— Blestemăția naibii! Elwin simțea nevoia să arunce cu ceva în cel mai apropiat perete. Prin urmare, Anthony Stalbridge a crescut în casa aceluia care a inventat cel mai sigur seif de pe piață, și anume chiar modelul pe care se întâmplă să îl posed și eu. Dacă există cineva care să cunoască secretul deschiderii unui Apollo, atunci acela este cu siguranță el.

— Sau tatăl lui, îi atrase atenția cu multă sollicitudine Royce.

— Numai că Marcus Stalbridge n-a fost aici aseară, însă fiul lui da.

— Dar cum rămâne cu femeia aceea, cu doamna Bryce? îl întreabă Quinby.

— Ea n-are nici o importanță. Elwin îndepărtă acea idee cu un gest scurt. Este o figurantă neînsemnată. Probabil că Stalbridge s-a folosit de ea drept acoperire, ca să-și camufleze adevăratul motiv pentru care se afla în acea parte a casei, dacă s-ar fi întâmplat să fie văzut pe când ieșea din dormitorul meu.

— Nu mi se pare înțelept să ne pripim și să tragem deja concluziile, îl sfătuiește Quinby.

— Doar n-ai de gând să-mi sugerezi că de fapt doamna Bryce ar fi fost aceea care mi-a spart seiful! se răsti Elwin la el.

Quinby ridică din nou dintr-un umăr, cu aceeași nepăsare supărătoare.

— Nici o femeie nu trebuie subestimată.

— E puțin probabil că acea femeie atât de prostă poate fi o redutabilă spărgătoare de seifuri. Cu toate astea, cineva a

forțat casa de bani aseară, decretă Elwin. Oricine ar fi fost, cu siguranță știa foarte bine ce făcea. Nu exista nici un semn care să indice că ar fi intrat cineva în dormitor. Dacă n-aș fi deschis întâmplător seiful în dimineața asta, n-aș fi avut de unde să știu că au dispărut din el unele lucruri extrem de valoroase.

Quinby se așează pe colțul biroului, cu degajarea cuiva care se simțea ca la el acasă.

— Liniștește-te, domnule Hastings. O să rezolvăm noi și problema asta.

Elwin se simți invadat de un alt val de furie.

— Să nu îndrăznești să mă tratezi cu aerul ăsta de superioritate, ticălos nemernic ce ești! Și ia-ți imediat fundul de pe biroul meu! M-am săturat până peste cap de obrăzniciiile tale. Cine te crezi și drept cine mă iei?

Quinby își încleștă maxilarele. Ochii lui deveniseră glaciali. Se ridică încet de pe colțul biroului, descolăcindu-se precum o cobra.

Ehvin fu străbătut de un fior de spaimă. Își aminti că Royce și Quinby ascultau de ordinele lui Clement Corvus și că însuși Corvus îi însărcinase să-i păzească locuința. În același timp, cei doi își păstrasera și pozițiile din banda lui Corvus, tocmai pentru că erau în stare să comită cu sânge rece cele mai violente acte. Pe fața necioplită a lui Royce apăru o expresie care nu părea a fi decât o curiozitate plină de politețe.

— Scuză-mă, domnu', interveni el, dar după cum ai spus chiar matale, toată lumea știe că domnul Stalbridge este o persoană foarte înstărită. De ce ți-ar fi spart seiful? N-ar avea nevoie de obiectele dumitale valoroase.

Elwin se gândi că tocmai aceasta era și întrebarea-cheie la care trebuia să găsească răspunsul. Slăbi strânsoarea de pe spătarul scaunului și se forță să se concentreze asupra problemei. Un singur lucru îi unea pe ei doi. Moartea Fionei Risby. Iar unica bijuterie care lipsea din seif era chiar colierul acela afurisit. Să fi fost numai o simplă coincidență? Ce dracu' se întâmpla?

O vreme, după ce cadavrul Fionei fusese scos din fluviu, începuse să umble zvonul potrivit căruia Stalbridge n-ar fi fost absolut convins că femeia se sinucisese. Și chiar dacă ar fi bănuit că Fiona fusese omorâtă, ce i-ar mai fi păsat lui? Din câte știa el, Stalbridge intenționa oricum să rupă acea logodnă. Ba chiar se vorbea că o găsisese în pat cu un alt bărbat. De ce ar mai fi vrut el s-o răzbune? Și de ce ar fi așteptat atât de mult pentru a face asta? Și, în cazul în care chiar Stalbridge ar fi fost hoțul, de ce i-a sustras din seif și documentele de afaceri, precum și cele care dovedeau că se îndeletnicește cu șantaj?

Nu știa ce să mai creadă. Se simțea încolțit. Ceva se întâmplase.

Hastings se apropie de fereastră și se uită afară în grădină. Simțea nevoia să poată discuta cu cineva în care să aibă o încredere totală. Bineînțeles că nu intenționa să se confeseze lui Quinby și lui Royce. Și apoi, n-ar fi vrut sub nici o formă ca problemele lui să ajungă la urechile lui Clement Corvus.

Cândva, i-ar fi cerut Victoriei părerea și sfatul. Ea se pricepuse de minune să pună în ordine toate piesele unui astfel de puzzle, însă Victoria nu mai era, și nici Grantley, o altă persoană de încredere. Nu mai putea conta pe nimeni altcineva.

Hastings șovăi. Se gândi că ar mai fi fost Thurlow. Victoria îl alesese pe acel bărbat în rol de seducător de profesie, pentru a compromite diverse tinere doamne în scopul unor șantaje ulterioare. Thurlow își avea și el talentele și calitățile lui. După spusele Victoriei, era unul dintre cei mai chipeși bărbați din Londra. Cel puțin, așa crezuseră și tinerele pe care le sedusesse el.

În același timp însă, Thurlow era și un înrăit pasionat de jocurile de noroc. Și tocmai pentru că avea în permanență nevoie de bani ca să-și achite datoriile le fusese el atât de folositor. Însă Victoria nu avusese încredere oarbă în el. Obișnuia să spună că loialitatea unui cartofor se îndreaptă spre următorul joc de cărți.

Îi trecu prin minte un alt gând neliniștitor. Thurlow știa cu ce anume se ocupa Grantley. La dracu', poate că tocmai Thurlow

îl asasinase pe Grantley. Gândul acela îngrozitor îi provocă un nou fior de teamă. Oare Thurlow se hotărâse să se ocupe de unul singur de șantaje? Poate că mai întâi se descotorosise de mijlocitor – adică de Grantley după care îi subtilizase acele obiecte din seif, pe care de altfel însuși Thurlow le furase de la tinerele doamne cărora le aparținuseră. Nu i se părea plauzibil ca Thurlow să se priceapă la spargerea seifurilor, și totuși n-ar fi fost ceva absolut imposibil. Și în plus, tot nu se dumirise care să fi fost rolul lui Stalbridge în toată afacerea asta.

Elwin avea senzația că se scufundă în nisipuri mișcătoare. Totul i se părea extrem de complicat.

Se întoarse spre Quinby și Royce.

— Uite ce anume vreau de la voi. Mai întâi de toate, să faceți în așa fel încât Stalbridge să nu se mai apropie nici de mine și nici de casa mea. Ați înțelege?

— Da, domnule, îi răspunse Royce, pătruns de respect.

Quinby înălță ușor din umeri.

Elwin ezită câteva clipe. Își dorea cu disperare să le ordone paznicilor săi să-i omoare atât pe Stalbridge, cât și pe Thurlow însă acest lucru era imposibil. Cei doi se aflau în slujba lui Corvus, șeful lumii interlope, care n-ar fi permis ca membrii bandei sale să fie utilizați pentru asasinarea a doi gentlemen.

Și nu pentru că acel Corvus ar fi avut scrupule. Însă uciderea a doi bărbați respectabili, dintre care unul făcea parte din înalta societate, ar fi constituit o afacere periculoasă pentru cineva aflat în postura lui. Acest soi de violență ar fi atras atenția Scotland Yardului, iar Corvus n-ar fi avut de ce să-și asume un asemenea risc.

— Iar în al doilea rând, continuă Elwin, aș vrea să angajați pe cineva care să-l urmărească pe un individ pe nume Thurlow, care locuiește pe strada Halsey. Presupun că măcar unul dintre voi cunoaște o persoană potrivită pentru a duce la bun sfârșit o asemenea însărcinare.

Quinby dădu din nou din umeri.

Royce își drese iar glasul și zise:

— Cunosc pe cineva pe nume Slip, care s-ar putea să fie interesat.

În acea după-amiază, puțin înainte de ora două, cineva lovi cu putere inelul de bronz de ușa de la intrare. Persoana respectivă solicita să i se permită accesul dinainte stabilit.

Louisa își simți deodată pulsul bătând nebunește. Zadarnic încerca să-și înăbușe emoțiile și fiorul de surescitare care îi contractau stomacul. Concentrează-te asupra chestiunii pe care o ai de discutat. Nu lăsa nimic să-ți distragă atenția.

Doamna Galt trecu în grabă prin fața ușii deschise a camerei de lucru, ștergându-și mâinile de șorț.

Emma se ivi și ea în cadrul ușii, purtând vechea ei rochie pe care o folosea atunci când lucra în seră. Ochii îi sticleau de emoție anticipativă.

— Presupun că trebuie să fie domnul Stalbridge al tău, îi zise ea.

— O fi domnul Stalbridge, dar nu-i câtuși de puțin al meu, îi replică Louisa, punând încet creionul jos, într-o încercare de a se arăta calmă și stăpână pe sine. Într-adevăr, cred că el este. Spunea că urma să treacă pe-aici în după-amiaza asta pentru a-și încasa onorariul.

Emma pufni ușor, într-un soi de amuzament.

— Da, desigur, de parcă un Stalbridge ar avea nevoie de banii tăi. Tare mă îndoiesc că s-ar fi deranjat să vină el aici pentru atâta lucru.

Se auzi deschizându-se ușa de la intrare. În hol răsună o voce masculină, baritonală și stăpânită. Louisa simți o mică înfiorare care îi zbârli ușor firele de păr de pe ceata. Liniștește-te! Este o întâlnire de afaceri, nu o poveste de amor.

O clipă mai târziu, doamna Galt, încercând să nu pară prea impresionată și deloc curioasă, anunță:

— A venit domnul Stalbridge în vizită la doamna Bryce. Zice că este așteptat.

Louisa se gândi că doamna Galt avea toate motivele să fie intrigată. Până acum, unicul oaspete de gen masculin al casei

de la numărul doisprezece din Piața Arden fusese domnul Rossmarten, admiratorul în vârstă de șaiszeci și cinci de ani al Emnei, membru în Societatea de Grădinărit. Cei doi împărtășeau aceeași pasiune pentru cultivarea orhideelor. Întrucât Louisa aflase multe lucruri despre trecutul aventuros al Emnei, era absolut sigură că cei doi împărtășeau și un alt soi de pasiune, bineînțeles cu multă discreție.

— Te rog să-l poftești aici, o îndemnă Louisa pe doamna Galt, făcând un mare efort de voință ca să-și păstreze calmul. Iar apoi, fii atât de amabilă și adu-ne o tavă cu ceai.

— Am înțeles, doamnă.

Acestea fiind zise, doamna Galt dispăru din nou în direcția holului de la intrare, după care se auziră niște pași bărbătești apropiindu-se.

Doamna Galt se ivi din nou în pragul ușii, anunțând:

— Domnul Stalbridge.

Louisa simți o adâncă tulburare la vederea lui Anthony. Până atunci nu-l văzuse decât fie la lumina sclipitoare a vreunei săli de bal, fie învăluit în umbrele din interiorul trăsorii. O parte din ea se întrebese dacă senzațiile care o încercau în prezența lui nu aveau cumva să dispară la lumina zilei. Însă Anthony avea aceeași eleganță plină de sobrietate și părea la fel de primejdios și acum, în haina lui bine croită, din lână de culoare gri-închis, și cu pantalonii asortați, ca și atunci când era îmbrăcat în alb și negru, în costumul de seară. Purta o rafinată cravată dungată, cu o fundă dublă, iar cămașa lui avea cel mai impecabil guler răsfrânt, cu aripioare, conform ultimelor cerințe ale modei. Părul lui negru era pieptănat spre spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă. Louisa aprecie faptul că era proaspăt bărbierit. Nu prea agreea favoriții, deși erau la modă în acel moment.

Bărbatul înclină din cap, cu o grație plină de masculinitate.

— Doamnelor, rosti el politicos.

Doamna Galt se topi pe nesimțite în direcția bucătăriei. Urmă o tăcere scurtă, timp în care Anthony așteptă, părând ușor amuzat.

În cele din urmă, Louisa observa micul gest insistent al Emmei și își dădu seama că rămăsese așezată la locul ei, holbându-se la Anthony. Stânjenită, ea se adună pentru a face prezentările.

— Bună dimineața, domnule Stalbridge, se grăbi ea să-l salute. Te rog să intri. Presupun că o cunoști pe Lady Ashton, nu-i așa?

— Bineînțeles că da. Anthony înaintă, luă mâna Emmei și făcu o plecăciune. E o adevărată plăcere pentru mine să te revăd, doamnă.

— Domnule Stalbridge, răspuse Emma, cu obișnuita ei vioiciune. Te rog să iei loc, domnule.

— Mulțumesc.

El traversă mica încăpere și se așeză în singurul fotoliu rămas liber, ridicând ușor din sprâncene și uitându-se tăcut și întrebător la Louisa.

— Totul e-n regulă, domnule, îl lămurii aceasta. I-am explicat Emmei neobișnuitele împrejurări ale asocierii noastre. Poți vorbi fără rețineri în fața ei.

Anthony o privi pe Emma cu un aer serios.

— Ești cumva și dumneata implicată în strădania de a dovedi că Hastings a făcut o investiție financiară într-un bordel?

Emma îi zâmbi și răspuse:

— Nu. Acesta este proiectul Louisei, dar sunt fericită s-o sprijin cu tot ce pot în realizarea lui.

— Obținându-i invitații la tot felul de petreceri, așa încât ea să poată cotrobăi în voie prin casele persoanelor care o interesează?

Emma se arătă de-a dreptul impresionată.

— Câtă perspicacitate din partea dumitale, domnule. Aceasta este într-adevăr una dintre modalitățile în care mă străduiesc să-i fiu de folos.

Louisa își dresă ușor glasul.

— Ce concluzii ai tras, în legătură cu dovezile șantajului, domnule Stalbridge?

— Am citit toate jurnalele și scrisorile, și am certitudinea că există cinci persoane șantajate. După cum am bănuț și aseară, nu tinerele implicate plătesc sumele respective. În fiecare caz în parte, este vorba despre o rudă bogată, o femeie mai în vârstă, care se întâmplă să aibă și o sănătate destul de șubredă.

— Și de ce acceptă acestea să plătească banii preținși de către șantajist?

— Toate achită sumele solicitate pentru a proteja onoarea unei rude, o tânără aflată în pericol de a-și vedea reputația compromisă.

— Îngrozitor, exclamă Louisa, încruntându-se. Și oare Hastings să fi fost cel care le-a compromis? Presupun, obiectiv vorbind, că este înzestrat cu o oarecare atractivitate, însă cred că e puțin cam prea în vârstă pentru a avea succes la doamnele foarte tinere.

— Tocmai aici intervine unul dintre aspectele interesante ale chestiunii, îi răspunde Anthony. Toate acele tinere au fost compromise de un bărbat care, în scrisorile și în jurnalele lor, apare descris ca fiind un zeu cu părul auriu, descins direct din mitologia greacă, sau cel mai arătos bărbat de pe fața pământului, precum și un mândru cavaler în armură strălucitoare. Toate victimele apreciază că bărbatul se apropie de treizeci de ani.

— Hastings are un păr negru care începe să încărunțească și este în vârstă de peste patruzeci de ani, preciza Emma.

— Așadar, mai există cel puțin încă un bărbat implicat în această josnică activitate, comentă Louisa.

— Da, așa este, încuviință Anthony. Voi avea grijă ca acelor tinere să le fie returnate probele care le aparțin de drept și să fie asigurate că șantajul a luat sfârșit. Desigur nu vom mai putea face nici o investigație în această direcție.

— Așa este, se declară și Louisa de acord. Nu putem risca să se afle identitatea victimelor.

— Ai dreptate. Anthony îi întâlnește privirea. Și, de altfel, este puțin probabil ca ele să fie dispuse să ne ajute în ancheta noastră. Doamnă Bryce, cred că a venit vremea să discutăm și despre onorariul meu.

Louisa se îndreaptă de spate.

— Sigur că da. Ce sumă crezi că ar recompensa serviciul pe care mi l-ai făcut aseară?

— Nu mă interesează recompensele bănești. Ceea ce aș vrea de la tine ar fi doar niște informații.

Femeia se încordă dintr-odată.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Am venit aici ca să dau cărțile pe față. Drept plată pentru seara trecută, sper să îți se pară frumos și potrivit să faci și tu la fel.

— Cum adică?

— Ți-am explicat că, datorită colierului peste care am dat în seif, am dedus fără urmă de îndoială că Elwin Hastings a ucis-o pe Fiona Risby.

— Da, așa mi-ai spus, acceptă cu politețe Louisa.

El îi zâmbi glacial.

— Văd că ai unele dubii.

— Iertați-mă că intervin în discuția voastră, rosti pe un ton neutru Emma, dar mi-a trecut prin minte să-i sugerez Louisei că poate chiar tu ai un motiv anume de a arunca vinovăția asupra lui Elwin Hastings. Iar asta nu-i chiar același lucru cu a dovedi că el a omorât-o pe Fiona Risby.

Anthony dădu din cap, înțelegând totul.

— Da, bineînțeles. Te întreb dacă nu cumva mă preocupă faptul că vechile zvonuri m-ar putea împiedica să-mi achiziționez o soție potrivită. Și ai ajuns la concluzia că poate am făcut o înscenare, implicându-l pe un alt bărbat în această crimă, în vederea îndepărtării oricărei suspiciuni în privința mea.

Louisa tresări cutremurată, atunci când auzi expresia achiziționarea unei soții.

Emma ridică fulgerător din sprâncene și i se adresează bărbatului:

— Trebuie să recunoști că ar fi o posibilitate care nu poate fi pe de-a-ntregul ignorată.

Anthony o privi fără ezitare drept în ochi și îi replică:

— În momentul de față, nu-ți pot oferi decât cuvântul meu că presupunerea ta nu este conformă cu realitatea. Aseară am descoperit proba de care aveam nevoie ca să mă conving pe deplin de ceea ce până acum doar bănuiam.

— Și anume, ai găsit colierul, preciză Louisa.

— Da. Bărbatul se întoarse din nou spre ea. Pentru mine, aceasta este unica și deplina dovadă de care aveam nevoie pentru a mă convinge fără putință de tăgadă că Elwin Hastings este cel care a asasinat-o pe Fiona. Însă mi-a mai rămas o întrebare căreia intenționez să-i găsesc răspunsul cuvenit.

— Și care ar fi aceea? îl întrebă Louisa.

— Acum sunt sigur că el a ucis-o, dar n-am idee din ce cauză a făcut-o. Pur și simplu, nu există absolut nimic care s-o lege pe Fiona Risby de Elwin Hastings, în afară de faptul că au participat amândoi la același bal, în noaptea în care a dispărut ea.

— Dar la acel bal au participat foarte multe alte persoane, îi atrase Louisa atenția. De ce ai redus lista suspectilor doar la Elwin Hastings?

— Au existat mai multe aspecte care mi-au stârnit curiozitatea în privința lui. Primul a fost moartea soției sale, câteva zile mai târziu. Am socotit că era o coincidență cel puțin ciudată, și asta ca să mă exprim eufemistic, faptul că două femei din înalta societate s-au sinucis exact în același mod, la un interval de timp de mai puțin de o săptămână.

Îngândurată, Louisa bătea cu tocul în foaia de sugativă de pe birou.

— S-ar putea ca una s-o fi inspirat pe cealaltă. O femeie copleșită de melancolie, care s-a întâmplat să citească despre sinuciderea unei alte femei, poate că s-a hotărât să-și curme zilele în același mod.

Emma se încruntă.

— Mărturisesc că n-am cunoscut-o prea bine pe Victoria Hastings, dar am fost totalmente șocată atunci când am auzit despre moartea ei. Îmi amintesc că în acea perioadă mă gândeam că femeia nu mi se părea câtuși de puțin soiul de persoană în stare să-și ia viața.

— Aceeași a fost și impresia mea, o susținu Anthony. Ba mai mult, sunt încă și mai convins că nici Fiona n-ar fi făcut vreodată una ca asta.

În acel moment, se deschise din nou ușa și în încăpere intră doamna Galt, care puse tava cu ceaiul pe mäsută, în fața Emmei.

— O să-l torn eu în cești, îi spuse Emma. Îți mulțumesc.

— Prea bine, doamnă.

Nimeni nu mai rosti nici o vorbă, până ce doamna Galt nu părăsi încăperea, închizând ușa în urma ei.

Louisa se uită la Anthony.

— Ziceai că ți-a atras atenția coincidența și prea marea asemănare dintre cele două așa-zise sinucideri.

El se cufundă și mai adânc în fotoliu și o privi pe Louisa pe deasupra degetelor împreunate.

— La drept vorbind, în aceeași lună, trei femei s-au sinucis. Cea de-a treia femeie era Joanna Barclay, cea care l-a ucis pe Lord Gavin. Poate că vă mai amintiți numele. Asasinatul a produs mare vâlvă în presă.

Louisa încremeni, simțindu-și corpul străbătut de fiori de gheață. Avu grijă să nu se uite la Emma.

— Da, îndrăzni ea apoi să rostească. Parcă-mi amintesc că am auzit ceva despre acea sinucidere.

Făcea tot ce putea ca să-și mențină o respirație normală. Vechea teroare începea să iasă la suprafață. Era imposibil ca el să știe cine era ea în realitate. Pentru întreaga lume, Joanna Barclay era moartă. Iar lumea bună uitase demult senzația pe care o provocase moartea lui Lord Gavin.

Însă Lord Gavin avea rude, avea o familie. Fusesse căsătorit. Există o văduvă. Bineînțeles că Lady Gavin în acea perioadă nu mai ieșea în lume, la manifestările mondene, deoarece era încă în doliu. Dar cu siguranță se afla pe undeva. Poate că Anthony o cunoștea. Poate că el ajunsese la concluzia că exista o anumită legătură între moartea Fionei și a Victoriei. Poate credea că era necesar să investigheze mai îndeaproape și sinuciderea Joannei Barclay...

— Doamnă Bryce?

Ea tresări la sunetul vocii lui Anthony. Bărbatul se uita la ea, cu o expresie neliniștitoare și enigmatică.

— Iartă-mă, zise ea repede. Tocmai mă gândeam la ceea ce-ai spus.

Emma o privea cu multă îngrijorare.

— Nu te simți prea bine, draga mea?

— Ba mă simt cât se poate de bine.

Louisa își goni toate temerile undeva înlăuntrul ei.

Stăpânește-te. Prea îți lași imaginația să-și facă de cap. Trebuie să înfrunți situația pas cu pas.

— Te rog să-ți continui explicațiile, domnule, rosti ea răspicat și cu mult calm. Ce anume voiai să spui despre cea de-a treia sinucidere?

Câteva clipe, el continuă să o privească în tăcere. Ei nu-i plăcu expresia precaută din ochii lui. În cele din urmă, bărbatul înclină ușor din cap, ca și cum i-ar fi acceptat spusele.

— Am făcut câteva investigații asupra sinuciderii domnișoarei Barclay, zise el, însă am fost silit să ajung la concluzia că nu a avut nici o legătură cu decesele Fionei Risby și Victoriei Hastings. Domnișoara Barclay avea o librărie și vindea cărți. Nu avea nimic de-a face cu înalta societate și nu

exista nici o dovadă cum că Hastings ar fi cunoscut-o. Femeia se specializase în cărțile rare și scumpe. Clientela ei era formată în primul rând din colecționari, iar pe Hastings nu-l interesează cărțile.

Prin urmare, ajunsese până-ntr-acolo încât să facă investigații. O transpirație rece udă bluza Louisei. În strădania ei de a-și domoli tulburarea, femeia își scoase ochelarii și începu să le șteargă lentilele cu o batistă.

— Hmm, făcu ea, încercând să pară din nou gânditoare.

— După câte-mi amintesc eu, interveni și Emma în discuție, netulburată ca întotdeauna în momentele de criză, ziarele de scandal au susținut că în legătură cu moartea domnișoarei Barclay nu exista nici un fel de enigmă. Avusese un motiv foarte întemeiat de a-și lua viața. Probabil că fusese conștientă că ar fi urmat să fie arestată sub acuzația de a-l fi ucis pe Lord Gavin. În mod vădit, n-a putut îndura gândul la calvarul care o aștepta.

— Într-adevăr. Anthony își apropie vârfurile degetelor de la cele două mâini, continuând: Și m-am hotărât să abandonez această direcție a cercetărilor mele. În timp ce vorbea, o privea cu mare atenție pe Louisa. Dar sinuciderea Fionei și a doamnei Hastings continuau să mă pună pe gânduri. Apoi, am mai făcut câteva investigații, de data asta referitoare la relațiile de afaceri ale lui Elwin Hastings.

Louisa încetă brusc să-și mai șteargă lentilele ochelarilor. Curiozitatea îi învinse teama. Își puse din nou ochelarii pe nas și se uită cu încordare la Anthony.

— Și ai descoperit ceva care să-ți trezească anumite suspiciuni?

— Din păcate, nu. În perioada acelor decese, Hastings era implicat într-unul dintre consorțiile lui de investiții, dar n-am putut stabili nici o legătură posibilă între Fiona și afacerile financiare ale acestuia.

Louisa își drese glasul.

— Domnule, iartă-mă pentru ceea ce te voi întreba în continuare, însă mă simt nevoită s-o fac. Există cumva vreo

posibilitate ca Fiona și domnul Hastings să fi avut o relație amoroasă?

— Nici vorbă de așa ceva!

Negase cu fermitate, și pe un ton care nu mai admitea nici o replică.

— Înțeleg, spuse ea. Foarte bine, atunci.

— Am vorbit cu mai multe persoane care i-au văzut pe Fiona și pe cei doi soți Hastings la balul din seara cu pricina. Evident că domnul și doamna Hastings au mers și în grădină, ca să ia o gură de aer proaspăt. Fiona a fost și ea văzută ieșind din sala de bal. S-a plimbat și ea prin grădină, singură.

Emma îi întinse bărbatului o ceașcă de ceai.

— Probabil că trebuie să mai fi fost destul de multă altă lume în grădină, în seara respectivă.

— Așa este. Anthony luă ceașca și farfurioara și le puse pe măsuță, lângă fotoliul său. În orice caz, soții Hastings au fost văzuți întorcându-se din grădină, ceva mai târziu. Au cerut să le fie adusă trăsura și au plecat aproape imediat după aceea.

— Dar domnișoara Fiona Risby?

Anthony își încorda maxilarul.

— De atunci, nimeni n-a mai văzut-o în viață.

— Dar nu pricep. Spui că nimeni n-a remarcat ca ea să fi revenit în sala de bal?

— Da, doamnă Bryce, asta spun. A ieșit singură în grădină și nu s-a mai întors de-acolo. În zori, când a fost scoasă din apele fluviului, era îmbrăcată tot cu rochia pe care o purtase la bal. Însă de la gât îi dispăruse colierul. S-a presupus că acesta i-a căzut pe fundul apei.

Emma amesteca ceaiul, afișând un aer absent.

— Nu auzisem toate amănuntele astea.

— Din motive evidente, cei din familia Risby au dorit să păstreze confidențialitatea asupra evenimentelor petrecute, o lămuri Anthony.

— Continuă, îl îndemnă Louisa, acum de-a dreptul fascinată. Ai descoperit și alte indicii care să te conducă la convingerea că decesele celor două femei erau legate cumva între ele?

— La autopsie, s-a descoperit că Fiona suferise o lovitură destul de gravă la cap. Autoritățile au considerat că s-a lovit cu capul de vreo piatră sau de cine știe ce alt obstacol din apă, atunci când a sărit în fluviu, însă ar mai fi existat și alte posibilități.

Louisa își reprimă o mică tresărire. Mai erau într-adevăr și alte moduri în care cineva putea primi o lovitură în cap. De exemplu, cu un vătrai se putea provoca o rană dintre cele mai cumplite, ba chiar una mortală. Femeia își trecu limba peste buzele ei care i se uscaseră brusc.

— Și astea sunt toate indiciile pe care le-ai găsit?

— Da, recunosc eu el. În cele din urmă, m-am văzut silit să-mi abandonez ancheta.

— Dar eu tot nu înțeleg, îi spuse Louisa. Dacă așa stau lucrurile, atunci ce anume te-a determinat să-ți asumi riscul de a deschide aseară seiful lui Hastings?

— Presupusa sinucidere, cu două săptămâni în urmă, a unui individ pe nume Phillip Grantley, îi răspunse Anthony.

Căutând o clarificare, Louisa se uită la Emma. Aceasta însă scutură din cap, arătându-i astfel că era la fel de nelămurită ca și ea. Asta însemna că Grantley nu se învârtise în cercurile mondene.

Louisa se întoarse în direcția lui Anthony și îl întrebă:

— Și cine era Phillip Grantley?

— Din ceea ce am aflat de la informatorul meu, se pare că Grantley se ocupa de chestiunile de afaceri ale lui Hastings. Ca din întâmplare, Hastings e ocupat acum cu punerea pe picioare a unui nou consorțiu de investiții, exact la fel și anul trecut, când au murit Fiona și doamna Hastings. Iar coincidențele astea mi s-au părut prea bizare ca să poată fi ignorate.

Louisa fu izbită de înțelegerea situației. Se aplecă ușor înainte, teribil de incitată.

— Și tocmai de aceea ai participat la aceleași baluri și recepții la care am fost prezentă și eu, în ultima săptămână. Amândoi căutam informații cu privire la alți membri ai consorțiului de investiții al lui Hastings.

— Da, așa e. Bărbatul îi aruncă un zâmbet stins. Te-am remarcat în momentul în care, practic, am dat nas în nas cu tine, în biblioteca lui Lord Hammond.

Femeia tocmai își luase ceașca de ceai. Șocată, ea o puse din nou jos pe farfurioară, cu un clinchet strident de porțelan.

— Ce tot spui tu acolo?

— În seara balului din casa Hammond, ai pătruns în bibliotecă pe furiș, cam la o jumătate de minut după ce intrasem și eu acolo.

Louisa se holbă cu groază la el.

— În seara aceea, te aflai în bibliotecă înainte de a mă fi strecurat și eu acolo?

— M-am ascuns în mare grabă îndărătul draperiilor, îi răspunse bărbatul. Totul a fost destul de deranjant pentru mine. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai fost silit să acționez în felul ăsta.

— Doamne Dumnezeule! Întrucâtva mai liniștită, Louisa se afundă iar în fotoliu. Și în consecință, erai în bibliotecă, atunci când am cotrobăit eu pe-acolo? Aș fi putut să jur că nu m-a observat nimeni!

— După cum îți poți imagina, mi-ai stârnit curiozitatea, îi spuse Anthony, sfredelind-o cu privirea.

— Ceva mai târziu, în aceeași seară, m-ai rugat să te prezint Louisei, remarcă Emma.

Acea fusese seara în care Anthony dansase pentru întâia oară cu ea, își zise îngândurată Louisa. Fusese seara când își permisesese și ea să viseze puțin.

— Iar atunci când te-am zărit furișându-te din sala de bal pentru a scotoci prin biblioteca lui Wellsworth, câteva seri mai târziu, mi-a devenit limpede faptul că s-ar putea să împărtășim un interes comun în privința lui Hastings, continuă Anthony,

urmărind-o cu aceeași atenție pe Louisa. Aseară n-ai făcut decât să-mi confirmi această teorie. Și socotesc că a sosit vremea să ne unim forțele.

— Hmm, se codi Louisa.

— Dar înainte de a merge mai departe, adăugă el fără grabă, aș vrea să-ți pun o întrebare de ordin personal. Ținând cont de câtă încredere ți-am arătat, aș aprecia foarte mult dacă mi-ai da un răspuns sincer. Și de fapt, cred că ar fi cât se poate de corect să-ți spun că merit așa ceva.

Louisa se sprijini de spătarul fotoliului.

— Vrei să știi de ce fac investigații asupra afacerilor financiare ale lui Hastings?

— În actualele împrejurări, mi se pare a fi o întrebare perfect justificată și rezonabilă.

Rezonabilă ori ba, ea avea să-i răspundă la acea întrebare, se hotărî femeia. Dacă l-ar fi refuzat, probabil că nu avea să mai fie la fel de cooperant ca până atunci. Iar pentru ea devenise evident că aceasta era unica modalitate în care ar fi fost în stare să-și ducă la bun sfârșit ancheta. Nu putea rezista tentației de a încerca să dea în vileag două asasinat comise în lumea bună.

— Foarte bine, domnule. Voi da curs solicitării tale, însă cu o condiție.

Emma își țuguie buzele.

— Louisa, nu cred că faci bine.

— Scuză-mă, Emma, dar nu cred că am încotro, i se adresă ea femeii, pe un ton blând, după care se uită din nou la Anthony și îl întrebă: Ești de acord?

— Depinde de condiția pe care mi-o vei pune, îi răspunse acesta calm.

— Dacă vrei să te ajut în această chestiune, trebuie să accepți ca noi doi să devenim parteneri.

Anthony miji abia perceptibil ochii.

— Vrei să te implici în elucidarea unor cazuri de omucidere, doamnă Bryce?

— Vreau să te ajut să investighezi cazul Hastings, îl corectă ea, fără a ridica tonul. Încă nu sunt convinsă că ai dreptate atunci când afirmi că individul ar avea la activ două crime. Și totuși, mi-ai trezit atât de mult curiozitatea, încât aș vrea să fac cercetări aprofundate legate de această problemă.

— Dar de ce Dumnezeu ți-ai putea dori să urmărești un asasin? Este primejdios.

— Da, interveni repede și Emma. E foarte periculos, Louisa! Nu te-aș sfătui să faci una ca asta. Și-așa îți riști destul de mult pielea.

Pentru câteva momente, în încăpere se lăsă tăcerea. Anthony îi aruncă Emmei o privire rapidă.

Louisa își spuse în sinea ei că bărbatul începuse să bănuiască ceva. Însă acum nu avea cum să-i mai distragă atenția.

— Așadar, domnule, zise ea împreunându-și mâinile pe sugativa de pe birou, o să-ți spun totul, dar trebuie să te previn că vei fi nevoit să colaborezi strâns cu mine, pentru că, în caz contrar, vom ajunge să ne călcăm pe picioare.

Anthony o privea cu mare atenție.

— Doamnă Bryce, ești într-atât de plictisită de lumea mondenă încât ai fi în stare să-ți riști viața, numai ca să te amuzi puțin?

— Îți voi spune acum un lucru cunoscut doar de foarte puțină lume. Iar Emma face parte dintre acele puține persoane. O alta este editorul lui Flying Intelligencer.

— Fițuica aceea de scandal? Cum Dumnezeu de ai ajuns să ai de-a face cu acel ziar de proastă reputație, care se hrănește doar cu cele mai scârboase știri de senzație?

Se așteptase la o astfel de reacție din partea lui, și totuși o deranja și o descumpănea disprețul suveran al acelui bărbat.

— Din întâmplare, sunt și eu o colaboratoare a acestei fițuici atât de rău famate.

Anthony înlemni. Era pentru prima dată când ea îl vedea luat cu totul prin surprindere. Încercă să se bucure de noua întorsătură a evenimentelor. Cu toate că nu exista nici o îndoială că Anthony ajunsese să aibă o părere extrem de proastă despre ea, izbutise totuși să-l uluiască. Și era sigură că lui nu i se întâmpla prea des așa ceva.

— Ești o colaboratoare a acelui jurnal ordinar? o întrebă el pe un ton neutru.

— Sunt o colaboratoare secretă, țin eu cu tot dinadinsul să-și clarifice statutul. Scriu și semnez sub pseudonimul I. M. Phantom.

— Așa-mi trebuie! Bărbatul scutură din cap, ușor înveselit.

Louisa se înfurie.

— Găsești cumva că munca mea este distractivă, domnule?

— Mai degrabă uluitoare, îi răspunse el, după care tăcu o vreme și apoi adăugă: Cât de încântată ar fi sora mea să te cunoască!

Louisa se mai însenină.

— Îmi citește articolele?

— Desigur. Însă n-ar fi singurul motiv pentru care s-ar bucura să te cunoască. Din întâmplare, aveți multe lucruri în comun.

— Nu înțeleg. Și ea colaborează cu vreun ziar?

— Nu, dar are o profesie asemănătoare, care, ca și a ta, o silește să-și ascundă adevărata identitate.

— Și cu ce anume se ocupă? o întrebă cu multă curiozitate Louisa. Nu mai cunoscuse nici o altă femeie care să-și fi atribuit o identitate falsă.

— Scrie piese de teatru, sub pseudonimul E. G. Harris.

— Îi cunosc creațiile. Louisa de-abia mai putea să-și țină în frâu surescitarea. Piesele ei sunt puse în scenă la sala Olympia. În stagiunea asta, se joacă Noaptea pe Aleea Sutton. Am văzut piesa, săptămâna trecută. Are câteva scene tari, printre care și una a scufundării unei nave în ocean.

— Sunt și eu la curent cu asta.

— Spectatorul crede că eroina o să se înece cu siguranță, fiindcă era implicată într-o aventură amoroasă extraconjugală și toată lumea știe că, în dramele senzaționale, poveștile ilegale de dragoste se termină întotdeauna rău. Și totuși, în ultima clipă se ivește ca prin farmec un domn care o salvează. Louisa suspină visătoare. Dar din nefericire acel domn nu este Nigel, bărbatul pe care îl iubește ea.

— Și după câte îmi amintesc eu, Nigel era și el căsătorit, spuse Anthony.

— Da, dar vezi tu, el nu știa asta. El credea că nevasta lui era moartă, când ea de fapt fusese internată într-un ospiciu de către ticălosul ei frate.

— Te pot asigura că am văzut și eu piesa, doamnă Bryce. Nu-i nevoie să mi-o mai povestești.

Ea roși, stânjenită.

— Da, bineînțeles.

Emma chicoti.

— Louisa este o mare admiratoare a pieselor surorii tale, domnule.

— Așa mi s-a părut și mie. Anthony ridică din sprâncene. Și se pare că am citit și cu câteva dintre articolele și reportajele tale.

— Sunt surprinsă că recunoști că citești acea fițuică murdară Flying Intelligencer. Un fior de satisfacție o străbătu din cap până-n picioare. Bărbatul acela îi citise creațiile.

— Intelligencer are două categorii de cititori, îi replică el. Cei care recunosc că îl citesc, și cei care nu recunosc că îl citesc. Iar acest lucru poate fi remarcat de când au început să apară în el articolele semnate de I. M. Phantom. Sincerele mele felicitări, doamnă Bryce. Ai izbutit de câteva ori să uluiești înalta societate, cu diverse dezvăluiri de scandal din rândurile lumii bune.

Louisa simți brusc nevoia să se apere:

— Nu mă interesează să fac cunoscute anumite știri de scandal numai ca să stârnesc senzație. Pe mine mă motivează faptul că se face dreptate, domnule.

Anthony ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Dreptate?

— Adeseori, cei ce se mișcă prin societatea mondenă profită de poziția lor, de faptul că dețin privilegii și putere. Profită de cei mai neînsemnați decât ei, știind prea bine că nu vor fi niciodată siliți să plătească pentru faptele lor.

— Înțeleg. Simți că poți face dreptate, dându-i în vileag pe unii dintre oamenii de felul acesta.

— Mai mult nu se poate face. Femeia făcu un gest larg cu mâinile. Știe toată lumea că, practic, este imposibil ca Scotland Yard-ul să facă vreo investigație în înalta societate. Toate ușile sunt închise și n-ai cum să le deschizi. Tu însuși ai afirmat că poliția n-ar avea nici o șansă să facă o percheziție acasă la Hastings.

— E-adevărat, și totuși...

— Mulțumită Emmei, eu mă aflu într-o poziție privilegiată, continuă Louisa. Mă pot învărti în cercurile mondene, fără a atrage atenția asupra mea.

Bărbatul le privi pe amândouă.

Emma umplu din nou cești le cu ceai.

— Trebuie să recunosc că este foarte interesant.

— Vreau să te asigur că mă pot mândri cu acuratețea relatărilor mele, care sunt absolut conforme cu realitatea, rosti răspicat Louisa. Întotdeauna, mai înainte de a-mi redacta reportajele, fac anchete și verificări minuțioase. Nu doresc să aduc vreun prejudiciu unei persoane nevinovate.

— Destul! Anthony ridică o mână. Nu mă îndoiesc nici de conștiinciozitatea și scrupulozitatea ta, și nici de bunele tale intenții. Louisa se destinse puțin. Mă tot întreb însă cum reușești să obții toate informațiile acelea. Presupun că, în calitate de jurnalistă, ai niște informatori.

— Da, admise ea cu prudență.

— Aș vrea să cunosc și eu numele persoanei care te-a pus pe urmele lui Hastings.

Louisa se gândi o clipă. Miranda Fawcett agreea rolul ei de sursă tainică pentru un colaborator la un ziar. Dacă ar ajunge să aibă încredere în Anthony, ea cu siguranță că l-ar putea ajuta și pe el.

— S-ar putea ca informatorul meu să fie dispus să te ajute, dar încă nu-ți pot garanta acest lucru.

Bărbatul izbuti doar cu multă greutate să-și ascundă nerăbdarea.

— Înțeleg.

Louisa își încleștă mâinile pe birou.

— Doamnă, aș vrea să mă fac foarte bine înțeleasă, îi spuse ea, pe un ton rece. Încetăm imediat orice discuție, dacă nu ești de acord să-ți devin parteneră de afaceri.

El miji ochii amenințător.

— Nu cred că ar fi un lucru prea înțelept, doamnă Bryce.

— Iar eu nu cred că ai de ales, doamnă Stalbridge.

Zece minute mai târziu, Anthony cobora treptele casei, traversa strada și o pornea prin părculețul din mijlocul pieței. Nu era într-o dispoziție prea bună.

Louisa era corespondentă la Flying Intelligencer. Această informație venise ca din senin, atingându-l într-un punct nevralgic. Niciodată nu mai auzise despre vreo femeie reporter, fără a mai pune la socoteală și faptul că își culegea materialele chiar din interiorul cercurilor mondene exclusiviste.

Șocantă precum era, cariera ei îi explica bărbatului multe dintre lucrurile care îi stârniseră curiozitatea în ultimele zile, inclusiv în privința incursiunilor ei secrete prin casele lui Wellsworth și Hammond și a interesului deosebit față de Hastings. Îi mai explica și rochiile ei demodate, ochelarii și conversația plicticoasă de la toate evenimentele la care

participa. Louisa făcuse tot posibilul pentru a se asigura că oamenii nu aveau s-o remarce. Și totuși, indiferent dacă îi plăcea ori nu, își va pierde o parte din anonim, acum când își lega numele de al lui. Se întreba cum avea să suporte ea acest lucru.

Trecu printr-un pâlcc de copaci și se trezi în poiana din mijlocul părculețului. Depăși două bănci din fier forjat, vopsite în culoarea verde, precum și o statuie înfățișând o nimfă. Ajungând în partea cealaltă a părculețului, traversă o străduță, se apropie de o intersecție și coti după un colț, apoi intră pe o alee, din care dădu într-o stradă aglomerată, iar acolo cumpăni o clipă și renunță să fluiere după o birjă. Simțea nevoia să meargă pe jos, pentru a-și domoli starea de frustrare pe care i-o provocase târgul propus de Louisa.

Nu voia ca ea să fie implicată în această afacere, deși se părea că n-avea încotro și trebuia să ia lucrurile așa cum erau. Femeia îi spusese răspicat că avea să-și continue ancheta despre Hastings, cu sau fără ajutorul lui. Unicul lucru pe care îl putea face era acela de a o supraveghea îndeaproape, ceea ce probabil n-avea să fie prea ușor.

— Cu siguranță, e puțin probabil să te conving să renunți la acest angajament, îi spuse Emma Louisei. Cu toate astea, mă simt obligată să încerc. Vei înfrunta multe riscuri.

Louisa se ridică în picioare și se apropie de fereastra ce dădea spre grădina casei.

— M-am confruntat cu multe riscuri în viața mea.

— Dar poate că nu la fel de mari. Până acum, n-ai investigat niciodată o crimă.

— Tocmai ăsta este motivul pentru care nu pot să las să-mi scape o asemenea șansă nesperată. Un reportaj despre asasinatle comise asupra a două femei din înalta societate, asasinate care pot fi legate de persoana lui Elwin Hastings, are o valoare atât de mare încât îmi este imposibil să renunț la el. Rareori se întâmplă ca oameni de rangul lui Hastings să plătească pentru faptele lor. De data asta, aș avea ocazia de a aduce în fața justiției un astfel de ucigaș.

— Nu uita că, deocamdată, nu știi sigur că Hastings este asasinul. Nu cunoști decât părerea personală a domnului Stalbridge. Și ți-am mai spus că s-ar putea ca el să aibă motivele lui ca să dorească să dea vina pe o persoană anume.

Louisa privi afară în grădină și spuse:

— Emma, eu nu cred că el se ocupă de aceste investigații numai ca să se disculpe și să-i rămână numele nepătat. Cred din toată inima că nu dă nici o ceapă degerată pe părerea înaltei societăți. Intuiția îmi spune că este sincer convins că Hastings e cel care a omorât-o pe Fiona și este ferm hotărât să-și răzbune fosta logodnică.

— Poate că îi atribui astfel de motivații nobile pentru că ți-ar plăcea să crezi că amândoi aveți ceva în comun, îi spuse prietenește Emma. Faptul că amândoi sunteți însetați să se facă dreptate, și alte lucruri de același soi.

— S-ar putea să ai și tu dreptate, îi replică Louisa, întorcându-se cu fața spre ea. Însă indiferent de situație, eu una m-am decis să rezolv acest caz.

— N-aș vrea să mă înțelegi greșit, draga mea. Am o mare admirație pentru munca ta de jurnalistă, dar mi-e teamă să nu devii nesăbuită în încercarea de a impune să se facă dreptate și atunci când infractorii provin din înalta societate.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți și-ți promit că voi fi cea mai precaută ziaristă de investigație din lume.

Emma oftă.

— În strădania ta, ești mânată de furia și de frica în legătură cu Lord Gavin. Individul acela monstruos a murit, dar tot te mai bântuie.

— N-aș vrea să mă cert cu tine pe tema asta. Ceea ce mi s-a întâmplat anul trecut e un coșmar care mă va urmări până la sfârșitul zilelor mele. Poate că, într-adevăr, din pricina acestui coșmar am decis să intru într-o afacere primejdioasă, însă, în același timp, nu pot să n-am sentimentul că fac exact ceea ce trebuie să fac. Satisfacția pe care o resimt nu poate fi egalată de nimic altceva.

— Înțeleg că ești hotărâtă să nu renunți în ruptul capului la colaborarea cu domnul Stalbridge.

— N-am de ales. Încleștându-și mâinile de pervazul ferestrei, Louisa tăcu trei-patru secunde, după care adăugă: Emma, eu sunt absolut convinsă că Anthony a iubit-o foarte mult pe Fiona.

Anthony urcă scările de la intrare ale clădirii impozante de pe strada Brackton. Îngrozit de ceea ce avea să urmeze, ciocăni în ușa cu inelul greu și strălucitor fixat pe ea. Dinăuntru se auzi sunetul unor pași. Ușa se deschise și în cadrul ei se ivi un bărbat foarte slab, cu părul sur, îmbrăcat în haine de majordom.

— Domnule Stalbridge, vă rog să intrați.

— Bună ziua, Shuttle. Anthony intră în hol și își aruncă pălăria pe măsuta cu blat de marmură, de lângă perete. Sper că e totul în regulă cu tine, nu-i așa?

— O duc excelent cu sănătatea, mulțumesc pentru întrebare, domnule. Shuttle închise ușa. Mama și sora dumneavoastră sunt în bibliotecă, iar tatăl dumneavoastră se află, bineînțeles, în atelierul său.

— Îți mulțumesc.

Anthony înaintă pe coridor, oprindu-se în pragul ușii deschise a bibliotecii, pregătit să înfrunte atacurile ce puteau fi declanșate împotriva lui. În încăperea se aflau un birou mare și un șevalet, ambele poziționate în așa fel încât să aibă cea mai bună lumină din direcția ferestrelor înalte care dădeau spre grădina vastă a casei. Mama lui, pe nume Georgiana, era în fața șevaletului, cu o pensulă în mână. Soarele îi scotea în evidență firele argintii din părul negru. Se apropia de vârsta de șaizeci de ani, dar era înaltă și grațioasă. Pe deasupra rochiei își pusese un șorț pătat de vopsea. Clarice ședea la birou, aplecată cu atenție peste un vraf de hârtii acoperite cu scrisul ei. Nu încăpea îndoială că era vorba despre cel mai recent manuscris, reprezentând cu siguranță o nouă piesă pentru teatrul Olympia. Un nor de bucle roșcate îi încadra figura de îngerăș și ochii de un albastru intens.

— Bună ziua, doamnelor, le spuse el din ușă. Păreți amândouă foarte ocupate. N-am să vă deranjez. Făcu un pas înapoi, dând să plece, și adăugă: Am trecut pe-aici doar ca să schimb o vorbă cu tata.

— Tony! strigă Clarice în direcția lui, ridicând brusc privirea. Vino imediat aici! Să nu îndrăznești să te eschivezi. Trebuie să ne dai niște explicații.

— Iertați-mă, se scuză Anthony, îndepărtându-se pe culoar. Îmi pare rău, dar în momentul de față mă cam grăbesc. Poate că o să vorbim ceva mai târziu.

— Nu, nu mai târziu. Acum! interveni și Georgiana în discuție, lăsându-și jos pensula. Bunica ta a fost și ea pe aici, cu mai puțin de o oră în urmă, și ne-a spus totul.

Bărbatul înjură printre dinți, în surdină. Bunica sa, Lady Payne, era o femeie aprigă, care izbutise totdeauna să se afle la înălțimea numelui pe care îl purta. Îndeletnicirea ei principală, de când o știa el, consta în a-și băga nasul în absolut toate treburile de familie. Într-un moment sau într-altul, membrii familiei avuseseră cu toții de înfruntat intervențiile ei, iar în ultima vreme ea își concentrase întreaga îngrijorare cu precădere în direcția lui.

Însă, la drept vorbind, nu era singura în această preocupare. Se părea că toți membrii din numerosul lor clan își focalizau întreaga atenție, fără îndoială extrem de bine intenționată, asupra treburilor lui. Din fericire, singurii membri ai familiei Stalbridge aflați în acel moment în capitală erau doar bunica, tatăl, mama și sora lui.

Și totuși, dată fiind ascuțita inteligență și marea forță a voinței care caracteriza fiecare ramură a arborelui genealogic al familiei Stalbridge, nu era deloc de mirare că Anthony făcea tot ce putea pentru a le evita până și pe cele patru rude apropiate care se aflau la Londra.

— Este adevărat? îl luă la întrebări Clarice. Ai condus-o, într-adevăr, aseară, la plecarea de la balul soților Hastings, pe o oarecare văduvă misterioasă, pe nume doamna Bryce, și ai dispărut în noapte împreună cu ea, în trăsura ta?

Anthony își iubea mult sora. Era cu câțiva ani mai tânără decât el, avea o minte foarte sprintenă și un suflet milostiv, și în general era interesantă și simpatică, însă nu se putea nega că manifesta o înclinație nestăpânită către efectele melodramatice, un efect secundar, desigur, al talantului scriitoricesc și o mică deformație profesională.

— Doamna Bryce și cu mine am plecat într-adevăr în același timp de-acolo, recunosc el, alegându-și cu mare grijă vorbele. Și după câte îmi amintesc, am coborât treptele de la intrare și ne-am urcat amândoi în trăsura mea cât se poate de normal, fără nici o grabă. Iar acum v-aș ruga să mă scuzați, dar aș vrea să vorbesc cu tata.

— Mai așteaptă puțin, trebuie să ne spui mai multe despre doamna aceea, insistă și Georgiana. Cine este? Din ce familie provine? Și ce s-a întâmplat cu domnul Bryce? Bunica ta nu știa prea multe în sensul ăsta, doar că femeia este o rudă mai îndepărtată de-a lui Lady Ashton și că nu are câtuși de puțin simț estetic.

Auzind asta, Anthony zâmbi și replică:

— Această lipsă acută de amănunte probabil că a făcut-o să se simtă teribil de frustrată.

— Și doamna aceea chiar poartă ochelari, atunci când merge la bal? îl întrebă Clarice.

— Da, îi răspunse Anthony.

— Ei bine? o ținu una și bună Georgiana. Ce ne-ai putea spune despre soțul ei?

— N-am nici cea mai vagă idee ce s-a petrecut cu domnul Bryce, recunosc el. Nu contează decât că omul acela nu mai există.

— Bunica zicea că doamna Bryce nu mai este în doliu, așa că el a murit probabil cu cel puțin trei sau chiar patru ani în urmă, deduse Clarice.

— Da, cred că se poate face o astfel de presupunere, se declară de acord Anthony.

— Bunica ta spunea că femeia aceea nu părea să fie prea înstărită, comentă Georgiana. E limpede că Lady Ashton a luat-o sub protecția ei dintr-o mare generozitate sufletească.

— Se pare că într-adevăr asta este realitatea, încuviință bărbatul. Iar acum chiar vă rog să mă iertați, dar...

— Și cum arată? i-o reteză Clarice, înăbușindu-i intenția de a scăpa de-acolo.

Anthony cugetă adânc câteva secunde.

— Neconvențional, îi răspunse el, în cele din urmă.

— În ce fel anume? se interesă în continuare Clarice. Suntem însetate de cât mai multe detalii, Tony. Este prima femeie față de care ți-ai manifestat un oarece interes de când a murit Fiona. Povestește-ne câte ceva despre ea! Măcar atât poți să faci și tu pentru noi.

— Printre altele, îți admiră piesele de teatru, îi spuse Anthony.

— I-ai spus că scriu pentru Olympia? Clarice făcu ochii mari.

— Cred că a fost foarte încântată că eroina care avea relația aceea amoroasă extraconjugală în piesa ta Noaptea pe Aleea Sutton nu s-a înecat la sfârșitul poveștii, chiar dacă nu a fost salvată de bărbatul care o sedusese.

— Nu puteam să-l pun tocmai pe Nigel să o salveze, îl lămurii Clarice. Omul deja era căsătorit.

— Am încercat să-i explic și ei treaba asta, îi spuse Anthony, după care izbuti să fugă.

Urcă apoi scara și o luă pe coridorul lung către camera încăpătoare din partea din spate a casei. Arhitectul proiectase acel spațiu generos pentru dormitorul principal și pentru o cameră de zi, însă, de când se știa Anthony, încăperea servise doar drept atelier al tatălui său.

Zgomotul înfundat de metal pe metal răsună în tot holul de la etaj. Îi era extrem de familiar acel sunet pe care și-l amintea, încă din fragedă pruncie. Își petrecuse și el nenumărate ore în acel atelier. Atunci când nu-l asista pe tatăl său la realizarea vreunui proiect, Anthony se juca cu mecanismul de ceasornic

și cu jucăriile mecanice pe care acesta le concepușe și le construise pentru el.

În vreme ce deschidea ușa, Anthony își spusese în sinea lui că, atunci când aveai ca părinte un inventator, viața nu ți se părea niciodată plictisitoare.

— Tu ești, Clarice? Marcus Stalbridge ședea cu spatele la ușă. Continuă, fără să se întoarcă: Încă n-am terminat lucrul la proiectul pentru tine, cel cu casa care arde. Mi-e teamă că am ceva probleme cu chimicalele. Fumul pe care-l produc este excesiv de dens. Spectatorii n-au să mai vadă nimic din acțiunea de pe scenă.

Anthony închise ușa, își încrucișă brațele la piept, își rezemă un umăr de perete și își întrebă tatăl:

— Clarice are de gând să incendieze o casă?

— Tony! Era și vremea să ajungi și pe-aici. Marcus lăasă jos o cheie fixă și se întoarse spre fiul său. Au trecut multe ore de când ți-am trimis acel mesaj. Pe unde dracu' mi-ai umblat până acum?

Purtând un șorț greu de piele, cu cămașa și pantalonii plini de pete de unsoare și cu o pereche de bocanci butucănoși în picioare, tatăl său putea fi cu mare ușurință confundat în acele momente cu un hamal de pe docuri sau cu un dulgher, se gândi Anthony. Marcus, cu siguranță, nu prezenta imaginea tipică a unui gentleman englez, descinzând dintr-un lung șir de alți gentlemeni asemenea lui.

Avea o pregătire inginerească. Potrivit spuselor tuturor celor care îl cunoscuseră în tinerețe, inventa diverse lucruri încă de pe când crescuse suficient de mare încât să iasă singur din leagănul său de bebeluș. Acum trecuse de șaiszeci de ani și era un bărbat solid, cu mâinile mari și pricepute și cu trăsături agresiv modelate. Ochii săi verzi-aurii puteau fi dezarmant de sfredelitori atunci când era absorbit de realizarea uneia dintre nenumăratele sale invenții. Cu alte ocazii, părea extrem de distrat și confuz. Toată lumea îi cunoștea foarte bine acea expresie a feței, care indica faptul că gândurile îi zburau la un alt dispozitiv nemaivăzut.

— Te rog să mă ierți, domnule, îi răspunse Anthony. Am fost cam ocupat astăzi, iar atunci când am ajuns aici, am scăpat cu greu de cele două anchetatoare de la parter.

Marcus își șterse mâinile cu o cârpă.

— Era și de așteptat ca mama și sora ta să aibă câteva întrebări să-ți pună. Ceva mai devreme, ne-a făcut o vizită bunica ta.

— Am auzit. Vorbește-mi despre casa incendiată a lui Clarice.

— Este încă una dintre ideile ei de senzație. Zice că, în ultima vreme s-ar fi iscat o aprigă concurență între diversele companii teatrale. Fiecare teatru din oraș încearcă să le întrecă pe celelalte, realizând pe scenă niște tablouri care mai de care mai dramatice, mai captivante și mai de efect. Fantome, furtuni, trenuri în mișcare, turnuri rotitoare și altele asemenea au devenit cât se poate de comune pe scenele teatrelor. Fata spune că întotdeauna incendiile iau ochii spectatorilor.

— Va fi dificil de depășit performanța cu scufundarea navei în ocean, cu un efect atât de spectaculos, de la cea mai recentă punere în scenă a unei piese de-a ei. Este atât de veridic realizată, încât criticii chiar s-au plâns că au fost și ei udați.

— Păi sigur, se strâmbă Marcus cu dezgust. Cârcotașii ăia găsesc mereu câte ceva de care să se plângă. Toți spectatorii sunt de-a dreptul încântați de acel spectacol.

— Iar acum, Clarice vrea să incendieze o casă pe scenă?

— Da. Eroul trebuie să salveze un copil prins în capcana flăcărilor.

— Sunt sigur că va fi palpitant.

Marcus își țuguie buzele.

— Tare mi-e teamă că n-o să fie chiar atât de palpitant pe cât a sperat Clarice. Se pare că proprietarii sălii de teatru Olympia au cam căzut pe gânduri și au devenit brusc cam reticenți atunci când ea le-a spus că intenționa să utilizeze pe scenă flăcări autentice. Însă eu i-am propus o altă variantă, care cred

că va merge de minune – o zonă de lumini care să dea senzația de foc și mult fum împrejur.

— De-abia aștept să văd cum va ieși.

— Și pentru că tot veni vorba despre lucruri senzaționale, bunică-ta ne-a povestit că tu și o văduvă, pe nume doamna Bryce, ați izbutit să stârniți o mică senzație aseară. Ce anume s-a întâmplat? Eu credeam că erai ocupat până peste cap cu investigațiile tale referitoare la Hastings. Te-ai răzgândit cumva în privința asta?

— Nu-ți face speranțe. Mă tem că doamna Bryce s-a interferat cu ancheta mea.

— Naiba s-o ia de treabă! Marcus făcu o grimasă. Ar fi trebuit să-mi închipui. Atunci când noi toți am auzit că ai condus o doamnă acasă de la bal, mi-e teamă că ne-am grăbit să facem presupunerea că poate...

— Că poate mi-am permis să-mi las atenția distrasă? Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Marcus se rezemă de un banc de lucru.

— Tony, nu trebuie să mă învinovățești pentru că îmi fac griji în privința ta. Ești de-a dreptul obsedat de ideea de a dovedi că Hastings a ucis-o pe Fiona. Te-ai înhămat la o încercare extrem de primejdioasă. Dacă ai fi fost prins cotrobăind prin casa lui Hastings...

— Aseară am găsit colierul Fionei, rosti repede Anthony.

Marcus se holbă la el, consternat.

— Pe toți dracii! Unde anume?

— Chiar în seiful lui Hastings.

Marcus expiră cu greutate, după care miji ochii.

— Ești absolut sigur că era vorba despre colierul familiei Risby?

— Da. Probabil că i l-a luat de la gât, după ce a omorât-o.

Marcus se scărpină la ceafă.

— Deci, până la urmă, ai avut dreptate.

— Cu certitudine.

Marcus își încrucișă brațele la piept, meditănd, după care zise:

— Și totuși, n-are nici o noimă. De ce ar fi făcut el una ca asta? Nu crezi că ar fi posibil ca el s-o fi sedus? Să fi fost poate o ceartă între amănți?

— În nici un caz, îi răspunse Anthony.

— Pari extrem de sigur de acest lucru. Tony, știu că ai ținut extrem de tare la Fiona – la fel ca noi toți dar nu lăsa ca această mare afecțiune de demult să te facă să nu mai iei în considerare și alte posibilități.

— Fiona nu a avut nici un fel de relație intimă cu Hastings.

Marcus nu părea pe de-a-ntregul satisfăcut de acel răspuns, însă dădu din cap și nu mai prelungi controversa.

— Bine, bine, spuse el. Dar ce motiv să fi avut Hastings să omoare o tânără nevinovată?

— Nu știu. Și tocmai ăsta-i unul dintre lucrurile pe care intenționez să le descopăr.

— Renunță, Tony! A trecut prea multă vreme. Acum nu vei mai putea dovedi nimic.

Anthony se apropie de unul dintre bancurile de lucru și se uită la sculele aranjate pe suprafața de lemn.

— De mai bine de doi ani de zile, Hastings șantaja mai multe doamne în vârstă, bogate, din lumea bună.

— Nu se poate, tu glumești! Hastings? Șantajist?

— Am găsit dovada tot în seiful său, alături de colier. Din păcate însă, ca și colierul, și dovada asta este la fel de inutilă. Voi face toate cele necesare, cu discreția cuvenită pentru a înapoia aceste dovezi victimelor cărora le aparțin, însă, din motive evidente, ne putem aștepta ca niciuna dintre acele victime să nu fie dispusă să depună mărturie împotriva lui Hastings. Și de fapt, am foarte mari îndoieli că persoanele în cauză cunosc identitatea individului care le șantajează.

— Doamne Dumnezeule! Marcus făcu o strâmbătură de dezgust. Sunt de acord că omul ăsta este o secătură. Dar dacă nu poți dovedi nimic, ce anume speri să faci?

— Fiecare lucru la timpul său. Anthony ridică privirea de la uneltele de pe bancul de lucru. Pentru moment, obiectivul meu principal este să aflu de ce a omorât-o pe Fiona. Întrebarea asta m-a frământat încă de la început.

— Și cum naiba crezi că vei izbuti?

— Sunt absolut sigur că între ei doi n-a existat o legătură amoroasă. Astfel încât rămâne doar posibilitatea ca Fiona să fi aflat cumva prea multe despre afacerile lui. Poate că ea o fi descoperit că era un șantajist.

Marcus cugetă o clipă la ceea ce spusese fiul său.

— Și crezi că a omorât-o ca să-și protejeze tainele?

— Ar fi un mobil puternic.

— Poate că da. Dar te mai întreb încă o dată: cum vei putea dovedi asta, după atât amar de vreme?

— Nu știu. Anthony se apropie de seiful din oțel, aflat într-o latură a camerei. Puse o mână pe suprafața verde și lucioasă a seifului și îi urmări cu un deget modelul ornamental auriu. Seiful lui Hastings era într-adevăr un Apollo, așa cum mi-ai spus. E îngropat în podeaua dormitorului său, precum ți-a dezvăluit Carruthers. Îți mulțumesc că mi-ai furnizat informația asta.

Will Carruthers, de la Compania de încuietori și de Seifuri Carruthers, era un vechi prieten de familie al lui Marcus. Firma lui era furnizoare exclusivă a Seifului Patentat Apollo, în Londra, Carruthers îi vânduse lui Hastings seiful și supraveghease instalarea lui în locuința acestuia.

Marcus își arcui sprâncenele.

— Înțeleg că nu ți-ai pierdut deloc îndemânarea de a forța seifuri.

— Mi-am mai pierdut eu din antrenament, însă tot l-am putut deschide în mai puțin de jumătate de minut.

— Odinioară, în zilele tale bune, l-ai fi putut deschide chiar și în cincisprezece secunde, îi zâmbi cu nostalgie tatăl său. N-o să uit niciodată cât de multe ore fericite ți-ai petrecut deschizând tot felul de încuietori cu șperaclul, testând astfel noile dispozitive de siguranță realizate de mine. Se încruntă, unindu-și din nou sprâncenele albe. Iar asta îmi amintește că a cam venit vremea să mă faci bunic. Aș avea nevoie de niște nepoței care să mă asiste în atelier. Tu nu prea mai ești pe-aici, iar Clarice este mereu ocupată cu piesele ei de teatru.

— Se va întâmpla și asta, într-o bună zi, îi promise Anthony. După ce se va termina cealaltă problemă.

— Făgăduieli peste făgăduieli. Expresia de pe figura lui Marcus se aspri. Dar ce-mi poți spune despre doamna Bryce? Ce legătură are ea cu povestea asta?

— E complicat. Aseară am dat peste ea tocmai în momentul în care ieșea din dormitorul lui Hastings.

Marcus deschise gura, apoi o închise la loc, după care o deschise din nou.

— Din dormitorul lui? Te ții de glume? Și ce naiba făcea acolo?

— Același lucru pe care intenționez să-l fac și eu. A intrat acolo pentru a scotoci prin lucrurile personale ale lui Hastings.

— În ce scop?

— Căuta o dovadă că Hastings a investit bani într-un bordel.

— Ea a spart seiful Apollo?

— Nu. Dar după ce ne-am întâlnit pe coridorul din fața dormitorului lui Hastings, m-a angajat să fac asta în locul ei.

— Te-a angajat pe tine? Marcus era de-a dreptul șocat.

— Din greșeală, m-a luat drept hoț de bijuterii. După cum ți-am mai zis, treaba e destul de încurcată.

— Dumnezeu mare! Marcus se încruntă. Cine dracu' mai e și această doamnă Bryce?

— Încă nu m-am lămurit pe deplin, dar mă aflu în plin proces de căutare a răspunsului. Totuși, am descoperit că, printre

altele, are și calitatea de reporter corespondent pentru Flying Intelligencer.

— Nu pot să cred! Scrie pentru presa de scandal?

— Da.

— Dar tu disprețuiești presa, din cauza modului în care a tratat tragica moarte a Fionei. Mi se pare greu de crezut că te-ai asociat tocmai cu o ziaristă.

— La fel de tare m-a surprins și pe mine acest lucru, domnule. Însă apoi am descoperit că doamna Bryce are un mod absolut enigmatic de a te face să nu mai știi ce să crezi. Ți-aș fi extrem de recunoscător dacă ai păstra secretul despre ocupația doamnei Bryce. Femeia ține foarte mult să nu fie deconspirată.

Marcus ridică din sprâncene.

— Din cauza faptului că este femeie?

— Parțial, fără îndoială. Însă motivul principal pentru care desfășoară această activitate în mare taină și își semnează articolele cu un pseudonim este acela că face investigații în rândurile înaltei societăți. Cariera ei în ziaristică s-ar încheia destul de repede, în cazul în care lumea bună i-ar afla identitatea.

— Asta cu siguranță. Marcus pufni. Dacă s-ar afla ce anume învârte, atunci numele ei ar fi șters de pe absolut toate listele de oaspeți la evenimentele mondene din oraș și femeia n-ar mai primi niciodată vreo invitație, nicăieri.

— Exact așa s-ar întâmpla!

Marcus își frecă gânditor bărbia.

— Este uluitor. Absolut uluitor.

— Îți mai amintești de scandalul Bromley?

— Cred că da. Au fost niște dezvăluiri senzaționale. Cine și-ar fi putut închipui că acel arogant și fățarnic îngâmfat, care era Lord Bromley, făcea averi din traficul de opiu? Când a explodat în Flying Intelligencer bomba asta jurnalistică, Bromley a fost forțat să părăsească țara, și să plece într-o

îndelungată călătorie în America. N-a mai îndrăznit să se întoarcă.

— Doamna Bryce a publicat primul reportaj referitor la povestea respectivă și a prezentat publicului cititor probele incriminatoare. Scrie sub pseudonimul I. M. Phantom.

— Deci, ea este Phantom. Marcus se opri și privi încruntat în gol. Iar acum, îl urmărește pe Hastings. Măi, măi, măi.

— Am încercat s-o conving să renunțe la această investigație atât de periculoasă, dar nici nu vrea să audă. Mă simt dator să am grijă să nu i se întâmple nimic rău, astfel încât am căzut de acord să formăm o echipă. Așa că, pentru o vreme, toată lumea va avea impresia că ea și cu mine avem o legătură amoroasă.

— Înțeleg. Marcus îl privi iscoditor. Și, chiar așa și este?

— Te asigur că nu avem decât relații de colaborare, cu caracter strict profesional.

— Din câte am înțeles eu de la bunica ta, lumea deja crede că voi doi aveți o legătură amoroasă.

— Păi, tocmai ăsta-i și scopul. Cu puțin noroc, aceste bârfe vor constitui un camuflaj ideal. Dacă oamenii, inclusiv Hastings, cred că eu și doamna Bryce avem o relație intimă, atunci există mai puține șanse să bănuiască ce urmărim noi de fapt.

— E o idee interesantă, rosti Marcus pe un ton neutru.

— Din păcate, alta mai bună nu mi-a trecut prin cap. La revedere, domnule.

Și Anthony plecă, îndreptându-se repede spre scară. Îi fusese teamă să n-o găsească pe Clarice pândindu-l din antreu, însă avusese noroc. La parter nu se afla nimeni. Și totuși, nu îndrăzni să răsuflă ușurat decât atunci când ajunsese afară, pe stradă.

Marcus așteptă să audă ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se. După ce fu absolut sigur că Anthony plecase, își scoase șorțul de piele și coborî la parter, intrând în bibliotecă.

Acolo, Georgiana și Clarice tocmai își beau ceaiul. Amândouă îl priviră întrebător.

— Tată, ți-a spus ceva Tony despre legătura lui cu doamna Bryce? se interesă Clarice.

— Mi-a spus câte ceva. Marcus luă ceașca de ceai pe care i-o întinsese Georgiana. Totul mi se pare uimitor. Ba mai mult, chiar bizar.

— Crezi că este ceva serios între ei doi, dragul meu? îl întrebă Georgiana. Sau nu este decât o relație pasageră?

— Nu este câtuși de puțin o relație pasageră, îi răspunse Marcus, cu toată convingerea. Deși sunt convins că Tony încă nu-și dă seama de acest lucru. E încă obsedat să-l găsească pe asasinul Fionei.

— Și tu ce părere ai despre doamna Bryce? îl mai întrebă Georgiana.

— E greu de spus, dat fiind faptul că n-am cunoscut-o încă. Marcus sorbi din ceașca de ceai și adăugă: Însă din câte am auzit până acum despre ea, aș îndrăzni să afirm că femeia asta s-ar integra de minune în familia noastră.

Miranda Fawcett acceptă o întâlnire cu ei în ziua următoare. Îi primi pe Louisa și pe Anthony într-o cameră de zi impunătoare care semăna cu foaierea unui teatru luxos. Ferestrele încăperii erau încadrate de draperii somptuoase din catifea roșie, împodobite cu șnururi aurii. Covorul era de un stacojiu intens și cu un complicat desen ornamental, cu motive florale. Canapeaua și fotoliile erau aurite și tapițate în aceeași culoare. De tavan atârna un candelabru greu de cristal.

Miranda însăși era la fel de impresionantă, îmbrăcată într-o rochie de casă cu o tentă bleu-verzui și purtând la gât un bogat șirag de perle. Coafura ei sofisticată necesitase probabil ore întregi de muncă. Louisa era sigură că gazda lor purta perucă. Foarte puține femei de vârsta Mirandei – și la drept vorbind, de orice altă vârstă – ar fi putut avea un păr atât de voluminos. Chiar și culoarea lui, de un castaniu intens, era tot așa de suspectă.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Stalbridge, îl întâmpină ea cu vioiciune, în timp ce bărbatul înclina din cap.

— Plăcerea este în întregime de partea mea, doamnă Fawcett. El se îndreptă apoi de spate și îi zâmbi. Doamnă, ești o veritabilă legendă. Dar de altfel, știi foarte bine acest lucru. Nici o altă artistă n-a reușit să se apropie de performanțele tale actricești. Am fost cât se poate de norocos să-ți văd ultimul spectacol, în care ai jucat în rolul lui Lady Macbeth.

Pe Louisa o apucă amețeala și fu cât pe ce să cadă din fotoliul în care se așezase. La nevoie, Anthony era cu siguranță în stare să se transforme într-o persoană extrem de galantă. Cu o jumătate de oră în urmă, atunci când venise în Piața Arden ca s-o ia și s-o conducă la întâlnirea cu Miranda, nu păruse cătuși de puțin încântat de perspectiva de a-i face o vizită acelei actrițe retrase din activitatea teatrală. Ba se arătase chiar consternat, aflând identitatea informatoarei.

— Cum naiba ai izbutit să faci cunoștință tocmai cu Miranda Fawcett? mârâise el, în timp ce o urma pe Louisa în trăsură.

— I-am făcut un mic serviciu, la scurtă vreme după ce îmi începusem cariera jurnalistică, îi explicase Louisa. Iar ea s-a arătat foarte recunoscătoare.

— Femeia trebuie să se apropie de vârsta de șaizeci de ani.

— Da, așa cred și eu.

Anthony se rezemă de spătarul banchetei din cabină și căzu pe gânduri.

— În zilele ei glorioase, se vorbea cum că ar fi fost amanta câtorva dintre cei mai puternici și influenți bărbați din țara asta.

— Așa mi-a spus și Emma.

— S-a zvonit chiar că ar fi avut o legătură de lungă durată și cu un bărbat pe nume Clement Corvus.

— Cred că am auzit-o pe Miranda menționând într-un anumit context și numele acestuia.

— Louisa, bărbatul în cauză are reputația de a fi un lider al lumii interlope.

— În nici un caz, domnule. Ea zâmbește cu seninătate. Dacă ar fi fost un infractor atât de important, domnul Corvus ar fi fost arestat.

— Din câte am auzit eu, omul acela este mult prea inteligent pentru a putea fi prins. Întotdeauna are grijă să se țină la o depărtare de un braț de activitățile infracționale de care profită. Se zice că duce o viață de gentleman bogat și cu mari posibilități, în vreme ce conduce un adevărat imperiu interlop. Pe străzi, este cunoscut sub porecla „Corbul”.

Competența lui Anthony îi captă Louisei atenția. Îl privi cu curiozitate.

— Se pare că știi o mulțime de lucruri despre domnul Corvus, îi zise ea.

Anthony șovăi o clipă.

— M-am gândit la el de curând. Am să fiu sincer cu tine. Faptul că ai o legătură cu fosta lui curtezană mă neliniștește.

— Eu una nu cred că relația lor e de domeniul trecutului, rosti Louisa pe un ton plin de amuzament. Ba chiar am impresia că legătura dintre ei este foarte strânsă. Doamna Fawcett îmi furnizează niște informații formidabile. N-aș fi deloc surprinsă ca multe dintre acestea să provină direct de la personajul poreclit Corbul.

— Dar de ce ar fi el dispus să ajute o corespondentă de presă?

Femeia ridică abia perceptibil din umeri.

— Poate că asta îl distrează. Cât despre domnișoara Fawcett, pentru ea este extrem de interesant să-mi fie informatoare.

— Ce serviciu i-ai făcut?

— E o poveste lungă.

Urmărind-o acum pe Miranda în toată splendoarea și strălucirea pe care le emana, Louisa simți un amestec de veselie și de admirație. Când se afla pe culmile carierei sale teatrale, Miranda fusese cea mai renumită actriță din Anglia. Cucerise și America, într-un turneu triumfal. Deși acum părăsise activitatea de pe scenă, era limpede că femeia nu-și pierduse absolut nimic din priceperea de a-și fermeca auditoriul.

Auzind complimentele lui Anthony, Miranda îi zâmbi, făcând gropițe în obraji.

— Ești foarte amabil, domnule. Trebuie să recunosc că uneori nici nu-mi vine să cred că am terminat-o de-atâta timp cu teatrul. Mi-e dor să mai urc pe scenă. Viața obișnuită poate îl chinuitor de anostă. Schimbă un rapid zâmbet complice cu Louisa. Sau cel puțin, așa a fost până când am cunoscut-o pe doamna Bryce. Îți jur că mi-a condimentat existența care devenise de o monotonie insuportabilă.

Anthony se așeză pe unul dintre fotoliile auri.

— Într-adevăr, doamna Bryce are darul de a pune în orice lucru o anumită surescitare și pasiune.

Louisa îl fulgeră cu privirea. El îi zâmbi cu politețe.

— Ai dreptate, exact așa este, încuviință Miranda, uitându-se la Anthony cu multă speranță. Doamna Bryce mi-a spus că ai acceptat să o ajuți într-una dintre micile, dar atât de incitantele ei investigații.

— Mi s-a părut revigorant și amuzant, îi replică Anthony. În ultima vreme, și viața mea devenise cam plictisitoare.

De exasperare, Louisa ridică privirea spre tavan.

Miranda scoase un chicotit gutural.

— În scurtă vreme, doamna Bryce va face fără îndoială rectificările de rigoare.

— Deja am observat o schimbare semnificativă în rutina mea zilnică, ținându-l să se asigure pe femeie.

Ha! râse în sinea ei Louisa. Nimic din viața lui nu s-ar putea caracteriza drept rutină.

— Îmi pot imagina foarte ușor acest lucru, murmură Miranda. S-a auzit că, după ce te-ai întors, cu câțiva ani în urmă, din îndelungatele peregrinări peste hotare, te-ai cufundat în munca nu prea plăcută de a organiza și redresa finanțele familiei tale.

Uluită, Louisa se uită la Anthony, așteptând confirmarea din partea acestuia.

— Este într-adevăr o muncă plicticoasă, recunosc bărbatul. Din nefericire, s-a dovedit că eram singurul din familie cu o minte înclinată spre activitatea de investiții.

Miranda chicoti din nou.

— După toate probabilitățile, ești cu adevărat priceput în domeniu. Se vorbește că ai salvat de la faliment întregul clan Stalbridge.

— Averile noastre au avut dintotdeauna tendințe oarecum fluctuante, îi răspunse el politicos.

Miranda îi făcu șmecherește cu ochiul și îi răspunse:

— Nu și de când ai preluat tu conducerea. Sunt convinsă că familia ta este extrem de recunoscătoare pentru talentele tale în domeniul finanțelor.

Anthony îi zâmbi.

— Membrii familiei mele nu acordă nici cea mai mică atenție problemelor financiare. Nu fac decât să remarce că la un moment dat nu mai au suficienți bani disponibili.

Brusc, Louisa simți că încep să-i ardă obrazii la gândul că își închipuise că el redresase averea familiei prin furtul de bijuterii.

Își drese glasul.

— Îți mulțumesc că ne-ai primit, Miranda, rosti ea pe un ton practic, de afaceri. A fost un gest foarte frumos din partea ta.

— Prostii! De-abia am așteptat vizita voastră. Miranda surâse. Mă dau în vânt după micile noastre întrevederi.

Anthony se uită la ea.

— Îmi dai voie să te întreb cum anume ați ajuns, doamna Bryce și cu tine, să formați această asociere interesantă?

— Cum? Nu ți-a spus Louisa? Miranda ridică cu mirare din sprâncene. Adevărul este că îi sunt profund îndatorată. Acum câteva luni, ea a venit la mine pentru că a aflat că eram pe punctul de a investi o sumă de bani considerabilă într-un proiect de investiții pe care îl concepeau doi domni cu ranguri înalte, din lumea bună.

Anthony o privi întrebător pe Louisa.

— Șarlatania cu minele din California, îl lămuri ea.

— Ah, da. Anthony se rezemă de spătarul fotoliului și continuă: îmi amintesc foarte bine totul. Grayson și Lord Bartlett se aflau în spatele întregii escrocherii. În urma dezvăluirilor din presă, s-au văzut siliți să se retragă pe proprietățile lor.

— Proiectul era o adevărată pungășie, rosti glacial Miranda. Era conceput pentru a se profita de persoane ca mine, persoane care au bani, dar nu se învârt în societatea mondenă.

— Da, rosti încet Anthony. Știu.

Miranda scoase un sunet slab de dezgust.

— Lui Grayson și lui Bartlett nici prin gând nu le-ar fi trecut să-și ruineze vreun cunoscut de același rang cu ei, însă n-au ezitat să-i distrugă pe aceia pe care îi considerau sub nivelul lor social. N-am fost eu unica victimă.

Louisa își încleștase strâns mâinile pe manșon.

— Chiar se amuzau pe seama acestui fapt, spuse ea.

Anthony o privea acum cu o expresie impenetrabilă.

— Cum de ai reușit să afli despre șarlatanie în timp util ca să apuci s-o previi pe domnișoara Fawcett și să o salvezi de la ruină?

— A fost o chestiune de noroc, îi răspunse Louisa. Emma și cu mine am mers într-o seară la o expoziție de artă. În sală, era foarte cald. Am ieșit afară să respir puțin aer curat și am auzit fără voia mea o parte dintr-o conversație dintre Grayson și Lord Bartlett. N-am prins chiar toate amănunțele, însă am auzit destul ca să-mi dau seama că ei complotau împotriva domnișoarei Fawcett.

— Și a venit drept la mine, povestindu-mi toată tărașenia și avertizându-mă de pericolul care mă păștea, interveni Miranda. De cum am auzit numele celor doi bărbați, am înțeles imediat că vorbeau despre investiția mea. Dar nu pricepeam ce anume puneau la cale. Nu sunt deloc deprinsă cu genul acesta de lucruri. Așa că i-am spus totul unui foarte bun prieten de-al meu, cu o minte foarte ageră pentru afaceri. Acest om a înțeles imediat implicațiile și a început rapid cercetări discrete.

— Apoi, Miranda m-a contactat ca să-mi mulțumească și să-mi spună ce anume dezvăluise ancheta prietenului ei, concluzionă Louisa. Iar eu m-am decis să informez lumea despre tâlhăria celor doi nobili, fiindcă era posibil să existe și alte victime ale escrocheriei. Am fixat apoi o întâlnire cu editorul lui Flying Intelligencer și am devenit peste noapte I. M. Phantom.

— Iar eu am devenit una dintre sursele tainice de informații pentru I. M. Phantom. Miranda își aranjă faldurile rochiei, după care se uită la Anthony cu o privire amabilă, spunându-i: În mesajul ei Louisa mi-a scris că ai vrea să-mi pui câteva întrebări.

— Întrebările sunt legate de investigațiile noastre referitoare la Hastings, începând cu Anthony. Vorbea chibzuit și fără să se grăbească. Noi am dat peste anumite probe care îl incriminează a fi și un șantajist patentat.

Miranda scoase din nou o exclamație de dezgust, după care zise:

— Întotdeauna am considerat șantajul drept una dintre cele mai josnice infracțiuni.

— Cele mai multe dintre dovezile pe care le-am găsit sunt obiecte personale ale unor tinere doamne și cuprinde referiri destul de pasionale la un amant de o frumusețe rară, interveni Louisa. Ceea ce însă nu înțelegem noi este cum anume au încăput aceste probe pe mâinile lui Hastings.

Miranda dădu gânditoare din cap.

— Presupun că nu-mi puteți spune numele niciunei victime.

— Mă tem că așa este, reacționează cu promptitudine Louisa. Ne-am simțit obligați să protejăm identitatea victimelor.

— Înțeleg foarte bine, acceptă Miranda. Aș fi de-a dreptul încântată să vă pot ajuta, dar nu-nțeleg exact ce anume doriți să fac eu.

Anthony se uită drept în ochii ei.

— Se pare că știi destul de multe lucruri despre Hastings. I-ai comunicat Louisei numele câtorva dintre partenerii de afaceri ai acestuia. I-ai mai dezvăluit și amănuntul că acest bărbat s-ar putea să aibă unele interese financiare legate de un anume bordel.

— Da, încuviință Miranda. Apoi îi făcu Louisei cu ochiul și adăugă cu subînțeles: Am și eu, la rândul meu, un informator de toată încrederea.

— Suntem absolut convinși că Hastings nu s-a ocupat de unul singur de respectivele șantaje, continuă Louisa. Știm că a avut cel puțin încă un complice, un om de afaceri, pe nume Phillip Grantley, dar acesta se pare că s-a împușcat în cap în urmă cu două săptămâni.

— Ceea ce am vrea să descoperim este dacă Hastings are și alți complici în slujba lui, îi preciză Anthony. Mai exact, ne-ar interesa identitatea unei persoane care lucrează pentru Hastings, și anume a unui bărbat blond și chipeș, în vârstă de aproape treizeci de ani. Noi credem în existența unui asemenea complice și mai credem că el este acela care le-a compromis pe tinerele doamne ale căror rude bogate, femei suferinde și cu vârste înaintate, au fost ulterior șantajate.

— Ah, da. Acum înțeleg, încuviință Miranda. Rezultatul nu vi-l pot da chiar în acest moment, pentru că nu îl știu nici eu,

dar mă voi interesa cu plăcere pentru voi. Vă rog să-mi acordați un răstimp de câteva zile.

— Desigur, îi răspunse Louisa. Îți mulțumim foarte mult. Domnul Stalbridge și cu mine îți vom rămâne recunoscători.

— Prostii. Miranda își flutură cu grație o mână. Știi bine că-mi plac la nebunie micile noastre aventuri.

— Ar mai fi încă ceva, adăugă Anthony.

Miranda îi aruncă o privire întrebătoare.

— Da, domnule Stalbridge.

— Iartă-mă dacă intru în niște chestiuni intime, dar Louisa mi-a spus că îl cunoști bine pe Clement Corvus.

Miranda chicoti.

— Așa este, domnule. Ne cunoaștem de mai bine de douăzeci de ani.

Anthony scoase un plic din buzunarul interior al paltonului.

— În acest caz, aș îndrăzni să te rog ca, data viitoare când vă veți întâlni, să-i dai acest plic din partea mea, laolaltă cu toate urările mele de bine.

Anthony o ajută pe Louisa să se urce în trăsură. Bărbatul închiriasse o birjă pentru toată după-amiaza, în loc să-și folosească propria trăsură. Nu era deloc necesar ca toată lumea să vadă că el și Louisa o vizitau pe actrița retrasă din activitate.

Când se așeză pe bancheta din fața ei, își dădu seama că Louisa abia își stăpânea curiozitatea. Anthony înțelese că, indiferent de starea ei de spirit, această femeie îl fascina de-a dreptul. De câte ori se afla în prezența Louisei, Anthony era perfect conștient de misterioasa energie feminină, profund senzuală, care îl subjuga și îl atrăgea irezistibil. Nici o altă femeie nu-i stârnise asemenea sentimente.

— Ce era în plicul acela? îl întrebă ea.

Anthony se forță să se concentreze asupra întrebării care îi fusese pusă.

— Niște documente referitoare la consorțiul de investiții recent constituit de către Hastings, împreună cu Hammond și cu Wellsworth, îi răspunse el.

— Dar nu înțeleg, ce anume te face să crezi că domnul Corvus ar fi interesat de ele?

— Faptul că, potrivit acelor acte, el este cel de-al patrulea investitor.

Femeia făcu ochii mari de uimire.

— Oh!

— Însă mult mai interesant este faptul că, după cât se pare, Hastings și ceilalți doi au pus la cale să-l înșele pe Corvus, stabilindu-i o cotă-parte din profituri mai mică decât aceea care i s-ar fi cuvenit în mod cinstit. Evident, s-au gândit că, ascunzând de el anumite lucruri referitoare la consorțiu, omul nu va avea de unde să știe vreodată faptul că felia lui de plăcintă, pe care urma s-o primească în final, va fi mult mai mică decât feliile celorlalți.

— Ei presupun că, deoarece nu face parte din lumea lor și n-are acces în cluburile pe care le frecventează ei, Clement Corvus nu va descoperi niciodată adevărul. Sunt bucuroși să-i înhațe banii, iar apoi uneltesc împotriva lui și îl înșală. Louisa își strânse pumnii. Este atât de tipic pentru asemenea oameni.

— Louisa, nu uita că acest Clement Corvus este un as al infracționalității, nu un sfânt. N-are de ce să-ți pară rău pentru el. A înșelat la rândul-i o mulțime de persoane de-a lungul anilor și fără îndoială că a făcut și mult rău la viața lui.

— Probabil că ai dreptate. Privind pe geamul trăsurii, continuă: Numai că nu pot să sufăr aroganța lui Hastings și a celorlalți de teapa lui. Bărbaților ca ei nu le pasă dacă strivesc pe cineva, cu condiția ca persoana respectivă să facă parte dintr-o clasă socială inferioară.

— Ai fost mereu la fel de pornită împotriva ticăloșilor din înalta societate? o întrebă el încet.

Ea tresări ușor, de parcă în timp ce vorbea uitase de prezența lui. Când se întoarse din nou spre Anthony, acesta văzu

prudența din ochii ei. Simți că femeia regretă mica ei ieșire necontrolată.

— Iartă-mă, îi spuse Louisa, având de data asta grijă să-și mențină un ton egal și potolit. Simt conștientă că, în anumite ocazii, mă implic prea tare, din punct de vedere emoțional, în munca mea.

El îi zâmbi și îi replică:

— Nu mă deranjează pasiunile puternice.

Femeia clipi.

— Nu te deranjează?

— Nu. De fapt, uneori le găsesc extrem de însuflețitoare.

Louisa îl privi cu nedumerire.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui, domnule.

— Iată ceea ce am vrut să spun, doamnă Bryce.

Se aplecă înainte, îi puse o mână pe ceafa, îi apropié mult fața de a lui și îi luă în stăpânire buzele.

Deși de-a dreptul stupefiată, ea nu încercă să se opună. Bărbatul îi simți fiorul și o strânse și mai tare. Louisa își puse cu multă delicatețe o mână înmănușată pe umărul lui, iar buzele i se desfăcură ușor.

Teribil de excitat, Anthony făcu eforturi supraomenești să n-o răstoarne pe femeie pe canapeaua trăsorii, să nu-i ridice fustele și să n-o penetreze adânc, acolo, pe loc. Acel gând îl făcu să-și dea seama că geamurile trăsorii rămăseseră neacoperite. Fără a o elibera pe Louisa din strânsoare, cu mâna liberă trase storurile.

La adăpostul semiobscurității, el îi prinse obrajii între palmele sale, o imobiliză și începu s-o sărute pe îndelete, din ce în ce mai apăsător. Gura ei era catifelată și incredibil de atrăgătoare. Bărbatul sorbi însetat din izvorul buzelor ei, ca și cum n-ar mai fi avut parte de așa ceva de luni de zile, sau poate chiar de ani întregi.

Gemetele ei de plăcere îl subjugară. Ereția lui ajunsese la apogeu, punându-l la grea încercare. Coborî o mână pe pieptul

Louisei, mângâindu-i sânii și căutându-le forma prin țesătura rochiei.

Surprinsă, femeia scoase un mic scâncet, ca un dulce suspin, apoi își încleștă degetele pe umerii lui.

— Domnule Stalbridge, murmură ea cu o voce plină de consternare.

— Știu, mormăi el, gemând și ridicându-și cu părere de rău capul. Acum și aici nu este nici momentul și nici locul potrivit. Te rog să mă ierți. Sunt conștient că nu așa se petrec de obicei asemenea lucruri. Tot ce pot spune este că, atunci când vine vorba despre tine, nimic nu pare să fie obișnuit.

Louisa se zgâia la el prin lentilele aburite ale ochelarilor, cu gura căscată și cu obrajii îmbujorați.

Înveselit, Anthony îi scoase ochelarii. Ea clipi și se încruntă imperceptibil când bărbatul dădu la iveală o batistă proaspăt spălată și se apucă să șteargă lentilele.

Apoi el îi înapoie ochelarii.

— Mulțumesc, îi zise Louisa, de-abia mai răsuflând.

Ea își puse din nou ochelarii pe nas și se grăbi să-și potrivească pălăriuța și să-și netezească rochia. Anthony o privi o clipă, bucurându-se de imaginea ei șezând în fața lui și savurând plăcerea că femeia îi răspunsese la sărut. După o vreme, ridică storurile.

Iar atunci când Louisa isprăvi cu aranjarea ținutei și își dresă glasul, se rezemă de spătarul banchetei și își încleștă strâns mâinile.

— Prin urmare... încep femeia, după care se opri imediat.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti el cu delicatețe.

Ea se încruntă.

— Ce întrebare?

— Când anume ți s-a stârnit pasiunea de a-i aduce în fața justiției pe infractorii din înalta societate?

— Ooo, de-abia după ce am venit să locuiesc împreună cu Emrna. Louisa privi din nou pe geam și adăugă: Înainte, luasem de bună ideea că nu se putea face nimic împotriva unor astfel de oameni.

— I s-a întâmplat ceva rău vreunei persoane la care ții mult? o întrebă el, privind-o cu luare-aminte. Ceva care să-ți fi inspirat dorința de a vedea justiția funcționând și împotriva infractorilor din lumea bună?

— N-a existat nimic personal, îi zise ea cu blândețe. Doar observațiile mele asupra lumii.

Anthony înțelese că femeia mințea. Totul devenea extrem de interesant.

Bărbatul schiță un zâmbet.

— Într-una dintre zilele astea, va trebui să te prezint unui prieten de-al meu, un bărbat care înțelege foarte bine cum este să fii mânat de pasiunea pentru dreptate. Cred că voi doi ați avea multe de vorbit.

Louisa se uită la el, încruntându-se vag.

— Cine este acel bărbat?

— Îl cheamă Fowler. Este detectiv la Scotland Yard.

O expresie de cumplită teroare trecu fulgerător pe chipul Louisei. Dispăru aproape instantaneu, dar nu înainte să fi făcut o puternică impresie asupra lui Anthony.

— Ai cunoștințe în rândurile polițiștilor? îl întrebă ea cu încordare.

Femeia asta era o adevărată enigmă. Anthony își încrucișă brațele la piept și se afundă și mai adânc în colțul banchetei, cu curiozitatea stârnită la maximum.

— Fowler a investigat decesul Fionei, o lămuri el. Tot Fowler s-a ocupat și de sinuciderea Victoriei Hastings. La fel ca și mine, nutrea convingerea că exista o legătură cu Elwin Hastings, însă n-a putut găsi nici o cale de a dovedi asta.

Ea își încleștase atât de strâns degetele pe umbreluța de soare, încât era de mirare că mânerul nu trosnise încă.

— Și tot detectivul cu pricina a condus ancheta și în cazul celei de-a treia sinucideri despre care ai amintit? Aceea care a avut loc în aceeași lună cu celelalte două?

— Sinuciderea Joannei Barclay? Da. A trebuit să cerceteze și acea sinucidere, întrucât tot el investiga și uciderea lui Lord Gavin.

— Înțeleg.

Louisa părea să respire cu mare dificultate.

— Te simți rău? o întrebă Anthony, dintr-odată îngrijorat.

— Nu, n-am nimic, îți mulțumesc că te preocupă starea mea. Femeia șovăi. N-am știut că ai legături strânse cu cineva de la Scotland Yard.

— Nu prea bat eu toba în privința asta, din motive evidente. Iar Fowler este la fel de atent ca și mine să păstreze confidențialitatea asupra prieteniei noastre.

— Înțeleg. Totuși, trebuie să recunoști că este oarecum neobișnuită relația dintre o persoană de rangul tău și un polițist.

Bărbatul dădu din umeri cu indiferență.

— Fowler și cu mine împărtășim același interes.

— Să dovediți că Hastings a ucis-o pe Fiona?

— Da.

— Presupun că domnul Fowler este sursa ta de informații referitoare la Elwin Hastings.

Anthony încuviință din cap.

— Tot el mi-a furnizat și câteva date generale despre Clement Corvus. Fowler mi-a fost de foarte mare ajutor.

Ea îi aruncă un mic zâmbet chinuit și îi spuse:

— Norocul tău!

La scurt timp după aceea, Anthony o conduse până la intrarea casei cu numărul doisprezece și își luă rămas-bun de la ea.

— Să-mi trimiți imediat vorbă, dacă și când primești vreo veste de la Miranda, adăugă el, în timp ce doamna Galt deschidea ușa.

— Așa o să fac, îi făgădui ea, nerăbdătoare să scape de prezența lui.

El o măsură din cap până-n picioare, după care făcu un pas înapoi, dădu politicos din cap în direcția doamnei Galt, coborî scările și se îndreptă către birja care îl aștepta.

Louisa se grăbi să intre în hol, de parcă era urmărită de demoni. Își aruncă pălăriuța și mănușile în brațele doamnei Galt.

— Lady Ashton este acasă? o întrebă ea pe menajeră.

— Încă nu, doamnă. Dar trebuie să se întoarcă foarte curând de la întrunirea Societății de Grădinărit.

— Eu o să fiu în birou.

Louisa abia se stăpâni să nu alerge pe coridor. Intra în birou și trase ușa după ea. Cu ambele mâini încleștate pe clanța din spatele ei, se rezemă de panourile din lemn ale ușii.

Abia mai reușea să respire. Parcă ar fi fost strânsă într-un corset de oțel. Pulsul îi bubuia. Ar fi vrut să fugă, să se ascundă, însă n-avea unde să meargă.

Avea nevoie de ceva care s-o liniștească. Îndepărtându-se de ușă, traversă mica încăpere și se apropie de măsuta cu băuturi, smulse dopul de la o sticlă și își turnă o porție zdravănă de tărie într-un pahar. Luă o înghițitură prea mare și se înecă, scuipe cu sălbăticie, ușor sufocată. Căutând să-și recapete răsuflarea, Louisa începu să meargă de colo-colo prin încăpere.

— Păstrează-ți calmul, se îndemnă ea cu glas tare. N-are de unde să știe cine ești în realitate. Nu va putea niciodată să descopere adevărul în privința ta.

Minunat! Acum începuse să vorbească de una singură.

Mai luă o sorbitură de brandy, de data asta una mai mică, iar apoi se apropie de fereastră și se uită afară în grădină.

Se simțea răscolită. Lucru de înțeles, se liniști ea. Suferise, unul după altul, mai multe șocuri. Mai întâi, sărutul acela devastator. Apoi, vestea, la fel de devastatoare, că bărbatul care tocmai îi trezise la viață simțurile îl cunoștea personal pe detectivul care investigase uciderea lui Lord Gavin.

Femeia mai sorbi o înghițitură de brandy, care îi tăie din nou respirația, însă treptat panica i se topea.

Totul va fi bine, se gândi ea, lăsând deoparte paharul golit. Bineînțeles, trebuia să fie foarte atentă, dar nu se afla într-un pericol iminent de a fi dată în vileag. Anthony era mistuit de dorința de a răzbuna moartea Fionei. Atâta timp cât singura lui preocupare era să facă dreptate fostei sale logodnice pe care o iubise și o pierduse, el nu avea nici un motiv să devină curios în privința celei care îl ajuta la înlăturarea planurilor lui. Așa era, sau nu?

Louisa încercă să gândească logic. Din păcate însă, coniacul o cam amețise. Și totuși, un lucru era cât se putea de evident – fără sărutări. Ar fi fost un lucru absolut prostesc să se implice într-o aventură amoroasă cu Anthony Stalbridge. Din așa ceva n-ar fi putut ieși nimic bun. Toate legăturile intime clandestine sfârșeau foarte rău.

Un simțământ de mâhnire îi înlocui teama. Își încleștă mâinile de pervazul ferestrei, își sprijini fruntea de geam și închise ochii. Cum ar fi dacă ar iubi-o și pe ea cineva, la fel de tare precum o iubise Anthony pe draga lui Fiona? Louisa era absolut convinsă că nu va afla niciodată răspunsul la acea întrebare.

Daisy Spalding se trezi într-un ocean de suferință. Fiertura de opiu pe care o înghițise în seara precedentă își pierduse efectul, lăsând-o pradă cumplitei dureri care îi chinuia trupul tăbăcit în bătaie și plin de vânătăi de pe urma torturii. Se ridică anevoie în fund, pe patul îngust, făcându-și în gând bilanțul. Supraviețuise încă unui client, dar numai printr-un adevărat miracol, după ce fusese la un pas de moarte. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca un alt client să audă zgomotul ce răzbătea prin pereți și să vină să vadă ce se petrecea acolo, ar fi fost găsită în dimineața asta fără suflare.

Clientul din seara precedentă fusese de o violență cum Daisy nu mai întâlnise niciodată. Văzuse turbarea din ochii lui, atunci când îi băgase un căluș în gură și îi legase strâns mâinile la spate. În acel moment, ea simțise o spaimă cumplită, dar fusese prea târziu ca să mai poată evita nenorocirea.

Lucra la bordel de numai câteva săptămâni și nu credea că va rezista o lună acolo. Bărbatul căruia Andrew, răposatul ei soț, îi datora o sumă de bani îi spusese că ea ar putea acoperi datoria, muncind la Casa Phoenix, vreme de mai multe luni de zile. Chiar în clipa aceea, îi trecuse pentru întâia oară prin minte posibilitatea de a-și curma zilele, aruncându-se în fluviu, însă creditorul o convinsese să accepte varianta pe care i-o propusese el.

— Casa Phoenix nu este la fel ca alte bordeluri, o asigurase acesta. Toate doamnele care lucrează acolo provin din medii cât se poate de respectabile, exact ca și tine. Câștigă bani frumoși fiindcă au un statut superior aceluia al femeilor de stradă și sunt considerate curtezane, nu târfe de doi bani, care fac trotuarul. Domnii din lumea bună sunt dispuși să plătească foarte bine pentru a-și asigura compania unor doamne rafinate.

Dar prostituata tot prostituată rămâne, își zise Daisy în sinea ei. Se dovedise o proastă, atunci când crezuse că va face ceva diferit în profesia asta, numai fiindcă odinioară fusese o lady.

Terorizată de ideea de a ajunge într-un azil de săraci, femeia acceptase oferta, descoperind, mult după ce începuse lucrul la Casa Phoenix, că acel creditor al soțului său promisese în schimbul ei o sumă frumoșică, din partea matroanei bordelului, madam Phoenix.

Această așa-zisă madam Phoenix îi explicase că nu era îndeajuns de frumoasă pentru clienții obișnuiți. Unica soluție ar fi fost ca ea să accepte să presteze o muncă mai dificilă, dat fiind faptul că unora dintre domni le plăcea să devină în anumite momente ceva mai violenți, lucru care îi excita, dar care nu reprezenta un pericol prea mare pentru ea.

Daisy se ridică în picioare, chircindu-se și schimonosindu-se de durere, și se uită în oglinda spartă de deasupra lavaboului.

Avea ochii învinețiți, iar bărbia îi era umflată rău de tot. Îi era teamă să-și examineze și restul corpului.

De data asta, o pățise urât, nu glumă. Probabil că data următoare avea să-i fie fatală. Însă dacă tot îi era sortit să moară la vârsta de douăzeci și doi de ani, atunci ar fi preferat să-și curme singură viața. Nu intenționa sub nici o formă să ofere acest privilegiu unui domn care probabil că ar avea un orgasm atunci când ea ar muri din cauza brutalităților lui.

Deși era hotărâtă ca, la nevoie, să recurgă la această soluție extremă, dorința ei de viață era mai puternică. Îi ajunseseră la urechi niște vorbe despre existența, pe Aleea Swanton, a unui așezământ unde femeile de stradă puteau găsi o masă caldă. Ba se zvonea chiar că femeia care organizase acel loc putea uneori să ajute pe câte o fată să-și găsească un loc de muncă respectabil, sub un nume de împrumut.

Daisy se gândi că n-ar avea nimic de pierdut dacă și-ar încerca și ea norocul acolo. Însă trebuia să fie foarte prudentă. Madam Phoenix, o femeia lipsită de suflet, era necruțătoare. Ba se vorbea chiar că ar fi fost răspunzătoare pentru misterioasa dispariție a fostei matroane a stabilimentului. Iar bărbatul acela cu privire cruntă, pe care îl întreținea în apartamentul ei, părea să fie și mai primejdios decât ea.

Daisy se cutremură. Dacă ar afla că una dintre prostituatele ei, dispărută din tractir, se refugiase la așezământul din Aleea Swanton, madam Phoenix ar fi în stare de orice, considerând această dezertare de la datorie drept un rău exemplu pentru celelalte chiriașe din Casa Phoenix.

Bilețelul din partea Mirandei Fawcett sosi în dimineața următoare. Anthony era încă acasă, atunci când primi această veste de la Louisa. Bărbatul ieși în stradă și fluieră după o birjă, pornind imediat spre Piața Arden.

Când vehiculul se opri în dreptul scării de la intrarea casei cu numărul doisprezece, Anthony se simțea cuprins de emoție și de un neplăcut val de fierbințeală. Îi trecu prin minte că această devastatoare surescitare n-avea nimic de-a face cu recenta întrevedere cu Miranda Fawcett. Ceea ce îl înfiora era

gândul că avea s-o revadă pe Louisa și să stea aproape de ea, în cabina trăsurii.

La naiba! Oare ce se întâmpla cu el? Nici măcar nu-și putea aminti când i se întâmplase ultima dată să treacă printr-o asemenea stare doar fiindcă urma să meargă în birjă împreună cu o doamnă.

Louisa îl aștepta îmbrăcată într-o rochie neagră, cu mănuși negre și cu un voal tot negru, care îi ascundea fața. Bărbatul se întrebă dacă nu cumva acele straie cernite îi rămăseseră de la moartea soțului ei. Cu totul inexplicabil, numai gândul că Louisa iubea cândva un alt bărbat îl irita la culme. Anthony își alungă din minte acea idee.

Trebuia să recunoască faptul că acele veșminte constituiau o excelentă deghizare. Până în acel moment, el nu-și dăduse seama că o văduvă în straie de doliu era cu totul de nerecunoscut pe stradă.

— Ți se întâmplă de multe ori, în timpul investigațiilor tale, să te deplasezi incognito? o întrebă el, în timp ce o ajuta să se suie în trăsură.

— Am descoperit că hainele de doliu sunt cât se poate de folositoare în asemenea ocazii, îi răspunse femeia, așezându-se pe canapea.

Se așază și Anthony, pe bancheta din fața ei. Louisa îl privea prin voal, mai misterioasă ca oricând. El se strădui să se concentreze asupra problemei care îi preocupa.

— Ce ai aflat de la domnișoara Fawcett?

— Bilețelul ei conținea doar un nume și o adresă de pe strada Halsey.

Louisa îi întinse o bucățică de hârtie. El își aruncă privirea pe ea, citind repede, cu voce tare:

— Benjamin Thurlow.

Ea își ridică voalul peste borul pălăriuței și se uită drept la Anthony. Era îmbujorată. Dincolo de lentilele ochelarilor, ochii îi sticleau de emoție. Bărbatul se întrebă dacă acest

entuziasm se datora pasiunii pentru el, sau muncii ei de ziaristă.

— Îl cunoști cumva pe acest domn pe nume Thurlow? îl întreabă Louisa.

El se gândi o clipă, după care clătină din cap.

— Nu. Apoi se ridică în picioare, deschise gemulețul de sus și îi spuse vizitiului: Pe strada Halsey, te rog.

— Am înțeles, domnule.

Și vehiculul se urni înainte, hurducăind prin ceață.

— Cu siguranță că următorul nostru pas ar trebui să fie acela de a vorbi cu el, afirmă Louisa. Dar trebuie să dăm dovadă de multă subtilitate. N-ar fi de dorit s-o dăm în bară.

— Înțeleg, doamnă Bryce, îi replică el, cu toată politețea. O să mă străduiesc să fiu cât se poate de discret. Sunt convins că pot izbuti, urmând excelentul exemplu pe care mi-l furnizezi chiar tu. Nici nu-ți pot spune cât de mult apreciez instruirea pe care mi-o asiguri cu atâta bunăvoință în activitatea de investigare. Cu siguranță, am fost foarte norocos că te-am întâlnit. Cine știe câte erori grave aș fi putut săvârși, dacă n-aș fi dat peste tine, ca să mă ghidezi în arta de a efectua anchete subtile.

Ea strâmbă din nas și îi spuse:

— Te rog să mă ierți. N-ar fi trebuit să presupun că ai nevoie de dădăceală. Mă tem că nu prea sunt obișnuită să lucrez cu un partener.

— Se pare că amândoi trebuie să ne adaptăm din mers la noua situație.

— Cred că da.

Anthony își întinse picioarele și își încrucișă brațele la piept.

— Îți iei foarte în serios profesia, nu-i așa? Pentru tine, nu e doar o glumă sau un joc.

— Credeai altfel?

— E greu de închipuit din ce motiv o femeie în situația ta, evident confortabilă, ar prefera o carieră jurnalistică.

— Îmi oferă multe satisfacții.

— Da, acest lucru este vizibil. Și mai ai și alți informatori, în afară de Miranda Fawcett?

— Ooo, da, îi răspunse Louisa. Miranda îmi este, bineînțeles, extrem de utilă și, după cum ai văzut deja, am și avantajul relațiilor Emmei în lumea bună și al cunoștințelor ei despre înalta societate. După o scurtă pauză, femeia adăugă: Însă din când în când, mă mai bizui și pe o altă sursă de informații.

— Care anume?

— Roberta Woods. S-a dedicat trup și suflet ajutorării femeilor care, dintr-un motiv sau altul, au ajuns pe drumuri și s-au văzut silite să-și câștige existența în stradă. A organizat și conduce un mic așezământ în Aleea Swanton, unde le asigură gratuit mese calde unor femei care n-ar putea să și le permită. Roberta le îndrumă, pe acelea care vor să fie ajutate, în direcția unui loc pe care ea îl numește Agenția.

— Cu ce se ocupă acea Agenție?

— Oamenii de-acolo le instruiesc pe femeile interesate cum să folosească un nou dispozitiv, denumit mașină de scris. Ai auzit despre existența unor asemenea mașinării?

Bărbatul îi zâmbi.

— Chiar tatăl meu a inventat un astfel de mecanism. Încă mai lucrează la îmbunătățirea lui. Crede că mașinaria asta va revoluționa multe dintre aspectele industriei și ale afacerilor.

— Și are foarte mare dreptate. Cuprinsă de entuziasm, Louisa se luminează deodată la față. Este un dispozitiv minunat. Cei de la Agenție spun că în curând va exista câte o mașină de scris în fiecare societate de afaceri din țară. Iar asta înseamnă că va exista o cerere crescândă de persoane care să știe să folosească respectivele mașini de scris.

— Înțeleg. Agenția le furnizează angajatorilor persoane care știu să scrie la mașină.

— Da. Și cum această pricepere se întâlnește deocamdată foarte rar, multe companii sunt de-a dreptul încântate să angajeze femei deja instruite pentru asemenea posturi. Oamenii de la Agenție mi-au spus că mașinile de scris au deschis un întreg domeniu foarte important care oferă slujbe respectabile pentru femei. Este extrem de emoționant.

— Știu că pentru femei sunt foarte rare ocaziile de a-și găsi un angajament respectabil.

— Puține dintre ele nu se simt amenințate de a se trezi la un moment dat aruncate în stradă. Chiar doamne provenind din cele mai înstărite pături sociale sfârșesc uneori în Aleea Swanton. De cele mai multe ori este vorba de văduve ale căror soți le-au lăsat fără nici un ban, sau chiar cu mari datorii. Sunt obligate să-și vândă trupul pentru a avea cu ce să-și cumpere de mâncare și să plătească pentru locuință.

— Înțeleg că te interesează foarte mult așezământul înființat de Roberta Woods. Cum ai aflat de el?

— După ce am venit să locuiesc împreună cu Emma, am început să mă ocup de organizarea actelor ei de caritate. Emma asigură de ani de zile fondurile necesare finanțării așezământului domnișoarei Woods. În timp, domnișoara Woods și cu mine am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Împărtășim aceleași interese, atunci când vine vorba de a-i da în vileag pe acei domni din înalta societate care profită de alte persoane.

Anthony o cerceta cu luare-aminte.

— Și cam ce fel de informații afli tu din locul acela?

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

— Ai fi de-a dreptul șocat dacă ai auzi cât de multe lucruri cunosc prostituatele despre bărbații din înalta societate.

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la aspectul ăsta, însă acum, când mi-ai deschis ochii, îmi dau foarte bine seama că într-adevăr prostituatele ar putea constitui o excelentă sursă de informații.

Louisa se uită drept în ochii lui.

— Din Aleea Swanton am aflat eu că Hastings a devenit, cu mai multe luni în urmă, un client obișnuit al stabilimentului Casa Phoenix. Actualmente, îl frecventează săptămânal. Și mi s-a mai spus că n-ar renunța în ruptul capului.

— Interesant.

Femeia se încruntă.

— Nu ți se pare straniu ca un gentleman să aibă o prezență atât de stabilă și permanentă la un tractor?

— Tare mi-e teamă că nu-i ceva chiar atât de neobișnuit, Louisa.

— Ooo!

Anthony surâse.

— Dacă vrei să știi cu tot dinadinsul, te pot asigura că eu nu frecventez cu atâta perseverență și regularitate nici un fel de bordel.

Ea roși.

— N-am vrut deloc să insinuez ceva de felul ăsta, domnule.

Bărbatul își zise că o făcuse să se simtă îndeajuns de stânjenită și schimbă subiectul:

— Povestește-mi, te rog, mai multe lucruri despre escrocheria cu minele din California. Îmi amintesc că am fost foarte impresionat de mulțimea și de acuratețea detaliilor furnizate de I. M. Phantom. Cum ai izbutit să afli chiar atât de multe?

— După cum ți-a spus și Miranda, eu i-am făcut o vizită chiar în ziua care a urmat momentului în care am surprins fără să vreau conversația cu pricina. Nu mă așteptam să mă primească, și cu atât mai puțin să aibă încredere în ceea ce îi povesteam. Însă, spre surprinderea mea, nu numai că m-a invitat să intru în casa ei, ci m-a mai și ascultat cu toată atenția. Și după aceea, noi două am pus la cale un plan.

— Ce fel de plan?

— Miranda este, indubitabil, o actriță extraordinară. Și atunci când bărbații aceia au venit la ea cu actele finale, ca să obțină

semnătura ei, ea a jucat rolul unei naive nemaipomenit de bucuroase că are ocazia să fie implicată într-un proiect de investiții, laolaltă cu doi domni atât de distinși. Eu eram ascunsă în spatele unei uși de serviciu din camera de zi, ascultând ce se discuta și luându-mi notițe.

— Și care era următorul pas? o întrebă el, părând realmente fascinat.

— I-am trimis o telegramă editorului unui ziar din orașul californian în care se presupunea că s-ar fi aflat mina de aur în discuție, iar omul respectiv a avut amabilitatea să-mi răspundă imediat, comunicându-mi că pe acolo nu exista nici o mină. Suspecta cu tărie o fraudă și îndemna la o totală prudență. Mai solicita, de asemenea, să-i trimit absolut toate amănunțele, ca să le publice în ziarul său.

— Și atunci ți-a venit ideea de a deveni corespondentă de presă?

— Da, îi răspunse ea. Imediat mi-am fixat o întâlnire cu editorul lui Flying Intelligencer. Ne-am întâlnit și am discutat oferta pe care i-am făcut-o, aceea de a scrie o serie de reportaje distincte, cuprinzând știri provenite direct din interiorul societății mondene, prezentând-o așa cum era, și începând cu o mare pungășie pusă la cale de doi domni extrem de proeminenți din lumea bună.

— Presupun că el ți-a acceptat imediat oferta, nu-i așa?

— Domnul Spraggett n-a șovăit nici măcar o secundă, îi răspunse Louisa, cu o undă de mândrie în glas.

— Nu mă surprinde câtuși de puțin. Anthony o contemplă o clipă și apoi o întrebă: Dacă nu e cumva prea personală întrebarea, ai fi dispusă să-mi spui ce anume s-a întâmplat cu domnul Bryce?

— Din nefericire, a fost doborât de o febră mare, la foarte scurtă vreme după ce ne-am căsătorit.

Vorbele ei sunau foarte firesc, având nuanța potrivită de regret.

— Condoleanțele mele, doamnă.

— Mulțumesc. Au trecut deja destui ani de-atunci. Durerea pierderii s-a mai atenuat în timp. Își ridică apoi ochelarii mai sus pe nas și își luă o expresie hotărâtă. Acum trebuie să ne gândim cum să-l abordăm pe domnul Thurlow.

— Cel mai bine ar fi ca tu să rămâi în trăsură, în timp ce eu îl voi lua la întrebări.

— Nici să nu te gândești la una ca asta!

El dădu din cap, acceptând inevitabilul.

— Bănuiam că așa vei reacționa.

Strada Halsey se dovedi a fi un mic pasaj înghesuit, situat într-o zonă modestă a orașului. Cufundată în ceață, străduța părea să se afle într-o lume paralelă izolată. Louisa cercetă zona, prin geamul trăsurii. Împrejurimile păreau pustii. Nu se vedeau nici pietoni și nici vehicule.

Anthony îi spuse birjarului să oprească, deschise ușa, sări pe caldarâm și lăsă în jos scărița. Louisa își aranjă voalul și îi permise bărbatului s-o ajute să coboare.

— Fii atât de bun și așteaptă-ne, îi ceru Anthony birjarului.

— Am înțeles, domnule. Omul se rezemă de spătar și scoase dintr-un buzunar al hainei o sticlă. Când o să vreți să plecați, aici mă găsiți.

Louisa păși împreună cu Anthony prin ceața deasă, spre ușa de la intrare a locuinței lui Thurlow.

Anthony ciocăni puternic, dar nu primi nici un răspuns.

— Ciudat, spuse Louisa. Pot înțelege că domnul Thurlow o fi ieșit în oraș, dar tot ar fi trebuit să fie vreo menajeră în casă.

Cu o privire îngândurată, Anthony se uită la ferestrele astupate cu draperii grele.

— Dacă omul are o menajeră, e posibil ca și ea să fi ieșit la cumpărături.

Femeii îi captă atenția. Ceva din tonul lui îi atrase atenția Louisei.

— La ce anume te gândești, domnule?

— La faptul că, în mod evident, va trebui să revenim altă dată. O luă de braț și dădu să pornească înapoi spre birja care îi aștepta. Haide, doamnă Bryce. Te voi conduce acasă.

— Ha! Louisa rămase pe loc, obligându-l și pe el să se oprească. Să nu crezi că mă poți prosti cu atâta ușurință, domnule. Ți-ai făcut socoteala să scapi de mine, iar apoi să te întorci aici și să intri prin efracție în locuința lui Thurlow pentru a arunca o privire, nu-i așa?

— Lipsa ta de încredere mă cam jignește.

— În cazul în care încerci să mă lași cu buzele umflate, am să fac mai mult decât să te jignesc.

— Dacă tu crezi că o să-ți permit să intri prin efracție în apartamentul lui Thurlow împreună cu mine, află că te înșeli amarnic. Nu vreau să fiu răspunzător de eventuala ta arestare, sub acuzația de jaf.

Ea privi ostentativ de-a lungul aleii pustii.

— Nu văd picior de polițist prin apropiere. Dacă suntem foarte atenți, e puțin probabil să fim arestați. Nimeni nu ne va da vreo atenție, dacă vom intra pe ușa din față. Iar în cazul în care ne va vedea cineva, atunci persoana respectivă va presupune că ne-a poftit înăuntru chiar gazda.

— Numai că ușa din față este mai mult ca sigur încuiată, doamnă Bryce.

— Iar eu sunt absolut sigură că un bărbat capabil să deschidă un seif Apollo nu va întâmpina nici o dificultate în a forța o încuietoare de ușă obișnuită. Voi sta lângă tine, în timp ce lucrezi. Jupa rochiei mele este suficient de voluminoasă ca să-ți ascundă acțiunile.

— Și dacă vom fi întrebați despre prezența noastră în interiorul casei? mai obiectă el.

— Vom spune că suntem niște prieteni de-ai domnului Thurlow și că am avut motive să fim îngrijorați în legătură cu starea sănătății sale.

— Hmm, nu-i rău, nu-i rău deloc, îi zise Anthony, după câteva clipe de gândire.

— Am intrat ca să ne convingem dacă e bolnav sau nu, continuă ea cu voioșie. Cine-ar putea să ne contrazică?

— Poate numai Thurlow însuși, în cazul în care s-ar întâmpla să dea chiar el peste noi în timp ce îi vom scotoci prin locuință.

— Însă este foarte puțin probabil să cheme un polițist, odată ce îl vom anunța că știm de implicarea lui într-o activitate de șantaj cu premeditare.

Anthony își dezgoli dinții într-un rânjet ca de lup.

— Doamnă Bryce, mi se pare că avem tendința să gândim extrem de asemănător, în anumite privințe.

— Ai dreptate, domnule. Louisa zâmbi apoi și adăugă cu nerăbdare: Iar acum, ai fi atât de amabil încât să încerci să deschizi ușa?

— Floare la ureche. El puse mâna pe clanță și apăsă ușor, pentru orice eventualitate. Ușa cedă fără nici o împotrivire, iar bărbatul concluzionă: N-a durat prea mult, nu-i așa?

Louisa se încruntă.

— Probabil că la plecare domnul Thurlow o fi uitat s-o încuie.

Anthony împinse ușa și o deschise larg, dezvăluind holul pustiu. Louisei nu-i plăcu deloc tăcerea apăsătoare din interiorul locuinței lui Thurlow și simți un fior pe ceafă.

Bărbatul se strecură fără zgomot prin deschizătura întunecată. Era încordat ca un animal de pradă. Simțea și el că acolo ceva nu era în regulă.

Louisa îl urmă înăuntru, își ridică voalul și se uită de jur împrejur.

Era limpede că locuința aparținea unui bărbat cu resurse materiale extrem de limitate. Louisa se uită în salonaș, care era foarte mic și dotat cu puține piese de mobilier. Printr-un coridor, se ajungea la bucătărie și la ieșirea din spate, care dădea probabil într-o alee. La etaj se urca pe o scară îngustă și foarte întunecoasă.

Anthony închise ușa.

— E cineva acasă? strigă el suficient de tare încât să poată fi auzit și de la etaj. Liniștea răsunătoare părea aproape sufocantă.

Femeia își trecu vârful degetului pe tăblia mesei din hol. Mănușa se acoperi de praf și murdărie.

— Se pare că menajera nu vine zilnic să deretice pe-aici.

— Lucru care explică și lipsa ei de astăzi, completă Anthony.

Bărbatul intră în salonaș și deschise sertarele biroului, scoțând un vraf de hârtii pe care începu să le răsfoiască repede.

— Ceva interesant? întreba Louisa.

— Facturi de la croitorul său și de la alți negustori cărora le datorează bani. Anthony puse hârtiile la loc în sertar și ridică un carnețel, răsfoindu-l și pe acesta. Domnișoara Fawcett a avut dreptate. Thurlow este într-adevăr un jucător înrăit.

— Ce-ai găsit acolo? Louisa încerca să se uite peste umărul lui.

— O listă cu persoanele cărora le datorează bani. Anthony întoarse alte câteva pagini. Obișnuiește să se umple de datorii, iar apoi reușește cumva să-i plătească pe toți creditorii lui.

— Probabil că mai și câștigă, din când în când.

— Lista asta datează de aproape trei ani. Câteva datorii sunt extrem de mari, unele chiar de câteva mii de lire sterline.

Puse carnețelul la loc în sertarul de la birou.

Cercetară împreună celelalte încăperi de la parterul casei. Toate păreau a fi la locul lor, ca și cum Thurlow ar fi plecat de-acasă doar cu câteva minute înainte de sosirea lor.

După ce se întoarseră în holul din față, Anthony se grăbi să urce scările. Louisa îl urmă îndeaproape. Senzația de apăsare părea să se amplifice.

La etaj, Anthony se opri și se uită la culoarul scurt care ducea la o ușă închisă. Se opri și Louisa, simțindu-se în mod inexplicabil înfiorată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Așteaptă aici, îi spuse el încet. S-ar putea să fie încă în pat și să doarmă. Jucătorii se culcă de obicei foarte târziu.

Femeia nu-i luă în seamă vorbele, dar avu grijă să rămână la o distanță respectabilă în urma lui. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era de a intra într-o cameră în care dormea un bărbat.

Anthony părea să fi uitat de prezența ei. Atenția lui era concentrată doar asupra ușii închise de la capătul holișorului. Bătu o dată. Neprimind nici un răspuns, apăsă pe clanță. Ușa se deschise, cu un lung și tânguitor scârțâit de balamale. Bărbatul rămase nemișcat în prag, uitându-se la dormitorul întunecat, cu draperiile trase.

Nervii Louisei erau întinși la maximum. N-ar fi vrut să se apropie, dar se forță totuși să înainteze spre ușă. Dinspre odaie se insinua inconfundabilul miros de sânge și de moarte.

— Crede-mă, n-ai vrea să vii încoace, o avertiză Anthony, cu o voce seacă și rece.

Ea scoase din manșon o batistă, o ținu în dreptul nasului, și privi în încăpere.

Pe pat, zăcea încremenit, cu fața-n sus, un bărbat, cu păturile și cearșafurile îngrămădite în jurul mijlocului. La cap avea o rană groaznică. Fața de pernă albă, dintr-o țesătură de in, era îmbibată cu sânge.

Dintr-odată, înaintea ochilor Louisei începu să se materializeze o imagine de coșmar. Și Lord Gavin arăta exact la fel, atunci când zăcea mort pe podeaua dormitorului ei.

— Louisa? Glasul lui Anthony era aspru și răstit. Crezi că o să leșini?

— Nu. Făcu cu greu un efort și își mai veni în fire. N-o să leșin.

Femeia remarcă faptul că brațul bărbatului decedat era îndoit de la cot, cu mâna în apropierea capului. Degetele lui erau înțepenite în jurul mânerului unui revolver.

— Doamne Dumnezeule! șopti Louisa. S-a sinucis.

Anthony traversă încăperea și se uită cu atenție la cadavru.

— Este ceva interesant în toată povestea asta, spuse el.

Louisa era uluită de absența totală a oricărei emoții în vocea lui. Anthony vorbea de parcă ar fi făcut un banal comentariu asupra condițiilor atmosferice. Însă femeia observă că fața lui era împietrită, cu ochii fițiși și reci.

— Ce anume? bâigui Louisa.

— Mă-ntreb care ar putea fi probabilitatea ca doi angajați ai lui Hastings să se sinucidă la un interval de timp puțin mai mare de două săptămâni.

Anthony văzu cum Louisa își întorcea privirea de la scena sângeroasă și o întrebă încet:

— Ești absolut sigură că n-o să leșini?

— Doar ți-am mai spus că n-o să mi se întâmple nimic rău.

— Întoarce-te la parter, o îndemnă el cu blândețe. Nu-i nevoie să mai rămâi în camera asta.

Ea nu reacționează la sugestia lui, ci spuse constatativ:

— Cu certitudine, omul se potrivește descrierii pe care i-au făcut-o tinerele acelea, în jurnalele lor. A fost într-adevăr un bărbat de o frumusețe rară. Și pare să fi avut aproape treizeci de ani.

Anthony începu să examineze mai îndeaproape întreaga scenă. Deși glonțul îi străpunsese capul, năclăindu-i de sânge părul blond, fața lui Thurlow rămăsese în cea mai mare parte neatinsă. Trăsăturile lui puteau constitui cu adevărat visul oricărei femei atrăgându-i irezistibil privirea.

Apoi Anthony se întoarse spre Louisa. Atenția ei era îndreptată asupra unei bucăți de hârtie aflate pe un birou cu sertare, înalt până la brâu.

— A lăsat și domnul Grantley o scrisoare în care își explică fapta? îl întrebă ea, cu glas catifelat.

— Da, așa mi-a spus Fowler.

Anthony traversă odaia și se apropie de birou, luă bucata de hârtie și citi cu voce tare:

— Nu mai pot îndura rușinea care mă așteaptă. Cer iertare familiei mele.

— Despre ce rușine e vorba? Louisa ridică privirea către Anthony. Crezi că se referă la datoriile făcute la mesele de joc?

— În trecut, nu părea să fi fost din cale-afară de preocupat de ele. De ce să fi simțit brusc, tocmai acum, impulsul de a-și lua viața din cauza lor?

Femeia dădu din cap.

— Asta-i o întrebare foarte bună.

— Aici n-a avut loc o sinucidere, îi zise Anthony, făcându-și ochii roată prin încăpere.

— Sunt tentată să-ți dau dreptate.

— Mă-ntreb dacă nu cumva Hastings a fost acela care s-a descotorosit de ambii săi angajați, din unul și același motiv, mai spuse bărbatul.

— Poate s-a gândit că avea toate motivele să se teamă de ei. Poate că a crezut că unelteau împotriva lui. Cu siguranță că acest lucru s-ar potrivi foarte bine și cu decizia sa de a-și angaja două gărzi de corp.

— Ai dreptate.

Ea se uită la Anthony cu o privire sumbră, întrebându-l:

— Și în continuare, ce-o să facem?

— O să-i trimit imediat vorbă lui Fowler. Va dori să afle cât mai repede toate amănuntele despre această nouă evoluție a cazului.

Ea își încleștă ambele mâini pe manșonul negru și încuviință:

— Da, bineînțeles.

— Însă mai întâi am de gând să te trimit acasă cu birja, îi spuse el. N-ai de ce să mai rămâi pe-aici până ce va sosi Fowler. Îi pot spune și singur ceea ce are nevoie să știe.

O rază de ușurare însenină pentru o fracțiune de secundă figura Louisei. Femeia își regăsi stăpânirea de sine.

— Ești sigur că prezența mea nu mai este absolut necesară?

— Sunt absolut sigur.

Louisa îi aruncă o privire mohorâtă.

— Și ai intenția să-i povestești și despre mine și să-i spui și cum mă cheamă?

— Nu văd de ce aș face asta.

— Nu mă interesează decât să nu se afle că eu sunt I. M. Phantom, îi spuse ea încet.

— Înțeleg. Bărbatul puse la loc bucata de hârtie pe biroul cu sertare, se apropie de Louisa și o luă de braț. Vino, trebuie să te scot imediat de-aici.

Anthony o conduse înapoi la parter. În salonaș, se așeză la birou și scrise pe un bilețel un mesaj concis.

— Ești sigur că nu te paște nici un pericol dacă rămâi aici? Îl întrebă femeia. Dacă se întoarce cumva asasinul?

Neliniștea care putea fi deslușită în întrebarea ei îi atrase bărbatului atenția, luându-l pe neașteptate, Louisa era sincer îngrijorată, sau poate chiar înfricoșată, în legătură cu ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui.

— Ucigașul poate să fie Hastings, sau nu. El împături biletul. Asta fără a mai aminti că eu unul nu cred că individul ar risca să se întoarcă la locul faptei, cel puțin nu înainte de a fi descoperit cadavrul și de a se împrăști vestea.

— Cum poți să fii sigur de acest lucru?

— Indiferent cine ar fi el, criminalul a avut mare noroc că n-a fost surprins asupra faptului. Și cu siguranță n-are de gând să-și mai forțeze norocul o dată. Acum nu se va gândi decât la cum să se pună cât mai bine la adăpost.

— O să fii foarte prudent, nu-i așa, domnule Stalbridge? Îmi promiți? Îl întrebă femeia, arătându-se dintr-odată extrem de temătoare.

— Da, o să am multă grijă, îi făgădui Anthony, în mod bizar mișcat de neliniștea ei în privința siguranței lui. Birja te va duce direct acasă. Am să vin să te iau diseară, la ora opt.

Ea se încordă brusc și-l întrebă:

— De ce?

— Suntem amândoi invitați la recepția Lorrington. Ai uitat?

Louisa tresări.

— Iartă-mă, domnule, uitasem complet. Și aș vrea să mă înțelegi că în seara asta nu am dispoziția necesară să particip la vreun eveniment monden, oricare ar fi acela.

— Îmi pare rău, Louisa, dar eu socotesc că e bine să fim văzuți împreună în public, în seara asta. Este crucial să ne purtăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun.

Ea mai șovăi o vreme, apoi încuviință din cap cam în silă.

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar, pentru Dumnezeu! Crezi că va fi și Hastings prezent acolo?

— Asta n-am de unde să știu. Însă va fi foarte multă lume. Dacă o să fie și el, atunci sunt sigur că o să-l putem evita cu ușurință.

— Dacă plec acum acasă, o să am posibilitatea să scriu pentru domnul Spraggett un reportaj referitor la acest deces. E timp berechet ca articolul să intre chiar în ediția de mâine din Flying Intelligencer.

Bărbatul se gândi o clipă la spusele ei și fi de acord:

— E o idee foarte bună. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar pentru că ucigașul va fi năucit, atunci când va citi că poliția ia în considerare și posibilitatea ca totul să nu fi fost decât o înscenare de sinucidere.

— Cu deosebirea că polițiștii nu se gândesc și la această variantă, preciză ea foarte sec. Poliția nici măcar nu știe că domnul Thurlow a murit.

— Dar de când niște mici amănunte ca acesta îl opresc pe un ziarist întreprinzător să relateze desfășurarea reală unui anumit eveniment?

Femeia îi aruncă un zâmbet ambiguu.

— Ai absolută dreptate. Mă voi strădui să strecor niște insinuări despre o eventuală crimă. Louisa ezită, după care îl întrebă pe Anthony: Tu chiar crezi că Hastings l-a ucis pe domnul Thurlow, nu-i așa?

— Cred doar că este foarte posibil, o corectă el cu calm. Mai avem nevoie de informații suplimentare.

— Asta pare a fi problema esențială în investigația de față: o lipsă acută de informații.

Anthony îi coborî voalul, pentru a-i ascunde fața.

— N-am cum să te contrazic în privința asta, îi spuse el cu blândețe.

Bărbatul o însoți afară și o ajută să se urce în trăsură. După ce Louisa se așeză pe banchetă, Anthony închise ușa și îi întinse birjarului bilețelul pe care îl scrisese, poruncindu-i:

— După ce o vei duce pe doamna la locuința ei, te rog să mergi la Scotland Yard și să ai grijă ca acest mesaj să ajungă în mâinile detectivului Fowler.

— Am înțeles, domnule. Birjarul luă bilețelul.

— Este foarte important ca biletul ăsta să ajungă direct la Fowler, nu prin intermediul altcuiva, accentuă Anthony. Îi dădu omului o sumă frumușică de bani și mai adăugă: E limpede ceea ce-ți cer? Dacă va trebui să-l aștepți, atunci așa să faci.

Birjarul cântări în palmă monedele primite, după care dădu cu însuflețire din cap și îi răspunse:

— Să n-ai nici o grijă, domnule. O să fac totul ca biletul dumitale să ajungă drept în mâinile lui Fowler ăsta.

— Îți mulțumesc.

Birjarul plesni cu hățurile spinarea calului. Birja se urni hurducăind înainte și dispăru imediat în ceață.

Anthony reveni în locuința lui Thurlow și se îndreptă spre camera de la etaj. Efortul de a urca treptele era din ce în ce mai

mare. Moartea dinăuntru era la fel de apăsătoare ca și ceața de afară.

Ajuns în dormitor, se apropie mai întâi de șifonier. Toate sacourile și pantalonii erau croite după ultima modă. Cămășile confecționate manual erau proaspăt spălate și impecabil apretate și călcate.

Pe biroul cu sertare se afla o casetă din piele, pentru bijuterii. Înăuntru erau mai multe perechi de butoni scumpi, un ceas de buzunar, din aur, frumos gravat, precum și un ac de cravată, împodobit la capăt cu o perlă. Lângă caseta de bijuterii erau aranjate o perie și un pieptene, ambele cu mânere de argint, și un borcănel cu pomadă pentru păr. Thurlow avusese mare grijă de aspectul său exterior.

Anthony reveni apoi lângă pat și cercetă din nou cadavrul. Străduindu-se să facă abstracție de sângele încheșat, studie detaliile. Porțiunile de păr și de mustață nescăldate în sânge erau aranjate după cum cerea moda. Cămașa de noapte era ornată cu broderii.

Bărbatul se gândi la ceea ce spusese Louisa. Defunctul fusese realmente de o frumusețe rară.

Anthony începu să scotocească, și mai metodic de data asta, prin întreaga încăpere, chiar și în locurile în care un bărbat ar fi putut ascunde anumite lucruri secrete. În șifonier, camuflat îndărătul unui panou de lemn fals, găsi seiful. Încuietoarea era excelentă, realizată de unul dintre cei mai buni meșteri din Willenhall, deși nu chiar de nivelul unui Apollo. Anthony o deschise în mai puțin de cincisprezece secunde.

Înăuntru se afla un singur obiect: un carnet de însemnări. Acesta cuprindea o listă cu ceea ce păreau a fi, la prima vedere, niște mari sume de bani câștigate la jocurile de noroc. Lista nu avea totuși decât cinci poziții. Fuseseră datate cu un mai mult de trei ani în urmă. Lângă fiecare sumă erau notate și niște inițiale. Acestea se potriveau cu inițialele celor cinci tinere pe care le compromisese Thurlow. Anthony înțelese că avea în față o înregistrare a plăților pe care le primise Thurlow în schimbul predării victimelor șantajului în ghearele lui Hastings.

Băgă carnetul într-un buzunar și se ridică fără zgomot, uitându-se pentru o ultimă dată prin cameră. Ceva i se părea ușor în neregulă. Bărbatul se concentrează asupra obiectelor de pe măsuța de toaletă, încercând să-și dea seama ce anume îi atrăsese atenția. Niște mici urme pe stratul subțire de praf de pe masa de toaletă și câteva batiste dezordonat împăturite în sertarul șifonierului erau singurele care săreau în ochi. Neputând ajunge la nici o concluzie, Anthony coborî la parter.

În urma unui impuls de moment, el se hotărî să scotocească din nou prin birou, de data asta ceva mai temeinic. Deschizând dosarul cu facturi neachitate, înțelese dintr-odată ceea ce i se păruse anormal. Totul, în locuința lui Thurlow, era impecabil aranjat, doar facturile erau aruncate la întâmplare în dosarul acela. Ca și cum cineva parcursese în mare grabă întreg teancul și apoi îl aruncase iute la loc în sertar.

Având încă în minte acea remarcă, Anthony își continuă căutarea. La final, se încredință de concluzia lui.

Puțin după aceea, o trăsură se opri cu zgomot pe stradă, în fața casei. Bărbatul se apropie de fereastră și dădu draperia puțin la o parte, tocmai la vreme ca să vadă silueta ca de urs a lui Harold Fowler coborând dintr-o birjă.

Anthony îi deschise ușa, mai înainte ca detectivul să fi apucat să ciocănească.

— Ți-am primit mesajul, domnule Stalbridge. Fowler intră în hol, își scoase pălăria și se uită de jur împrejur, cu acea curiozitate resemnată a omului deprins să fie chemat doar în situații neplăcute. Despre ce anume este vorba?

— Bărbatul care locuiește aici, pe nume Edmund Thurlow, este mort în dormitorul lui de la etaj. Se pare că, disperat din cauza datoriilor de la jocurile de noroc, și-a pus un pistol la tâmplă și și-a zburat creierii. A lăsat și o scrisoare. Cuvintele sunt scrise cu multă grijă, cu litere de tipar.

— Cu litere de tipar, zici? Favoriții stufoși ai lui Fowler tresăriră, iar privirea lui tristă se înăspri. La fel ca și în biletul lui Grantley.

— Da. Anthony îi întinse respectiva bucată de hârtie. Literale de tipar fac imposibilă compararea scrisurilor, dar eu unul bănuiesc că biletul ăsta n-a fost scris de către Thurlow.

Fowler luă biletul în laba lui uriașă, și o cercetă preț de câteva secunde. Când ridică din nou privirea, expresia de pe fața lui era cruntă.

— Sunt de acord cu tine, domnule. Și totuși, nu vom putea niciodată dovedi că biletul ăsta a fost scris de către asasin.

— Și mai este ceva, completă Anthony. Nici acest lucru nu poate fi dovedit, însă aș putea jura că s-a cotrobăit prin locuință, înainte de a fi ajuns eu aici.

— Înțeleg. Fowler se uită la el cu ochii puțin mijiiți. Și ce informație te-a adus astăzi în acest loc?

— Mi s-a dat de știre că Thurlow, la fel ca și Grantley, s-ar afla în slujba lui Hastings. Se pare că Hastings i-a plătit în trecut, la anumite intervale de timp, mari sume de bani. Intenționez să-i pun câteva întrebări.

— Și socotești că Hastings l-a ucis, nu-i așa?

— Da, cred că e foarte probabil. Însă asta tot nu mă lămurește în legătură cu mobilul uciderii Fionei Risby. Iar acum, uitate că a murit încă o persoană care mi-ar fi putut răspunde la această întrebare.

Privirea sumbră a lui Fowler se mai îmblânzi.

— Domnule Stalbridge, te-am prevenit că după atâta amar de vreme șansele de a mai descoperi ceva nou sunt aproape nule. Te-aș sfătui s-o lași pe biata fată să se odihnească în pace.

— Se pare că nu înțelegi, îi zise Anthony. Eu sunt acela care nu-și mai poate găsi odihna, detective! Trebuie să descopăr de ce a fost asasinată.

— Din experiența pe care am dobândit-o de-a lungul timpului, știu că nu există decât un număr foarte mic de motive care pot duce la crimă. Acestea ar fi: lăcomia, răzburarea, nevoia de a păstra o taină și nebunia.

— Te simți bine? o întrebă încet Anthony.

Louisa se uita afară, la parcul scăldat în lumina lunii. Se făcuse aproape miezul nopții. Ici și colo, se vedeau lampioane decorative. În partea dreaptă, se contura grațioasa formă a unei mari sere din fier și sticlă. În spatele lor, sala de bal, înțesată de lume, strălucea orbitor. Muzica și râsetele răsunau prin ușile franțuzești deschise.

— Desigur, îi răspunse ea, reprimându-și un tremur.

Însă încordarea din ultimele două ore, de a se preface că se distra, își lua acum tributul. Zâmbetul înghețase pe fața ei. Ar fi vrut să se întoarcă imediat în Piața Arden și să bea un pahar mare de coniac.

— Acum am putea să plecăm acasă?

— În curând, îi făgădui Anthony, după care o luă de braț și-i zise: Hai să ne plimbăm puțin.

— Ei bine, cel puțin știm cu certitudine ce fel de servicii presta domnul Thurlow în beneficiul lui Elwin Hastings, spuse ea după o vreme. Le compromitea pe victime și apoi le fura jurnalele intime și scrisorile pentru a le preda lui Hastings.

— A fost un jucător incurabil. Asta înseamnă că avea mereu nevoie de mari sume de bani pentru a-și achita datoriile. Hastings era dispus să-i plătească gras pentru sursele de șantaj. Grantley se ocupa fără îndoială cu colectarea banilor storși de la victime. Nu mi-l pot închipui pe Hastings efectuând el însuși o astfel de muncă.

Cei doi coborâră treptele terasei și porniră pe o potecă acoperită cu pietriș, prin sofisticatul peisaj al grădinii. Nu erau unica pereche care se refugiase aici din pricina căldurii și agitației din sala de bal, observă Louisa. În semiobscuritate, se auzeau multe vorbe rostite în șoaptă. Un bărbat râdea încet. Rochia unei femei licări scurt în lumina lunii și apoi dispăru pe după un gard viu.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori Louisa în seara aceea era să participe la un bal, însă femeia înțelesese foarte bine raționamentul lui Anthony. Era necesar ca ei doi să se comporte de parcă în acea după-amiază nu li s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. Bărbatul nu părea să aibă prea mari

dificultăți în privința asta, însă ea se luptase până spre seară cu o neliniște extrem de deranjantă. Adevărul era că descoperirea cadavrului lui Thurlow, cu câteva ore în urmă, îi zdruncinase nervii mai mult decât crezuse ea în momentul respectiv.

Scena crimei îi readusese în suflet oroarea și spaima din noaptea aceea, cu mai bine de un an de zile în urmă. Îi fusese imposibil să-și mai scoată din minte imaginea cadavrului lui Gavin. Știa că, oricât de târziu s-ar fi culcat sau oricât de mult coniac ar fi înghițit după ce ar fi sosit acasă, somnul nu avea să se lipească de ea. Ceea ce nu era chiar așa de rău, își zise în sinea ei. Dacă ar îi adormit, cu siguranță somnul i-ar fi fost bântuit de coșmaruri.

Anthony o opri lângă intrarea în sera uriașă. Pereții de sticlă ai construcției păreau opaci în lumina argintie a lunii.

— Aici putem fi singuri, nu ne va deranja absolut nimeni, îi spuse el încet.

Ea se așeză pe o bancă de marmură. Rochia i se mulă în jurul gleznelor. Privi în bezna nopții și tresări încă o dată.

— Ți-e frig? o întrebă Anthony.

— Puțin. Louisa nu-i putea mărturisi cât de tare o zguduise scena crimei, fiindcă el ar fi ajuns la concluzia că era prea slabă de înger pentru a putea continua investigația. Ce-am mai putea face în continuare? Cu Victoria Hastings, Thurlow și Grantley morți, și încă atât de convenabil, nu mai avem ce indicii să mai urmărim. N-a mai rămas în viață absolut nimeni care să cunoască tainele lui Elwin Hastings.

Anthony își propti un picior pe bancă lângă Louisa și își rezemă antebrațul pe coapsă.

— Singurul lucru pe care îl putem face este de a continua să punem întrebări.

Femeia încercă să se concentreze.

— Cred că există totuși un loc în care unele dintre secretele lui Hastings să fie cunoscute.

Bărbatul se uită la ea, plin de speranță.

— Unde anume?

— Chiar în bordelul pe care îl frecventează săptămânal.

— La Casa Phoenix? Anthony rămase tăcut câteva momente, după care dădu încet din cap și zise: Este o idee extrem de interesantă.

Louisa strâmbă din nas.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că intenționezi să te programezi tu însuși la casa de toleranță, în strădania de a-ți verifica teoria.

El schiță un zâmbet.

— Mă-ndoiesc că asta ar putea servi la ceva. Nu cred că aș putea-o convinge pe vreuna dintre femeile care lucrează acolo să mi se confeseze. Pe de altă parte însă, se pare că tu ai câștigat încrederea unei persoane care mai cunoaște destule lucruri despre femeile acelea.

— Te referi la Roberta Woods, din Aleea Swanton?

— Da.

— O s-o rog să mai facă niște investigații discrete.

— Excelent. Iar între timp, sper că voi afla ceva interesant, de la Clement Corvus. E limpede că știe multe despre afacerile lui Hastings.

— Nu-mi pot închipui că un șef al lumii interlope ar fi dispus să ne dezvăluie câte ceva din activitățile sale ilegale, îi replică ea.

— Om trăi și-om vedea!

Femeia ridică din sprâncene.

— Și chiar crezi cu-adevărat că el va lua legătura cu noi?

— N-ar fi chiar atât de imposibil.

— Și ce l-ar putea determina să facă una ca asta?

Pe buzele lui Anthony înflori un zâmbet abia perceptibil.

— În ciuda activităților sale, ori poate tocmai datorită acestora, se spune despre el că respectă cu toată rigurozitatea un sever cod al onoarei. Iar printre alte lucruri, mi s-a mai povestit despre el că-și plătește întotdeauna datoriile.

— Și cine anume ți-a furnizat atât de multe date cu privire la acest Corvus?

— Detectivul Fowler. Corvus și Scotland Yard-ul au o relație de foarte lungă durată.

Din nou venise vorba despre acel Fowler. Louisa își reprimă o altă tresărire.

— Consideri că domnul Corvus rămâne îndatorat pentru ceea ce ar putea conține documentele pe care ai rugat-o pe Miranda să i le transmită?

— Fie asta, fie că va dori să primească și alte informații de la mine. Nimic nu-i absolut sigur în chestiunea asta.

Ea își strânse brațele în jurul corpului.

— Dacă presupunerile noastre sunt corecte, atunci Elwin Hastings are la activ nu una, nu două, ci poate chiar patru omoruri: Fiona Risby, prima doamnă Hastings, Grantley și Thurlow. Este greu de imaginat chiar atât de multă răutate.

— Nu încape îndoială că greu este doar începutul, crimele următoare sunt mult mai ușor de înfăptuit, își dădu Anthony cu părerea.

Louisa se strădui din răputeri să nu țâșnească în picioare și să nu-i strige că se înșela amarnic. Oricât de justificată ar fi putut să fie uciderea cuiva, aceasta constituia o experiență terifiantă, care marca pentru întreaga viață persoana care comitea respectiva crimă.

În acel moment, fără a o avertiza în vreun fel, Anthony se aplecă, o înșfăcă de braț și o trase în picioare, la pieptul lui.

— Taci, îi spuse el, cu gura aproape atingând buzele ei.

Louisa tocmai deschisese gura pentru a protesta cu vehemență, dar, înainte să fi izbutit să scoată vreun sunet, Anthony o strânse tare în brațele lui, immobilizând-o, spre marea ei surprindere. Iar buzele lui se lipiră de ale ei, cu forță și fermitate.

Femeia înlemni, gândindu-se că luase hotărârea să evite orice sărut, spre binele ei. Însă chiar dacă și-ar fi repetat în minte acea decizie simplă și logică, era absolut sigură că n-ar fi fost

în stare să reziste tentației. De fapt, în adâncul sufletului, Louisa tânjea să se lase pradă pasiunii mistuitoare, pentru a îndepărta cumplitele imagini ale morții care îi hăituiau amintirile.

Așa că îl cuprinse pe Anthony cu brațele pe după gât, lipindu-se și mai tare de el. În clipa aceea, ajunse până la ei un murmur de voci. Pe cărarea care ducea la seră se apropia încă o pereche. Louisa își dădu seama că Anthony o săruta doar pentru a lăsa celor care îi priveau impresia că ei doi au o legătură intimă. Se simți frustrată. Ar fi vrut ca el s-o facă să simtă că o dorea cu adevărat.

Un bărbat chicoti și apoi spuse:

— Se pare că trebuie să ne căutăm un alt locșor retras, draga mea. Acesta este deja ocupat.

Femeia murmură ceva neinteligibil. Louisa își dădu seama că glasurile celor doi scădeau în intensitate, pe măsură ce perechea se îndrepta spre o altă parte a grădinii, dar nu le mai dădu nici o atenție. Nu era conștientă decât de modul în care Anthony o strângea în brațe. O treceau toate nădușelile. N-avea nici o importanță că acel sărut avusese altă menire. Impactul lui era similar cu acela al unui trăsnet care îi pârjolise nervii. Acum, totul în ea ardea cu vâlvătai.

— Anthony, îi șopti Louisa numele, cu buzele lipite de buzele lui.

El scoase un geamăt răgușit. Brațul i se încordă. Gura îi deveni dintr-odată lacomă și febrilă. Bărbatul o săruta acum de-adevăratelea. Și la fel îi răspundea și ea. Mâinile lui se mișcau cu frenezie, mângâind-i spatele și tremurând de emoție pe corsajul rochiei ei.

Louisa vibra toată de dorință. Târâtă de șuvoiul unei forțe pe care n-o putea conștientiza, își încleștase mâinile pe umerii lui Anthony, agățându-se de el ca de viață și răspunzându-i la sărutări.

El își întrerupse sărutul și, cuprinzându-i fața în mâinile sale, îi ceru:

— Rostește-mi încă o dată numele!

În licărirea palidă a unui felinar din vecinătate, expresia lui nu era aceea a unui îndrăgostit tandru. Tot ce vedea Louisa pe fața lui era pasiune, o cumplită foame de nepotolit, care se potrivea perfect cu foamea ei.

— Anthony. Se înfioră, dar de data asta nu de neliniște. O emoție anticipativă îi pulsa prin tot trupul. Anthony.

El își luă mâinile din jurul feței ei și o cuprinse pe după mijloc. Apoi își aplecă fruntea și o sărută pe gât. Pe pielea ei, gura lui era umedă și înfometată. Ea îi simți la un moment dat dinții și o superbă excitație o făcu să i se taie răsuflarea. Asta era tot ce își dorea – o pasiune intensă, aproape disperată, care să-i alunge din minte, măcar pentru o vreme, capetele însângerate ale lui Thurlow și Gavin.

Anthony o ridică și o purtă în brațe spre ușa serei.

— Deschide-o, murmură el.

Femeia întinse mâna, găsi clanța și o apăsă. Ușa se deschise și dinăuntru ieși un val de căldură umedă. Louisa inspiră parfumul de verdeață, și de flori, și de pământ reavăn, proaspăt săpat, toate miresme ale vieții, nu ale morții.

Bărbatul o lăsă lângă un banc de lucru, după care se întoarse, închise și zăvorî ușa. Apoi reveni lângă ea și o trase din nou spre el. Mâinile lui îi căutară copcile corsajului.

Louisa rămase uluită, dându-și seama că degetele lui, atât de îndemânatic și de precise cu chei și încuietori, tremurau acum de-a binelea. Îi auzea și respirația, fierbinte și sacadată. Îl atinse, simțindu-i sub haină mușchii încordați ai umerilor.

O cuprinse speranța. Anthony o iubise pe draga lui Fiona, dar poate că în sufletul lui mai era loc și pentru o altă femeie.

Corsetul îi era deja desfăcut și scos de pe ea. Fu recunoscătoare pentru umbrele întunecate care îi înconjurau. Doar țesătura fină a furoului îi mai acoperea sânii.

El o sărută din nou pe gât. Cu degetul mare îi mângâie ușor un sfârc, trimițându-i mici fiori prin tot corpul. Ea se încleștă de umerii lui, dornică să exploreze tăria și puterea pe care le găsea acolo. Ar fi vrut să-l studieze pe îndelete, însă bărbatul nu-i lăsă timp.

— Louisa, nici nu știi în ce stare m-ai adus. Te doresc nespus de mult. Am nevoie de tine.

Fără veste, o ridică și o așeză pe marginea bancului de lucru. Totul se întâmpla extraordinar de repede. Era incapabilă să mai raționeze. Pe de altă parte însă, în acele momente, rațiunea era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Gura lui Anthony luase locul mâinii lui, pe sânul ei. Îi umezi cu limba țesătura diafană a furoului.

O invadează un alt val nestăvilat de dorință. Își trecu degetele prin părul lui Anthony. Suspină de plăcere, când dinții lui se strânseseră ușor în jurul sfârcului ei. El își ridică imediat capul și îi astupă gura cu buzele, într-un alt sărut prelung și apăsător, în timp ce-i ridică rochia până peste genunchi. Mâinile lui se uniră între coapsele ei, deasupra ciorapilor, desfăcându-i picioarele.

Louisa își simți pulsul bătând nebunește și se strădui să se împace cu stupefianta intimitate a atingerii bărbatului. Mâna lui se strecurase în interiorul cutelor de la pantalonașii ei împodobiți cu dantelă. Fierbințeala palmei lui în cea mai intimă porțiune a trupului ei era cu totul revoltătoare și în același timp delicios de excitantă.

— Mă dorești, îi șopti el răgușit. Spune-mi-o! Spune-mi că mă dorești tot așa de aprig cum te doresc și eu pe tine.

— Da. Femeia își încordă mâinile în părul lui. Ooo, da.

I se învârtea capul. Lumea încetase să mai conteze. Asta însemna deci să fii mistuit de pasiune. Savură senzația de imensă bucurie. Aveau dreptate romancierii și dramaturgii. Iată pricina legăturilor amoroase interzise.

— Ești atât de catifelată, îi spuse el, mângâind-o în cele mai tainice zone ale trupului. Mă înnebunești.

Louisa își dădu seama că Anthony își deschidea partea din față a pantalonilor. Când aruncă în jos o privire fugară, Louisa zări mâna bărbatului ținând zdravăna lui erecție. Cu cealaltă mână, el scoase dintr-un buzunar un pătrat de pânză albă de in, o batistă pe care o puse pe bancul de lucru, lângă ea.

Fascinată, Louisa dădu să întindă mâna și să-i atingă bărbăția, însă Anthony deja și-o împingea în delicatul miez al trupului ei. Apăsarea lui era nespuse de plăcută. Ea însă voia mai mult, și mai mult, trăgându-l cu disperare, din ce în ce mai aproape.

Bărbatul o cuprinse de fese și o trase cu vigoare spre el, penetrând-o dintr-o singură mișcare.

Durerea năvăli zguduitor asupra simțurilor ei greu încercate. Cutremurată de trecerea atât de abruptă de la dorința aproape de nesuportat la neplăcuta realitate, Louisa gâfâi scurt și rămase complet nemișcată.

— La naiba! Anthony înlemnise și el. Ești virgină.

— Păi, da, însă nu văd câtuși de puțin ce importanță ar avea asta.

— De ce dracu' nu mi-ai spus?

Părea înfuriat la culme. Dar cu ce drept se mâniase bărbatul așa de tare? În definitiv, pe ea o duruse, nu pe el.

— Am considerat că nu era treaba ta să știi, îi răspunse femeia, burzuluindu-se la el și simțind că temperamentul ei aprig se trezește din nou la viață.

— Cum poți să afirmi că nu era treaba mea?

O cuprinse și pe ea furia, lucru care îi mai atenuă starea de disconfort fizic.

— Doar nu te-ai așteptat să discut niște detalii atât de intime ale vieții mele, tocmai cu un domn cu care de-abia am făcut cunoștință.

Cu o stranie expresie, el o privi îndelung și îi replică:

— Îmi dai voie să-ți reamintesc că tocmai faci dragoste cu același domn pe care l-ai cunoscut doar de foarte puțină vreme?

— Dar noi doi nu facem dragoste, îi zise ea pe un ton țâfnos, nevrând să recunoască nici măcar în sinea ei cât de mult o durea acest lucru. Nu facem decât să întreținem un act sexual, dintr-o nepermisă pasiune care ne-a cuprins pe amândoi.

— Acum înțeleg. Iar tu ești o mare autoritate în domeniu, nu?

— Întâlnirile secrete de amor sunt cu totul altceva. Niciunul dintre parteneri n-are obligația de a-i încredința celui alt vreo taină personală.

— Nici nu-mi vine să cred că tocmai tu îmi faci morală despre felul în care trebuie să se comporte cineva, în cadrul unei relații amoroase interzise.

Louisa tresări.

— Cred că ar fi cel mai bine dacă, ăăă, dacă te-ai retrage puțin, domnule. După cum poți vedea și singur, nu ne prea potrivim.

— De unde știi asta? o întrebă el, neschițând nici o intenție de retragere.

— Aș zice că este cât se poate de evident. Ai o dimensiune mult prea mare pentru mine.

— Ba eu unul socotesc că ne potrivim de minune.

Anthony se retrase foarte încet, în timp ce ea își ținea răsuflarea.

Însă bărbatul se opri înainte de a ieși cu totul, iar apoi reveni la fel de încet și de constant la loc.

Louisa suspină și îi zise:

— Nu cred că este o idee prea bună.

— Permite-mi, te rog, să te informez, doamnă Bryce, că nu ești deloc expertă în materie.

O sărută apăsător și prelung, reducând-o la tăcere înainte ca ea să apuce să protesteze.

Apoi repetă mișcarea, retrăgându-se aproape total și pe urmă intrând adânc înapoi. De data asta, senzația ei nu mai era de durere, însă nici de plăcere. Anthony o penetrase atât de profund, încât ea de-abia mai putea să respire. Și cu toate acestea, senzația nu era deloc rea.

Poate în mod previzibil, bolnăvicioasa ei curiozitate ieși din nou la iveală, învingându-i dezamăgirea inițială.

— Foarte bine, dacă ții cu tot dinadinsul, îi spuse ea sucindu-se puțin, în intenția de a-și găsi cea mai comodă poziție. Dar te rog să te grăbești.

Anthony se opri din nou, în poziția de penetrare totală a femeii.

Louisa deschise ochii și văzu că el o contempla cu o privire indescifrabilă. Mâhnită, îi luă fața în mâini.

— Of, dragul meu, n-am vrut să te rănesc în amorul propriu, rosti ea cu neliniște. Dă-i înainte fără grijă! N-o să mai scot nici o vorbuliță.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu, domnule. Dacă tot am ajuns până aici, de ce n-am termina treaba odată începută?

— Ai grijă, dulceață. Niște vorbe atât de romantice s-ar putea să mă facă să leșin.

Femeia se simți ofensată. Era furioasă. Combinația asta se dovedi a fi extrem de inflamabilă. Louisa îl prinse de umeri și îl trase mai aproape.

— La naiba, Anthony. Vezi-ți mai departe de treabă și nu mă lua în seamă!

El bolborosi ceva printre dinți, dar până la urmă își reluă și mișcările rapide și sacadate. În sfârșit și trupul ei părea să se fi adaptat la trupul lui. Chiar dacă senzațiile pe care le încerca nu erau chiar acelea atât de amețitoare pe care le anticipase și la care visase, ele nu erau totuși nici pe de-a-ntregul neplăcute.

Dacă Anthony găsea plăcere în așa ceva, Louisa era de acord să-l lase să continue, așa, ca exercițiu fizic.

— Fir-ar al dracului să fie, scrâșni el, părând că are dificultăți în respirație. Este numai din vina ta. În seara asta, mi-ai făcut praf și pulbere tot autocontrolul.

— Da' ce vină am eu? De ce vrei acum să dai vina pe mine? Cum îndrăznești să...

— Mi-ai promis că n-o să mai vorbești, rosti el printre dinții încleștați. La naiba!

Îngrijorată de horcăitul sălbatic care însoțea sudalmele lui Anthony, Louisa deschise ochii și îl întrebă:

— Ți-e rău?

El nu-i răspunse, ci se trase brusc afară din trupul ei și înșfăcă iute batista pe care și-o înfășură în jurul membrului erect.

În lumina slabă, ea putu vedea că bărbatul își ținea ochii închiși foarte strâns. Buzele lui erau întredeschise. Gemea ușor. Dinții îi luceau primejdios, în semiobscuritatea din seră. Iar apoi totul se isprăvi. El se rezemă de bancul de lucru, gâfâind, fără a deschide încă ochii.

— La naiba, repetă Anthony, de data asta foarte încet.

Louisa așteptă, neștiind ce anume trebuia făcut într-o atare situație. Autorii de romane senzaționale nu induseseră și acest gen de lucruri în cărțile pe care le citise ea.

Îngândurată și tulburată, femeia atinse cu tandrețe brațul lui Anthony.

— Anthony?

Bărbatul întredeschise ochii.

Ea tresări, atunci când văzu felul în care o privea.

— Ți-e rău? îl întrebă Louisa.

— Interesantă întrebare.

Anthony se îndreptă de spate și plecă de lângă ea, aranjându-și repede pantalonii. Femeia coborî de pe bancul de lucru, ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Picioarele îi erau așa de nesigure încât trebui să se apuce de marginea mesei ca să nu cadă. Își aranjă cu stângăcie jupa, conștientă de o senzație neplăcută între picioare.

— Te rog să mă ierți, domnule, zise ea pe neașteptate.

El se întoarse spre ea, îngrijorător de calm și de stăpân pe sine.

— Pentru că m-ai lăsat să cred că ești o femeie de lume?

— Nu pentru asta, ci pentru că adineauri am încercat să te mai îmbărbătez puțin. Iar asta în ciuda faptului că, trebuie să

mărturisesc, mă așteptam la ceva întru câtva diferit de ceea ce am primit.

— Mai precis, la ce anume te așteptai, Louisa?

Ea își flutură o mână, bucuroasă că semiobscuritatea îi ascundea roșeața din obraji.

— Sunt sigură că înțelegi. Se spun atâtea despre savoarea momentului în care guști din fructul oprit, nu-i așa?

— N-aș putea spune.

— Probabil că nu citești prea multe romane.

— Așa e, nu prea citesc.

— Și totuși, trebuie să fi văzut piesele de teatru ale surorii tale?

— În piesele ei, relațiile de amor nepermise sfârșesc întotdeauna rău.

— Nu la asta am vrut să mă refer. Își caută îndelung cuvintele. Problema este că, dat fiind ceea ce am citit sau am văzut pe scenă, m-am așteptat la o experiență, să-i zicem, ceva mai înălțătoare.

— Înălțătoare, repetă el, pe un ton neutru.

— Adică, așa este prezentată o pasiune interzisă, înțelegi? Louisa oftă. Ar fi trebuit să-mi închipui că există un motiv foarte întemeiat pentru care majoritatea femeilor din Anglia nu prea se dau în vânt după aventuri amoroase ilegale.

— Pentru tine a fost pentru prima oară. Începuturile sunt întotdeauna stângace.

Un gând tainic trecu prin mintea femeii.

— Hmm.

Bărbatul o prinse de bărbie cu vârful degetelor și îi ridică fața, ca s-o poată privi în ochi.

— Ce-a vrut să însemne asta?

— Nimic, îi răspunse ea în pripă.

— Dată fiind situația jenantă prin care tocmai am trecut, consider că merit un răspuns ca lumea la întrebarea mea.

— Foarte bine, dacă insiști. Mi-a trecut prin cap ideea că problema aflată în chestiune s-ar putea să fi fost din cauza ta și nu dintr-a mea.

— Dai acum vina pe mine pentru eșecul tău de a atinge o stare înălțătoare?

— Nu, nu, bineînțeles că nu. Nu în totalitate. Louisa își drese glasul. Cu siguranță că nu ai nici o vină că natura a vrut să te înzestreze cu prea multă generozitate, în anumite porțiuni ale trupului tău. Femeia făcu o pauză, gândindu-se mai profund la respectivul subiect. Poate că un bărbat mai scund...

Anthony se aplecă spre ea.

— Nici măcar să nu te gândești la una ca asta, îi spuse el cu un glas amenințător de blând.

Ea se dădu brusc înapoi și se izbi de bancul de lucru.

— Liniștește-te, domnule. Ești cam agitat. Amândoi suntem agitați. A fost o zi foarte dificilă.

Bărbatul își sprijini mâinile pe bancul de lucru, în spatele Louisei, încât ea se afla captivă între brațele sale.

— Aș vrea să fie limpede un lucru, i se adresă Anthony, pe același ton liniștit și plin de o primejdioasă blândețe. Vina este a ta, nu a mea. M-ai indus în eroare, cu masca și veșmintele tale de văduvă. Și ți-ai jucat foarte bine rolul. S-ar fi convenit să-mi fi spus adevărul.

— Prostii. Dacă ți-aș fi spus adevărul nu m-ai fi sărutat niciodată. Ca să nu mai amintesc și că m-ai posedat cu forța.

— Păi, n-ai vrut chiar tu să te seduc cu tot dinadinsul?

— Ba da, am vrut, și ce-i cu asta? Mânia și frustrarea o cuprinseseră din nou. În seara asta, am avut starea sufletească potrivită pentru a mă lăsa siluită.

El miji ochii.

— Și ai luat această decizie, oarecum stranie, în urma unui impuls de moment?

— Cătuși de puțin. Ea își ridică bărbia. Întâmplarea face să mă fi gândit mult în ultima vreme la asemenea lucruri.

— Ce coincidență! exclamă Anthony. Și eu la fel!

Femeia nu-i luă în seamă afirmația.

— Până în seara asta, am fost absolut stăpână pe emoțiile mele.

— Desigur.

— Și totuși, cu regret trebuie să-ți mărturisesc că evenimentele din locuința lui Thurlow m-au cam răscolit.

— În ce fel?

— Nu prea pot să explic asta. Întreaga după-amiază, m-am simțit agitată și irascibilă, cu nervii întinși la maximum. Inima parcă mi-a bătut mai repede ca de obicei. Nu am reușit să mă calmez.

Bărbatul îi cercetă prin semiobscuritate trăsăturile feței.

— Cred că înțeleg ceea ce spui.

— Iar în momentul în care m-ai sărutat, a fost ca și când s-ar fi declanșat o veritabilă furtună. Am fost prinsă într-un vârtej de senzații intense.

— Ai fost târâtă de șuvoiul pasiunii? îi sări el în ajutor.

— Da, exact! N-am mai putut scăpa din vârtoarea emoțiilor.

— Te-ai trezit cotropită de o dorință nestăvilită.

Anthony chiar înțelese. Femeia se simți întru câtva încurajată.

— Este exact simțământul pe care încerc să ți-l descriu. Louisa se opri, plină de speranță, după care îl întrebă: Tot așa te-ai simțit și tu?

— Fără îndoială. Bărbatul se aplecă și mai mult spre ea, adăugând: Până în clipa în care nu m-am mai putut stăpâni.

— Ei bine, e limpede, totul n-a fost decât o gravă greșală. Acum aș dori să merg acasă, dacă n-ai nimic împotriva. Simt nevoia să beau un pahar mare de coniac.

— Și eu la fel.

— Ești supărat și nu te pot învinovăți pentru asta. Prin mintea ei trecu un gând groaznic și îl întrebă pe Anthony, pentru a se asigura că temerile îi erau neîntemeiate: Nu-i așa că acest incident nefericit nu va afecta colaborarea pentru investigațiile noastre?

Spre amărăciunea ei, bărbatul nu-i răspunse imediat.

— Nu, n-o va afecta, declară el într-un târziu. Înțelegerea noastră va rămâne în picioare, dacă asta este ceea ce îți dorești.

— Da, asta vreau, țin eu cu orice preț să-l asigur.

— Și totuși, ar mai fi un lucru la care n-ar strica să meditezi o vreme.

— Care ar fi acela? îl întrebă Louisa, de data asta cu multă prudență.

— Dacă vom continua să lucrăm împreună, probabil că vor mai exista izbucniri de pasiune, de soiul celei de adineaurei.

Pulsul ei o luă din nou razna. Un mic fior fierbinte îi străbătu șira spinării. Făcu un efort să și-l reprime, se reculese și se îndreptă de umeri.

— Avem amândoi o voință puternică, domnule, rosti ea răspicat. Am certitudinea că vom fi în stare să ne păstrăm cumpătul.

— Louisa, ar fi bine să vorbești doar în numele tău.

Anthony o conduse afară din seră și pe aleile parcului. Femeia se uita la luminile strălucitoare din sala de bal, și simțea că o cuprinde panica.

— Chiar trebuie să intrăm din nou acolo? îl întrebă ea, neliniștită.

Bărbatul era amuzat.

— O legătură amoroasă nepermisă presupune și talentul de a înfrunta lumea și de a acționa de parcă nu s-ar întâmpla nimic ieșit din comun.

Avea dreptate. Louisa își împinse bărbia înainte și se îndreptă și mai mult de spate.

— Excelent, îi șopti la ureche Anthony.

Din fericire, se părea că cei doi nu prezentau pentru nimeni un prea mare interes. Străbătură sala aglomerată, schimbând câteva saluturi ocazionale și atrăgând cam tot atâtea priviri.

Odată ajunși în holul din față, Anthony ceru să-i fie adusă caleașca. Coborâră amândoi scările de la intrarea principală a casei. Un lacheu le deschise ușa cabinei. Louisa, considerând că erau ca și plecați de-acolo, își permise să răsuflă ușurată.

În acel moment, o trăsură opri chiar în spatele aceleia a lui Anthony. Ușa se deschise și din vehicul sări pe caldarâm un bărbat, în ținută protocolară bicoloră, alb cu negru. Se clătină puțin și se văzu nevoit să se țină de rama ușii.

Apoi omul îl zări pe Anthony și, instantaneu, figura lui cu trăsături frumoase se schimonosi de furie.

— Să mor io dacă ăsta nu-i Stalbridge, bolborosi individul, în timp ce limba i se cam împleticea în gură. Și presupun că astalaltă trebuie să fie mica văduvă din Piața Arden, despre care am auzit atât de multe în ultima vreme. N-ai de gând să mă prezinți doamnei?

— Nu! Cu o voce răstită, Anthony îi reteză avântul și se mișcă în așa fel încât să se afle în permanență între Louisa și străin.

Femeia era atât de șocată de refuzul glacial, încât se poticni pe ultima treaptă. Anthony o sprijini ca să nu cadă și o ajută să urce în trăsură.

— Mă cheamă Julian Easton, doamnă Bryce. Omul își smulse de pe cap pălăria, maimuțărind batjocoritor bunele maniere. Sunt încântat să te cunosc. Am auzit și eu zvonul că Stalbridge se distrează cu o femeie destul de neobișnuită, însă acum este întâia oară când am avut ocazia să văd cu ochii mei respectivul șoricel de câmp.

Anthony se îndreptă spre el.

— Destul, Easton. Ești beat și te faci de râs. Ești de-a dreptul penibil.

Easton nu-i dădu nici o atenție. O privea pe Louisa prin geamul trăsurii.

— Cred că-ți dai seama că se folosește de tine, doamnă Bryce. Nu ești deloc genul lui de femeie, înțelegi? Prin cluburi, umblă vorba cum că i-ar trage-o nevastei unui alt bărbat, și ca să îndepărteze orice bănuială, se ascunde după fustele tale.

Anthony continua să se apropie de Easton. În ultimul moment, acesta păru să priceapă că-și puna în pericol integritatea corporală, însă era deja prea târziu. Anthony se repezi spre el cu o viteză care îi luă pe toți cei prezenți prin surprindere, inclusiv pe Easton. Îl înșfăcă pe acesta de o mânecă a hainei. În același timp, îi puse piedică. Totul se termină într-o clipă. Easton căzu ca fulgerat, aterizând pe spate, și rămase pe caldarâm, amețit.

— Piața Arden, strigă Anthony către vizitiu, în timp ce sărea în birjă.

Vehiculul porni imediat. Louisa se uită îndărăt, spre scările de la intrarea conacului Lorrington. Julian Easton încă nu se ridicase în picioare. Pe fața lui, furia luase locul confuziei și surprinderii.

Femeia se întoarse spre Anthony și îl întrebă:

— Cine mai e și acest domn Easton?

— Frecventăm același club. Glasul bărbatului era deranjant de neutru.

— În mod evident, prieteni nu sunteți.

— Ai dreptate, încuviință Anthony. Nu suntem prieteni.

Înțelegând că în direcția asta nu va mai afla nimic de la el, femeia încercă să schimbe tactica.

— Cum ai reușit să-l dobori atât de repede? îl întrebă ea.

— E o tehnică pe care am învățat-o într-una dintre călătoriile mele în străinătate. Uneori se întâmplă să-mi fie extrem de

utilă.

Apoi, bărbatul își îndreptă atenția către peisajul nocturn, de dincolo de geam, rămânând tăcut până ce își luă rămas-bun de la Louisa, în fața ușii acesteia.

— Îmi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat cu Easton.

Anthony părea sumbru și bizar de ostent. O cuprinse un val de compasiune pentru el. Îi atinse cu degetele înmănușate obrazul.

— Nu ai de ce să te scuzi, îi spuse ca cu blândețe. Easton a fost de vină. Ai suportat destule în lunile care au trecut de la moartea Fionei. Sper să găsim răspunsurile pe care le cauți, Anthony.

Apoi Louisa intră în casă.

Se trezi din somn cu o tresărire, nemulțumită de ritmul prea rapid al pulsului, care devenise familiar, ca și de senzația de sufocare ce îi însoțea de fiecare dată visul. Dădu la o parte așternutul și se ridică în capul oaselor, simțind nevoia să umble, să se miște, să facă orice pentru a-și consuma surplusul de energie care urma întotdeauna imaginilor de coșmar.

Se sculă în picioare, înfiorându-se puțin când își simți zona sensibilă dintre picioare. O inundară amintirile celor petrecute în seră, estompând din fericire cumplitele imagini ale coșmarului, dar aducând cu ele alte temeri.

Își trase pe ea halatul de casă și papucii în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Oare ce o apucase aseară? Cum de reușise performanța de a se implica într-o legătură intimă tocmai cu unicul bărbat care ar fi putut-o distruge? Cu un bărbat care era prieten cu detectivul de la Scotland Yard ce investigase cazul uciderii lui Lord Gavin. Pe unde naiba îi umblase mintea?

De fapt, cunoștea prea bine răspunsul la acea întrebare. Începuse să se îndrăgostească de Anthony chiar din primul moment, de la balul Hammond, atunci când el o privise de parcă i-ar fi cunoscut până și cele mai ascunse taine. Știa că bărbatul acesta îi va fura inima. Și poate că i-o și furase deja.

Nu te mai gândi la viitor. Iubirea ta e blestemată. Nu-i vei putea niciodată spune adevărul despre tine și nici nu te vei simți în stare să te măriți vreodată cu un bărbat căruia nu i-ai dezvăluit secretul tău. Așa ceva n-ar fi deloc corect.

Nici un bărbat de rangul lui Anthony nu s-ar însura cu o ucigașă. Trebuia să păstreze nepătat numele familiei sale.

Și apoi, nu era deloc sigur că el se va îndrăgosti vreodată de ea. Își dăruise inima Fionei Risby. Se va căsători într-o bună zi – era și de așteptat, pentru cineva cu situația lui – dar cu siguranță nu-și va îndrepta atenția spre o femeie ca ea, fără titlu de noblețe, și fără avere.

Trăiește-ți clipa, fiindcă asta-i tot ce vei avea vreodată împreună cu Anthony.

Louisa se opri în mijlocul dormitorului, gândindu-se la un alt pahar de brandy. Cel pe care îl băuse după ce o adusese Anthony acasă se dovedise surprinzător de eficient. Nu crezuse că va putea adormi în acea noapte, dar evenimentele pline de dramatism ale zilei și ale serii o extenuaseră mai mult decât își dăduse ea seama. Poate că încă un pahar de tărie i-ar fi asigurat câteva ore bune de somn.

Se apropie de fereastră și se uită afară. Bezna nopții era străpunsă doar de lumina palidă a felinarelor de pe stradă și de câteva raze timide ale lunii. Chiar peste drum de intrarea principală a casei de la numărul doisprezece, se zărea o siluetă feminină înfășurată într-o mantie și cu fața acoperită cu un voal negru. Părea o arătare fantomatică ivită dintre copacii învăluiți de ceață.

Era o biată văduvă disperată, care fusese silită să se prostitueze. Louisa era surprinsă văzând că revenise aici. Era evident că femeia nu aflase că mușteriii interesați să cumpere ceea ce vindea ea nu prea frecventau această parte a orașului. Sau poate că îi era prea frică să meargă în cartiere mai periculoase. Fără îndoială, era nouă în profesia de femeie de stradă.

Mânată de un impuls de moment, Louisa ieși în hol, coborî în vârful picioarelor la parter și intră în birou. Aprinse lumina, descuie un sertar de la birou și scoase dinăuntru mica sumă de

bani pe care ea și Emma o țineau acolo pentru nevoi casnice neprevăzute. Îndesă monedele și câteva bancnote într-un plic. Apoi luă un toc și notă pe dosul plicului o adresă.

În antreu, își trase pe ea o pelerină, deschise ușa de la intrare și privi afară.

Femeia cu mantie neagră și voal negru se afla în același loc, stând în picioare în semiobscuritate, lângă un copac.

Rămase complet nemișcată atunci când o văzu pe Louisa ieșind din casă și oprindu-se sub felinar.

— Bună seara, rosti încet Louisa.

Necunoscuta reacționă ca și cum i s-ar fi adresat o stafie. Tresări violent, făcu un pas înapoi, îi întoarse Louisei spatele și dădu să se îndepărteze în grabă.

— Așteaptă puțin, te rog, strigă Louisa după ea. Nu intenționez să chem vreun polițist. Voiam doar să-ți dau niște bani și o adresă.

Văzând că nu poate scăpa, femeia se opri și se întoarse, ca o ființă încolțită, aflată la mare ananghie.

Louisa se opri și ea la câțiva pași depărtare, întinzându-i plicul.

— Sunt aici destui bani ca să te descurci până la sfârșitul lunii, în cazul în care o să ți-i chivernisești așa cum se cuvine. Pe dosul plicului ți-am notat și o adresă. Dacă mergi acolo și soliciți ajutor, îl vei primi fără să fii luată câtuși de puțin la întrebări. Este vorba despre un așezământ organizat de o femeie al cărei unic țel în viață este acela de a le ajuta pe femeile ca tine.

— Femei ca mine? se cam îmbătoșă străina.

— Da, femei silite să-și câștige existența făcând trotuarul.

— Cum îndrăznești să insinuezi că cu aș fi o târfă oarecare, care nu face nici două parale? Dar cine te crezi și drept cine mă iei?

Vorbea pe un ton potolit, grav și încărcat cu o furie latentă. Avea un glas de femeie educată, obișnuită cu lumea bună.

— Îmi pare rău și te rog să mă ierți, îi spuse Louisa, întristându-se. N-am vrut să te jignesc.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, femeia dispăru iute în noapte, cu faldurile mantiei negre din catifea mângâindu-i gleznel.

Louisa se uită îndelung în urma ei, până ce n-o mai văzu. Apoi reveni în casă, închise și zăvorî ușa.

Aruncă plicul pe masa din hol și urcă la etaj, în timp ce vorbele femeii îi răsunau încă în urechi: Dar cine te crezi și drept cine mă iei?

N-o deranja că văduva utilizase aceleași cuvinte pe care i le adresase și Lord Gavin, în acea nefastă noapte. În definitiv, exprimarea era una obișnuită, des uzitată de toți oamenii. Dar cine te crezi și drept cine mă iei? Însă ceea ce îi provocase fiori de gheață pe șira spinării era acea furie turbată din glasul femeii. Parcă m-ar fi urât de moarte. Dar de unde și până unde? Sunt sigură că până acum n-am mai întâlnit-o niciodată.

Louisa Bryce o luase drept femeie de stradă. O furie aprinsă îi invadase ca un abur clocotit toate simțurile. Simțea o poftă nebună să se întoarcă în Piața Arden și să o ucidă pe femeia aceea idioată, dar treptat bunul-simț deveni precumpănitor. Trase adânc aer în piept. Mânia oarbă i se mai potoli. Se va ocupa și de Louisa Bryce, atunci când va putea să o facă în tihnă.

Mergea iute, îndreptându-se spre o stradă unde ar fi putut găsi o trăsură. Noaptea îi stârnea întotdeauna amintirile.

Efectele cloroformului începeau să scadă în intensitate, lăsând-o dezorientată și cu o ușoară senzație de greutate. Era doar vag conștientă de faptul că se afla în mișcare. La început, nu înțelese. Apoi, își dădu seama că un bărbat o ducea în brațe. Ei îi lipsea forța de a se împotrivi. Și poate că așa era cel mai bine. Un instinct obscur îi spunea că ar fi fost mai în siguranță dacă s-ar fi prefăcut în continuare că nu și-a recăpătat cunoștința.

Cu toate astea, întredeschise ochii. Nu-i folosi la nimic. Nu era în stare să distingă ceva. Fața îi era acoperită cu o pânză

groasă. O prelată, își zise în sinea ei. Dintr-odată, conștientiza faptul că era toată înfășurată în țesătura aceea rezistentă, care o strângea. Nu s-ar fi putut mișca, nici chiar dacă ar fi intenționat să o facă.

Și totuși, în ciuda pânzei de pe față, femeia simți mirosul umed al ceții și al fluviului. O cuprinse panica.

Bărbatul care o purta în brațe se opinti sub greutatea ei și icni. Femeia ar fi vrut să urle, însă îi pierise glasul.

În clipa următoare, cădea. Se izbi de suprafața apei ca de un zid de piatră, în ciuda protecției pe care i-o asigura țesătura groasă a prelatei.

În timp ce se scufunda în apa rece ca gheața, frigul o pătrundea până în oase. Însă lințoliul în care fusese învelită nu era bine fixat și ea simți cum pânza se desfăcea și o elibera din strânsoare...

De-abia mult mai târziu înțelesese ea de ce Elwin nu-i legase mâinile și picioarele înainte de a o fi aruncat de pe pod. El voia ca lumea să creadă că ea s-a sinucis, iar acest lucru ar fi fost imposibil în cazul în care cadavrul ei, scos din râu, ar fi avut gleznele și încheieturile mâinilor legate.

În noaptea aceea, norocul fusese de partea ei. Elwin, care se grăbise să-și ia tălpășița de-acolo de îndată ce se descotorosise de victima lui, habar n-avea de existența unui martor întâmplător. Un lunatic, care locuia într-o cocioabă șubredă pe care și-o construise singur pe malul fluviului, văzuse voluminosul pachet aruncat de pe pod și căzând în apă. Curios, se urcase în barca lui și văslise până acolo ca să vadă dacă mai putea fi salvat ceva de valoare.

Femeia izbutise deja să iasă la suprafață, recunoscătoare pentru faptul că în tinerețe învățase să înoate, lucru destul de rar printre femei. Însă chiar și așa, știa că probabil s-ar fi înecat dacă n-ar fi fost îmbrăcată doar cu cămașa de noapte. Tocmai adormise, când venise el și-i pusese la nas cârpa îmbibată cu clorofom. Dacă ar fi fost îmbrăcată cu una dintre rochiile ei elegante, greutatea corsetului și a jupelor îmbibate cu apă ar fi tras-o imediat la fund.

În momentul în care ieșise la suprafață, primul lucru pe care îl văzuse fusese conturul unei mici bărci. Cineva întindea spre ea o vâslă.

Femeia o apucase cu nădejde, cu ambele mâini.

Al doilea mare noroc fusese acela că salvatorul ei era un nebun care pretindea că aude voci. Lumea îl evita, iar omul, la rândul său, arareori mai vorbea cu cineva. Rezultatul a fost că nimeni n-a aflat vreodată că el o scosese vie din fluviu.

Lunaticul, convins fiind că femeia aceea era un fel de creatură magică de care trebuia să aibă grijă, o tratase cu tot respectul cuvenit. O îngrijise în taină, până ce ea își revenise din coșmarul la care fusese supusă. Rămăsese acolo câteva săptămâni, timp în care el îi oferise adăpost și mâncare, iar ea se gândise la viitorul care-o aștepta, urzind tot felul de proiecte în mintea ei înfierbântată.

Pentru a nu risca să afle cineva că scăpase cu viață, avusese grijă să-l otrăvească pe bătrânul nebun cu arsenic, înainte de a pleca de la el. La urma urmei, nu-și putea permite să lase absolut nimic la voia întâmplării. Era în joc o miză prea mare. Nimic n-avea voie să-i periclitaze mărețul plan de răzbunare...

Apoi, nu se mai gândi deloc la trecut. Pe stradă, zări o birjă liberă, se urcă și îi dădu vizitiului adresa ei. Doamnele căroră le păsa de reputația lor aveau mare grijă să nu fie văzute în birje. Vehiculele de felul acesta erau ușoare, iar femeile care circulau în ele erau considerate a fi la fel. Și totuși, în rochia ei de văduvă și cu voalul pe față nimeni dintre toți cei care o cunoscuseră pe vremea când era soția lui Elwin Hastings n-ar mai fi recunoscut-o.

Se rezemă de spătarul banchetei, cu mâinile înmănușate încleștate strâns una de cealaltă. Cum îndrăznea Louisa Bryce să presupună că ea era o prostituată ieftină, care făcea trotuarul?

Trăsura era oprită la capătul străzii întunecate. Anthony ședea în cabină. De aproape o oră, supraveghea intrarea clubului exclusivist, așteptând să-și facă apariția Hastings. Se făcuse ora trei dimineața. Zvonurile despre moartea lui Thurlow începuseră, fără îndoială, să se răspândească deja. Bârfele

circulau mai întâi prin cluburi. Anthony voia să vadă reacția lui Hastings la aflarea veștii.

Deși se afla acolo la pândă, în așteptarea prăzii, gândurile lui se îndreptau doar spre Louisa. Femeia se așteptase la o experiență înălțătoare. El făcuse o mare boacănă și nu avea cum să dea vina pe altcineva pentru asta. Pe de altă parte însă, ea îl indusese în mod intenționat în eroare, jucând rolul unei misterioase văduve. Și cu toate astea, dacă el ar fi avut măcar un strop de luciditate, și-ar fi dat seama că săruta o tânără fără nici un fel de experiență în privința relațiilor intime.

Dar în seara asta, autocontrolul nu constituise punctul lui forte, sau cel puțin nu după acel prim sărut, în grădina reședinței Lorrington. La momentul respectiv, își spusese în sinea lui că îmbrățișarea aceea avea menirea s-o facă pe Louisa să tacă și să acrediteze impresia că ei doi aveau o legătură amoroasă. Și totuși, adevărul era că tânjea după ea încă din prima clipă în care o întâlnește.

Reacția înflăcărată a Louisei îl împinsese până la limita stăpânirii de sine, copleșindu-i și întunecându-i rațiunea. Faptul că înțelesese că și ea îl dorea nespuse de mult îi provocase brusc o euforie de nedescris. În acele prime momente tumultuoase, unicul lucru asupra căruia se mai putuse concentra fusese acela de a găsi de urgență un loc izolat, departe de orice privire indiscretă.

Meditând mai profund la ceea ce se întâmplase, trebuia să recunoască faptul că bancul de lucru al unui grădinar nu constituia chiar cel mai romantic loc pe care ar fi putut să-l aleagă, iar el forțase peste măsură lucrurile. Chiar și o femeie de lume, cu multă experiență, ar fi avut de ce să se plângă de el, în împrejurările date. O doamnă tânără și neexperimentată, ale cărei singure cunoștințe în materie proveneau din romanele de dragoste și din piesele de teatru, avea tot dreptul să se simtă profund dezamăgită.

În acel moment, ușa clubului se deschise. Își făcu apariția Hastings. O siluetă familiară, într-un palton lung și cu o pălărie turtită pe cap, se îndreptă de spate lângă balustrada de care se sprijinise până atunci, aruncă mucusul țigării pe care o fumase și făcu un pas în față.

— Plecăm? îl întrebă Quinby.

— Adu-mi o birjă, lătră Hastings la el. Tocmai am primit un mesaj. Trebuie s-o luăm imediat din loc.

Anthony bătu ușor în peretele trăsurii și îl întrebă pe vizitiu:

— Ai adormit?

— Nu, domnule, îi răspuse birjarul, vorbindu-i prin mica trapă deschisă. Doar îmi odihneam puțin ochii, atâta tot.

Quinby fluieră după o birjă, care se urni înainte și se opri în dreptul scărilor de la intrarea în club, iar cei doi bărbați se urcară în grabă.

— Vreau să urmărești birja aceea, de la o distanță prudentă, îi zise Anthony vizitiului. Nu doresc nici ca ocupanții ei să-și dea seama că ne ținem pe urmele lor, dar nici să scăpăm vehiculul din ochi. Dacă reușești să ții pasul cu el, o să te răsplătesc așa cum se cuvine.

— N-o să fie nici o problemă, domnule. N-or să ne bage în seamă, printre celelalte trăsură de pe drum.

Acestea fiind zise, vizitiul lovi ușor cu hățurile spinarea calului. O trăsură cu patru roți ar fi avut mari dificultăți să urmărească o altă birjă pe străzile aglomerate, însă cabrioleta pe două roți, rapidă și ușor de manevrat, își croia cu mare ușurință drum prin trafic.

După un timp, birja în care se afla Hastings intră într-un cartier mai vechi, cu străzi mai înguste și mai slab luminate, și cu clădiri ale căror ferestre erau întunecate. Unicul loc unde luminile ardeau cu o luguibră strălucire galbenă era o mică tavernă.

Oare ce l-ar fi putut determina pe un bărbat ca Hastings să se aventureze în una dintre cele mai primejdioase zone ale orașului?

Birja lui Hastings se opri chiar în fața tavernei. Vizitiul lui Anthony opri trăsurica la o oarecare distanță.

Hastings și Quinby coborâră din birjă, fără să fi remarcat prezența vehiculului în care se afla Anthony. Quinby își băgă o

mână în buzunarul paltonului și o ținu acolo. Anthony se gândi că omul acela nu mergea nicăieri și niciodată neînarmat.

— În mesaj, îmi spunea să ne întâlnim la capătul acestui gang de trecere. Hastings se opri lângă intrarea unui pasaj de serviciu îngust și întunecos, care despărțea taverna de casa vecină. Aprinde o lumină și ia-o înainte.

Quinby nu replică nimic, însă aprinse o lumină, așa precum i se poruncise. Flacăra sclipi pe fața lui dură. Anthony îl văzu cum se uita de jur împrejur, cu priviri plictisite, evaluând scena. Individul privi și în direcția celei de-a doua birje. Anthony știa că nu avea cum să fie zărit în bezna densă dinăuntru cabinei, dar ochii cercetători ai lui Quinby îl înfiorară ușor.

Considerând că trăsurica lui Anthony nu prezenta nici o amenințare imediată, Quinby scoase revolverul și o luă înaintea lui Hastings în pasajul întunecat.

Anthony scoase din buzunar câteva monede și i le întinse birjarului, prin deschizătura din partea din spate a cabinei.

— Asta-i recompensa pe care ți-am promis-o, îi spuse el. Vei mai primi încă una, în cazul în care vei mai fi aici și atunci când o să mă întorc.

Vizitiul făcu monedele să dispară imediat, cu un gest expert și elegant.

— Tot aici mă găsești, jupâne.

Anthony coborî din birjă și înaintă către intrarea în pasajul în care se făcuseră nevăzuți Hastings și garda lui de corp. Când ajunse acolo, văzu anemica strălucire gălbuie a luminiței din mâna paznicului, la celălalt capăt al gangului. Acolo se aflau trei persoane, și anume Quinby, Hastings și un al treilea bărbat. Anthony nu putea desluși ceea ce își vorbeau.

După o clipă, lumina din mâna paznicului se stinse și se auzi zgomotul unor pași pe pietrele pavajului din gang. Se întorceau Hastings și Quinby, mișcându-se repede.

Anthony se ascunse în întunericul adânc al intrândului unei uși. Hastings ieși aproape în fugă din gang, urmat de Quinby

care, spre deosebire de angajatorul său, nu părea să fie cătuși de puțin agitat.

Cei doi se urcară repede în birja cu care veniseră. Vizitiul dădu bice catului și birja dispăru rapid în noapte.

Anthony mai așteaptă încă un moment, după care își scoase din buzunar revolverul, intrând apoi cu precauție în pasajul îngust.

Spre celălalt capăt al acestuia, se aprinse un mic felinar, conturând pe zid silueta unui bărbat. Individul se îndreptă repede spre ieșirea din partea opusă. Anthony se luă după el, încercând să nu facă nici un zgomot pe aleea pietruită, însă bărbatul, fie că auzise totuși ceva, fie că era pur și simplu neliniștit, se întoarse brusc și își scoase iute țigara din gură.

— Cine-i acolo? întrebă el, ridicând cât mai sus felinarul. Ești tot dumneata, domnule Hastings? Ce altceva mai vrei să afli? Ți-am spus absolut tot ce știam, îți jur.

— Atunci, îmi poți spune și mie, îi zise Anthony apropiindu-se, astfel încât celălalt să-i poată vedea arma. Te pot asigura că o să-ți plătesc informațiile la fel de bine ca și Hastings, dacă nu chiar mai bine.

Figura bărbatului se schimonosise de frică.

— Ăăă, te rog, n-ai nici un motiv să mă împuști.

— Nici nu intenționez să fac una ca asta. Arma este doar o măsură de prevedere. Am impresia că ăsta nu este un cartier dintre cele mai selecte. Cum te cheamă?

Urmă o scurtă pauză.

— Ai vorbit serios atunci când ai spus că ești dispus să plătești tot atât cât a plătit și Hastings? îl întrebă cu precauție bărbatul.

— Da. Anthony băgă o mână în buzunar și scoase de acolo câteva monede, aruncându-le pe caldarâm. Acestea se rostogoliră, lucind în lumina felinarului. O să-ți dau și mai multe, dacă-mi vei răspunde la întrebări.

Omul se uită la monede, cu o expresie îngândurată.

— Ce anume vrei să afli?

— Mai întâi vreau să cunosc numele tău.

— Mi se spune Slip (lunecuş).

— Şi cum de ai dobândit așa o frumusețe de poreclă?

Slip rânji, dezvăluind lipsa mai multor dinți din gură.

— Mă pricep să mă strecor, fără să mă poată observa nimeni.

— Şi Hastings te-a angajat ca să faci astfel de lucruri?

— Da, domnule. Sunt un adevărat profesionist, ca să zic așa, iar munca mea este foarte apreciată de oamenii care au nevoie de asta. Hastings a dat sfoară-n țară cum că voia să tocmească o persoană cu talentele mele. Ne-am înțeles la preț, așa că m-a angajat.

— Şi ce fel de filaj ți-a solicitat Hastings?

— Nimic complicat, îi răspunse Slip. Trebuia să-l urmăresc pe un anumit domn. Să văd unde se duce. Să-mi notez cine anume îl vizitează. Lucruri de felul ăsta.

— Care era adresa domnului respectiv?

— Pe strada Halsey. Dar nu te mai deranja să-i faci o vizită, pentru că, târziu în după-amiaza asta, cadavrul lui a fost luat și dus de-acolo. Se pare că s-a împuşcat în cap. Se zvonește că nu și-a mai putut achita datoriile de la mesele de joc.

— Şi domnul Hastings ți s-a părut a fi tulburat de aceste evenimente?

— Ştia deja despre moartea domnului Thurlow. Zicea că a auzit vestea la club. Părea destul de serios tulburat. Probabil că are nervii slabi.

— I-ai trimis un mesaj la club, în seara asta?

— Da. I-am dat întâlnire aici, pentru a-i prezenta raportul final asupra afacerilor lui Thurlow, ca și pentru a-mi încasa plata.

— Ce informații i-ai furnizat lui Hastings? îl mai întrebă Anthony.

— Nu au fost prea multe de spus. Domnul Thurlow și-a petrecut întreaga noapte prin tripouri, după cum avea de altfel obiceiul. A revenit la locuința lui de-abia în zorii zilei, beat mort. L-am văzut intrând și am plecat după aceea și eu acasă. Nu m-am mai întors în strada Halsey decât pe la ora două după-prânz. Mi-am închipuit că domnul Thurlow n-avea să se mai scoale din pat până cel puțin la amiază sau chiar și mai târziu, așa încât aveam timp berechet.

În consecință, Slip își făcuse apariția după ce el și Louisa plecaseră din locuința lui Thurlow, se gândi Anthony. Era o veste bună. Asta însemna că Slip n-o văzuse pe Louisa.

— Dar ce-mi poți spune despre menajeră? îl întrebă Anthony. A plecat în timp ce pândeai ușa lui Thurlow?

— Nu. N-a fost deloc acolo. A avut zi liberă.

— Și ce ai făcut, când ai ajuns în strada Halsey?

— Am văzut un polițist la ușa de la intrare și multă lume adunată ca la urs, în fața casei. Cineva mi-a spus că venise acolo și un bărbat de la Scotland Yard, așa că mi-am luat imediat picioarele la spinare. Am obiceiul de a nu zăbovi prea multă vreme prin preajma polițiștilor, fiindcă socotesc că niciodată nu poate ieși nimic bun din asta.

— Chiar crezi că Thurlow s-a sinucis din pricina datoriilor făcute prin diverse spelunci, la jocurile de noroc?

— Nu mi se pare prea plauzibil, îi răspunse Slip. Azi-noapte a câștigat și a plecat acasă extrem de bine dispus. Trebuie să fi avut un cu totul alt motiv pentru care să se fi sinucis.

— Cât timp l-ai urmărit, la porunca lui Hastings?

— Doar o zi sau două.

— Și în vremea asta, l-a vizitat cineva?

— Poate că l-o fi vizitat cineva, însă nu intrând pe ușa din față.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am făcut un simplu raționament, domnule. Eu am supravegheat de peste drum locuința lui Thurlow. Iar de-acolo

nu puteam zări și ieșirea de serviciu, din spate.

Anthony își zise în sinea lui că tocmai prin spate intrase ucigașul. Era posibil ca acesta să-l fi urmărit pe Thurlow în noaptea anterioară, cunoscându-i obiceiurile și știind că avea să se întoarcă acasă de-abia în zori, beat criță.

Și astfel, Thurlow se culcase și adormise buștean imediat, după cât alcool turnase în el. Probabil că n-a mai apucat să se trezească și nici să-și dea seama că ucigașul se afla chiar în dormitor la el.

Prin urmare, asasinul i-a pus pistolul la tâmplă și a apăsat pe trăgaci. Apoi, a aranjat scena crimei în așa fel încât totul să semene a sinucidere și a scotocit temeinic prin locuința victimei, după care a scris biletul de sinucigaș și a ieșit tot pe ușa din spate.

Anthony ajunsese la concluzia că, în cazul în care Hastings îl angajase pe Slip ca să-l urmărească pe Thurlow, atunci exista o mare fisură în teoria lui potrivit căreia Hastings ar fi fost acela care l-a asasinat pe cartofor.

— E evident că văduva s-a simțit umilită la culme atunci când te-ai oferit s-o ajuți, îi zise Emma. Judecând după descrierea pe care i-ai făcut-o, se pare că a fost cândva o femeie respectabilă, provenind dintr-o familie bună. Mândria sa greu încercată a făcut-o să-ți refuze bunăvoința și generozitatea.

— Cred că ai dreptate, încuviință Louisa, rememorând întâlnirea din cursul nopții precedente cu acea prostituată. A fost chiar ofensată la culme de intervenția mea.

Cele două ședeau în bibliotecă și își beau ceaiul. De dimineață, vremea fusese senină, însă ceața se reinstalase imediat după prânz, strecurându-se pe străzile care dădeau în Piața Arden și adunându-se în micul parc.

— E o poveste tristă și dureros de obișnuită. Emma ridică ceainicul. Poți citi frecvent despre asemenea situații, în publicațiile de senzație. Există multe căi prin care o femeie respectabilă se poate trezi obligată să facă trotuarul. Moartea sau îmbolnăvirea gravă a soțului, falimentul, datoriile,

divorțul, lipsa familiei – oricare dintre toate astea pot lăsa o femeie peste noapte fără nici un ban.

— Știu, îi răspunse încet Louisa.

— Bineînțeles că știi, draga mea. Emma ridică din sprâncene. Dar să nu uiți că, deși ai fost la mare ananghie, în două ocazii diferite, ai izbutit totuși să cazi de fiecare dată în picioare, fără să recurgi la soluția prostituării.

— Am avut un noroc chior, de fiecare dată.

— Ba nu, rosti cu toată fermitatea Emma. În cazul tău, n-a fost câtuși de puțin vorba despre noroc. Tu, draga mea, ești o femeie extrem de înzestrată și de energică. După ce a murit tatăl tău, iar creditorii ți-au luat totul în afară de cărți, te-ai salvat apucându-te să faci comerț. Iar apoi, după îngrozitoarea poveste cu Lord Gavin, ai reușit din nou să te descurci. Ți-ai schimbat numele, ai intrat în pielea unui personaj inventat de către tine și ai apelat la o agenție, obținând un angajament absolut respectabil. Numai ingeniozitatea și hotărârea te-au ferit să ajungi prostituată, în nici un caz norocul. Să nu uiți asta niciodată.

Louisa zâmbi cu timiditate.

— Emma, tu știi întotdeauna cum să-mi ridici moralul.

Aceasta o privi cu multă curiozitate, întrebând-o:

— Ce anume te nedumirește chiar atât de tare în legătură cu femeia pe care ai văzut-o azi-noapte în părculeț?

— Să-ți spun drept, nici eu nu-mi dau prea bine seama. Nu cred că se află de prea multă vreme în situația asta îngrozitoare. Rochia ei părea să fie de foarte bună calitate și să țină pasul cu ultima modă, la fel ca și voalul și mănușile. Dacă știa că urma să se confrunte cu o sărăcie lucie, după moartea soțului ei, atunci de ce o fi cheltuit atât de mulți bani pe o îmbrăcăminte de doliu așa de stilată?

— Poate că nu și-a dat seama decât ceva mai târziu, după înmormântare, de mărimea dezastrului care o păștea. Așa li se întâmplă de multe ori femeilor. Soții lor nu discută niciodată cu ele despre problemele financiare. Iar văduvele nu află care este situația reală decât atunci când este deja prea târziu.

— Așa e. Ei bine, nu se mai poate face nimic pentru ele. Louisa lăasă deoparte ceașca de ceai și deschise carnetelul de notițe. Dacă nu te deranjează, aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări despre Victoria Hastings.

— Te rog. Emma înclină ușor din cap, cu un aer interogativ. Dar de ce te interesează să afli atâtea despre ea?

— Pentru că domnul Stalbridge bănuiește că Hastings ar fi omorât-o și pe ea, la fel ca pe Fiona Risby. Și mi-a trecut prin minte că, întrucât avem foarte puține șanse să descoperim motivul pentru care a fost ucisă Fiona, s-ar putea să ne fie de ajutor aflarea mobilului pentru care Hastings ar fi putut să-și ucidă soția. Am senzația că există o anumită legătură între cele două crime.

În acea după-amiază, își făcu plimbarea obișnuită, traversând de-a curmezișul un parc uriaș, pentru a ajunge la librăria lui Digby. Ceața se îngroșase, devenind ca o masă opacă, însă femeia cunoștea foarte bine drumul.

Acum, avea la dispoziție întreg parcul, numai pentru ea. Nu era una din acele zile care îmbie copiii zburdalnici să-și înalțe zmeiele și doicile să iasă cu prețioasele lor poveri pe care le aveau în grijă.

Când ajunse în cealaltă margine a parcului, descoperi că traficul era destul de potolit. Trăsurile și celelalte vehicule se deplasau încet prin ceață, ca o flotilă de nave fantomatice. Pietonii erau extrem de rari.

Femeia se grăbi să treacă strada și intră în librărie, încordându-și toate puterile pentru a înfrunța unda de melancolie și micul fior de gheață pe care îl simțea întotdeauna când se afla în prăvălia lui Digby. Imaginea rafturilor înțesate de cărți și mirosul copertelor din piele îi trezeau de fiecare dată vechi amintiri, precum și temeri ceva mai recente.

Albert Digby, un bărbat scund, gârbovit și chel, lăasă din mână ediția din acea zi din Flying Intelligencer, pe care tocmai o răsfoia, și îi aruncă Louisei o privire ca de bufniță, pe deasupra ramelor de la ochelari. La fel ca de fiecare dată, era vizibil deranjat de intrarea unui nou mușteriu în dugheana sa.

— Aaa, tu ești, doamnă Bryce.

Îl alesese din două motive pe Digby pentru treaba care o interesa. În primul rând, fiindcă acesta era foarte versat vânzător de cărți, cu multe legături printre colecționari. Al doilea motiv era acela că nu se întâlnise niciodată față-n față cu Digby, pe întreg parcursul celor doi ani în care fusese proprietara firmei Librăria Barclay, așa încât omul nu avea cum s-o poată recunoaște.

— Bună ziua, domnule Digby, îi spuse apropiindu-se de teighea. Ți-am primit mesajul. Sunt încântată să aud că ai reușit în cele din urmă să procuri exemplarul din cartea Aristotel, a lui Woodson.

— N-a fost deloc ușor să depistez acel exemplar anume pe care îl doreai. Însă am izbutit să ți-l găsesc și să-l obțin pentru tine la un preț rezonabil, dacă mă pot exprima astfel.

— Îți apreciez priceperea în arta negocierii, domnule Digby.

— Adevărul e că moștenitorul direct al lui Glenning nu prea știe mare lucru despre cărți, și nici nu se dă în vânt după citit. Omul s-a arătat a fi superîncântat să vândă toate volumele pe care le-a primit moștenire de la tatăl său. Unica lui preocupare o constituie banii cu care s-a ales atunci când bătrânul și-a dat obștescul sfârșit.

Digby se aplecă și dispăru îndărătul teighelei. În momentul în care se îndreptă din nou de spate, ținea în mână un pachet învelit într-o bucată de hârtie maro, pe care îl puse pe suprafața uzată din lemn, și începu să-l desfacă fără grabă. Cartea pe care o dădu la iveală era legată în piele roșie.

Femeia se simți cuprinsă de o emoție plină de speranță.

Era chiar volumul pe care și-l dorea. Ea îl ridică, îl deschise încet și începu să întoarcă paginile, încă neîndrăznind să se bucure.

Când văzu micile adnotări de mână, știu sigur că nu era vorba despre un exemplar oarecare din Aristotel, de Woodson, ci era chiar acela pe care se văzuse silită să-l vândă cu un an înainte. Acest exemplar aparținuse tatălui ei, și era una dintre cele

două cărți pe care și le îndesase în valiză, în acea noapte îngrozitoare.

Louisa închise cartea, încercând să-și mascheze surescitarea care o invadase.

— Sunt foarte mulțumită. Cum ai putut să dai de urma ei?

Digby îi aruncă o privire hâtră.

— Avem și noi, cei ce ne ocupăm cu cărțile, secretele noastre profesionale, doamnă Bryce.

— Înțeleg. Acum, în legătură cu Milton...

— Cel mai bine ar fi să renunți la cartea aceea. Ți-am mai spus că proprietarul ei actual a afirmat răspicat că n-ar vinde-o decât la prețul ei corect. Între noi fie vorba, doamnă Bryce, nu-ți poți permite cartea respectivă.

— Da, ei bine, situația se mai poate schimba, tot așa cum s-a întâmplat și atunci când a murit Glenning și cartea a trecut în mâinile unui fiu care n-o voia și nu-i cunoștea valoarea. Ți-aș rămâne extraordinar de recunoscătoare dacă i-ai reaminti din când în când deținătorului cărții lui Milton că ai un client interesat.

— O să fac întocmai precum vrei, doamnă Bryce, deși îți spun că pentru mine este doar o pierdere inutilă de timp.

Ea îi oferi un zâmbet ferm.

— Îți mulțumesc. Aruncă în treacăt o privire către ziarul de pe tejghea, și adăugă: Văd că citești Flying Intelligencer.

El îi urmări direcția privirii și se strâmbă.

— O fițuică de senzații ieftine, la fel ca toate celelalte ziare, cu excepția lui Times, desigur. Însă îl cumpăr ori de câte ori cuprinde și câte un reportaj de-al lui I. M. Phantom.

— Am priceput.

— De data asta este vorba despre cazul fascinant al unui tânăr domn care tocmai a murit. Aparențele ar indica faptul că s-ar fi sinucis. Se pare că avea o mulțime de datorii de la jocurile de noroc. Însă I. M. Phantom afirmă că umblă zvonul că tânărul s-ar putea să fi fost asasinat, ceea ce te face să te

întrebi cât de multe alte crime rămân nerezolvate, pur și simplu deoarece lucrurile par să indice niște sinucideri, care în realitate ar putea fi înscenări.

— Da, e-adevărat.

Louisa plăti cartea și părăsi librăria. Între timp, ceața devenise atât de deasă, încât, în imensitatea parcului era greu să mai distingi copacii. Se întrebă cu o ușoară neliniște dacă nu cumva risca să se rătăcească. Dar nu avea nici un motiv de îngrijorare. Tot ce trebuia să facă era să nu se abată de la potecă și atunci urma să ajungă exact acolo unde voia.

Traversă strada și se avântă în masa densă de vapori de apă.

Socotea că parcursese deja o treime, când auzi în spatele ei un scrâșnet slab de pantofi pe pietriș. Dintr-odată, își simți mâinile reci, deși purta mănuși. Un fior îi străbătu ceafa.

Se opri și se întoarse brusc, scrutând prin pâcla cenușie. Nu desluși decât vag contururile câtorva arbori din apropiere. Își încordă auzul vreme de câteva clipe, însă nu mai auzi nici un zgomot de pași.

Porni din nou la drum, acum mult mai repede. Se afla în pragul panicii, lucru care era ridicol. Ce se întâmpla cu ea? Mai mergea și altcineva în urma ei pe cărare. Și ce dacă? Era într-un parc public.

Se întrebă dacă nu cumva senzația aceea neplăcut de iritantă era un semn că nervii îi erau întinși la maximum. Trebuia să-și recapete autocontrolul.

În urma femeii, zgomotul de pași se făcu din nou auzit. În ciuda îmbărbătărilor ei, neliniștea ei se dublă. Instinctele o îndemnau să o rupă la fugă, dar dacă în spatele ei se afla cumva un bărbat și dacă acesta se hotărâse să o urmărească, atunci nu i-ar fi servit la nimic o încercare de a scăpa cu fuga. Înveșmântată într-o rochie, fie aceasta chiar una croită conform ultimelor recomandări ale modei feminine, ea n-ar fi fost în stare să alerge mai repede decât un bărbat purtând pantaloni.

Îi trecu prin minte că, așa cum ea n-o putea zări pe persoana care o urmărea, nici aceasta nu o vedea pe ea. Acea constatare

mai subție valul de panică ce amenința s-o inunde. Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face era de a ieși de pe potecă, de a se ascunde printre copaci și de a-i permite astfel celeilalte persoane să i-o ia înainte. Dacă persoana din spatele ei era doar un trecător nevinovat, atunci nu avea să fie nici o problemă. Iar dacă acea persoană îi pusese gând rău, atunci probabil că ar fi presupus că Louisa se afla încă în față și și-ar fi continuat drumul pe cărare. În ambele variante, ea ar fi fost în siguranță.

Zis și făcut. Femeia părăsi imediat cărarea și se îndreptă tiptil, dar repede, spre umbrele întunecate care indicau un pâlci de copaci. Zgomotul pașilor ei era înăbușit de iarba umedă și deasă. Când ajunse la adăpostul arborilor, Louisa se întoarse și se uită spre potecă. Prin aburii groși ai ceții, se ivi conturul fantomatic al unei siluete feminine înfășurate într-o pelerină neagră, cu gluga trasă peste cap.

Femeia cu pelerină se opri ca și când ar fi vrut să asculte cu mare atenție și, după câteva clipe lungi cât o eternitate, se întoarse brusc și porni în grabă în direcția din care venise, înghițită aproape imediat de oceanul de ceață.

Louisa rămase mult timp absolut nemișcată. Își zise că nu se putea să fie vorba despre aceeași femeie pe care o întâlnise noaptea trecută în Piața Arden. Toate pelerinele negre semănau aidoma între ele. Și cu toate acestea, Louisa nu putea să-și alunge din cap ideea fixă că fusese urmărită tocmai de văduva care se prostitua pe străzi.

Când pulsul i se mai liniști, Louisa părăsi ascunzătoarea și reveni la potecă, reluându-și drumul către Piața Arden. Apucă să înainteze doar câțiva metri, când văzu o altă siluetă materializându-se dintre valurile de ceață. De data asta, era vorba despre un bărbat având pe el un palton gri-închis.

— Lady Ashton mi-a spus că urma să te întorci cel mai probabil prin parc, pe cărarea asta, îi zise Anthony, apropiindu-se de ea. Și atunci, m-am gândit să-ți ies în întâmpinare.

Femeia răsuflă ușurată, și fu cuprinsă imediat de o stare de euforie. El părea atât de liniștitor, și de puternic, și de robust,

și de viguros – lupul ei cel elegant. Tânjea să i se arunce în brațe.

— Doamne Dumnezeule, m-ai luat prin surprindere și m-am speriat, domnule, îi zise Louisa, ținându-și în frâu emoțiile.

Bărbatul se opri în fața ei, ridicând cu mirare din sprâncene.

— Te rog să mă ierți. Arăți puțin cam tulburată. Ai pățit ceva?

— Nu. Femeia se uită în spate, peste umăr. Nu mai exista nici urmă din silueta aceea de femeie în pelerină. Am văzut adineauri o femeie, însă acum a plecat. Nu-ți bate capul. Nu-i nimic important.

— Dă-mi voie să-ți duc eu asta. Și Anthony luă pachetul pe care Louisa îl ținuse sub braț. Lady Ashton mi-a spus că plecaseși la cumpărături. Văd că ai achiziționat o carte.

— Da.

— Vreun roman de aventuri amoroase, plin de întâlniri intime, tainice, și de alte asemenea lucruri?

— Nu. Deranjată de tachinarea lui, îl fulgeră cu o privire fioroasă, apoi îl întrebă: Dar tu ce cauți aici?

El o luă de braț.

— Un bărbat care nu-și vizitează doamna în dimineața de după nu poate pretinde că este un adevărat gentleman.

— În dimineața de după ce anume? îl întrebă Louisa, încă preocupată de femeia cu pelerină.

Gura lui Anthony se strâmbă într-o grimasă de tristețe.

— Mă simt de-a dreptul zdrobit, Louisa. Doar nu vrei să-mi spui că ai uitat chiar atât de repede ceea ce s-a întâmplat între noi aseară, în sera de la reședința Lorrington?

Femeii i se tăie răsuflarea și i se puse un nod în gât, simțind cum obrajii începeau să-i ardă.

— Aaa, la asta te refereai, îngăimă ea cu un glas pe jumătate pierit.

— Continuă tu tot în felul acesta, și mă vei vedea până la urmă doborât la pământ în fața ta, sub povara umilinței.

— Pentru Dumnezeu, domnule...

— Noaptea trecută mi-ai spus Anthony. Mi-a cam plăcut asta.

— Cred că s-ar cuveni să schimbăm subiectul.

— Țin să te asigur că, în cazul în care intenționezi să mă faci să simt întreaga greutate a deplorabilului meu eșec, nu mai trebuie să spui nimic în plus. Sunt deja conștient de mărimea boacănei pe care am făcut-o. Într-o anumită măsură, am venit pentru a-ți spune că-mi pare rău și pentru a-ți cere iertare.

— N-ai de ce să te învinovățești, domnule, se grăbi ea să-l liniștească. M-am gândit mult la acel incident și acum înțeleg că eu port cea mai mare parte din vină.

— Fiindcă nu m-ai avertizat că n-aveai nici un fel de experiență în acest domeniu?

Ea se încruntă.

— Nu pentru asta, ci deoarece m-am așteptat la prea mult. Tare mi-e teamă că m-am încrezut prea mult în descrierile romancierilor, că am fost convinsă de toate acele superbe prostioare despre extaz și pasiune înălțătoare. Ar fi trebuit să-mi închipui că realitatea nu avea să mi se pară chiar la înălțimea așteptărilor.

— După părerea mea, ai face foarte bine dacă te-ai abține și ai amâna să judeci chestiunea în discuție, până ce nu vei fi trecut prin mai multe experiențe de acest gen.

— Hmm.

El o strânse ceva mai tare de braț.

— Și mă vad nevoit să insist ca aceste experimente să le faci numai cu mine.

Louisa nu știa de ce, dar tonul oarecum amenințător din vocea lui îi spori buna dispoziție. Să fi fost măcar puțin gelos și posesiv?

— De ce? îl întrebă ea cu gingășie. Nu încape îndoială că ar fi mult mai științific dacă aș experimenta cu o cât mai mare

diversitate de domni.

Anthony se opri, silind-o și pe ea să rămână pe loc.

— Mă tachinezi, îi spuse el, cu un glas egal și liniștit.

— Bineînțeles că asta fac.

— În cazul ăsta, să n-o mai faci. Măcar în privința acestui subiect.

— Foarte bine. Louisa schiță un surâs enigmatic.

— Te rog să mă corectezi dacă greșesc, însă aseară mi-ai lăsat impresia că n-aveai nimic împotriva sărutărilor mele.

Ea îi zâmbi.

— Ai dreptate, partea aceea a fost cât se poate de satisfăcătoare.

— Mă simt ușurat.

Mâna lui caldă și puternică îi cuprinse ceafa. Apoi Anthony o trase fără grabă mai aproape de el și o sărută. Gura lui, alintându-i buzele, era ca un medicament lent și seducător pentru simțurile ei stârnite. Surescitarea îi încinse tot corpul. Îl cuprinse cu brațul liber pe după gât și se lăsă în voia senzațiilor ispititoare. Ar fi putut deveni cu mare ușurință dependentă de sărutările lui Anthony.

O clipă mai târziu, când bărbatul o eliberă din strânsoare, Louisa era din nou cu răsuflarea tăiată, dar de data asta nu de frică.

— Trebuie să spun că romancierii s-ar putea să fi încurcat lucrurile, în legătură cu deznodământul acestor acțiuni, afirmă ea, încântată la culme. Însă ceea ce scriu ei despre plăcerea sărutărilor nepermise este cât se poate de adevărat.

Anthony o învălui cu zâmbetul lui atât de misterios.

— O să iau acest răspuns drept un semn de progres. O luă de braț și o conduse într-un ritm alert pe potecă. Și totuși, experimentările viitoare trebuie să mai aștepte. Trebuie să rezolvăm o problemă mai presantă.

— Ancheta noastră?

— Și asta. Apropo, am acum un motiv foarte întemeiat pentru a înclina să cred că nu Hastings l-a ucis pe Thurlow.

— Ce spui?

— A angajat pe cineva care să-l urmărească pe Thurlow. Și nu cred că ar fi făcut una ca asta, dacă ar fi intenționat să-l omoare.

— Doamne Dumnezeule! Asta înseamnă fie că Thurlow s-a sinucis cu-adevărat, fie că...

— Fie că l-a asasinat altcineva. Pentru moment, sunt tentat să consider ca adevărată această din urmă variantă, dar mai întâi trebuie să răspundem unei invitații.

Femeia scoase o mică exclamație de exasperare.

— Alt eveniment monden plictisitor?

— Nu. N-aș putea să-ți garantez că-ți va plăcea acest eveniment anume, însă cel puțin te pot asigura că numai plictisitor n-o să fie.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Mama mea te-a invitat la ceai, mâine după-amiază.

Ea se opri brusc, înspăimântată la culme.

— Mama ta? Cum e posibil ca ea să vrea să mă cunoască?

— Era inevitabil. A auzit și ea despre bârfele care circulă pe seama noastră.

— Dar noi doi avem o legătură nepermisă. Nici o mamă din lume n-ar vrea să le încurajeze pe femeile cu care fiii lor întrețin relații interzise.

— Asta dovedește că n-o cunoști pe mama.

Anthony așteaptă până ce celălalt mușteriu din librăria lui Digby plecă, apoi lăasă la loc cartea pe care se prefăcuse că o examinează și se apropie de tejea.

Digby ședea la biroul lui și nu-și ridică nici un moment privirea din catalogul de cărți rare pe care-l studia.

— Ce dorești? mârâi el în direcția lui Anthony.

— Aș vrea să cumpăr o carte pentru o foarte bună prietenă de-a mea, care frecventează librăria dumitale, începu acesta. Aș vrea să i-o fac cadou, cu prilejul unei ocazii deosebite, însă prietena mea este o foarte bună cunoscătoare de cărți prețioase, iar mie-mi lipsește priceperea în domeniu, așa că m-am gândit că poate m-ai putea sfătui în alegerea unui volum pe care l-ar aprecia pe de-a-ntregul.

Digby pufni și întoarse pagina din catalog.

— Și, mă rog frumos, cum o cheamă pe prietena dumitale?

— Doamna Bryce.

Digby lăasă cu părere de rău deoparte catalogul și slobozi un oftat de exasperare.

— Nu te supăra pe mine, domnule, dar doamna asta este o adevărată pacoste pe capul meu.

— Cum așa?

Digby făcu un gest larg cu mâna, arătând înspre rafturile cu cărți.

— Nimic din tot ce am în magazin nu-i suficient de bun pentru ea. Femeia asta citește numai romane de dragoste și aventuri, iar eu nu vând asemenea maculatură, fiindcă mă ocup numai cu comercializarea unor volume și ediții rare.

— Eu credeam că ea vine aici tocmai ca să cumpere cărți rare.

— Există doar două astfel de cărți care să aibă importanță pentru ea. Și ambele sunt extrem de dificil de obținut, spuse încruntat Digby. Este foarte pretențioasă și mofturoasă. Nu vrea un exemplar oarecare, din prima ediție, ci vrea numai câte un exemplar anume, din fiecare dintre cele două cărți. Niciunul dintre cele două volume nu se aflau în librăria mea.

— Am înțeles că ai avut ceva noroc în căutările dumitale. Doamna mi-a arătat un exemplar dintr-o carte despre Aristotel, pe care ai reperat-o pentru ea.

Favoriții lui Digby se zbârliră de iritare.

— Am izbutit să-l conving pe actualul ei proprietar să mi-o vândă numai datorită faptului că nu era cătuși de puțin interesat de cărțile rare și nu cunoștea valoarea celor pe care le deținea. N-am avut însă același noroc și cu deținătorul lui Milton. Chiar dacă ar putea fi convins să vândă exemplarul, mi-a explicat cât se putea de limpede că prețul ar fi fost unul pe care doamna Bryce nu și l-ar putea permite.

— Poate, dacă aș vorbi eu cu respectivul colecționar, l-aș convinge cumva să mi-o vândă mie, îi sugeră Anthony. Ai putea să-mi spui mie numele lui?

Digby se încruntă, suspicios.

— Ascultă, domnule, pe mine m-a angajat doamna Bryce să-i găsesc acel exemplar anume din cartea respectivă. Și să fiu al naibii dacă o să-ți ofer dumitale afacerea asta.

— Bineînțeles că o să-ți plătesc și un comision, drept dovadă a recunoștinței mele pentru neprețuitul dumitale ajutor.

Digby nu se arată deloc entuziasmat.

— Chiar dacă ți-aș comunica numele colecționarului cu pricina, e mai mult ca sigur că n-ai să fii în stare să-l convingi să-ți vândă cartea.

— Eu, oricum, tot o să-ți plătesc comisionul convenit, indiferent dacă voi izbuti sau nu să cumpăr acel volum pentru doamna Bryce, îl asigură Anthony.

Sprâncenele lui Digby se împreună, formând o linie neîntreruptă deasupra ramei ochelarilor.

— Comisionul trebuie achitat înainte de a-ți aduce eu la cunoștință numele colecționarului.

— Desigur, încuviință Anthony.

După o oră și jumătate, Anthony era condus într-o bibliotecă atât de ticsită de cărți, încât în primul moment nu fu în stare nici măcar să-și repereze gazda. Iar menajera dispăru mai înainte să fi apucat el să-i ceară îndrumări suplimentare.

— Lord Pepper? rosti el în încăperea în care, aparent, rămăsese singur.

— Aici, domnule, se auzi o voce răgușită, dindărătul unui dulap de cărți înalt. Lângă fereastră.

Anthony reuși să-și croiască drum printre teancurile de cărți îngrămădite pe covor și trecu pe lângă mai multe șiruri de rafturi.

Din spatele unui birou imens, din lemn de mahon, se ridică greoi în picioare un bărbat corpulent, îmbrăcat în haine de foarte bună calitate, dar din păcate extrem de demodate. Era evident că de mult nu-și mai tunsese părul grizonat și favoriții. El zâmbi larg, dezvăluind scânteierea unui dinte de aur.

— Bine ai venit, domnule Stalbridge. Sunt încântat să te cunosc, domnule. Lord Pepper se îndreptă spre un scaun având pe el o stivă de cărți legate în piele. Ia loc, ia loc, te rog. Dacă avem puțin noroc, menajera mea ne va aduce și niște ceai.

— Mulțumesc pentru că m-ai primit atât de repede, domnule. Anthony ridică de pe scaun teancul de cărți și se uită cu un aer întrebător la gazdă. Unde aș putea să le pun?

— Le poți pune oriunde pe podea.

Lucru mai ușor de zis decât de realizat, își spuse Anthony. Până la urmă, ochi o mică zonă de pe covor care încă nu era ocupată de cărți, și lăsă acolo povara din mâini, după care se întoarse la scaun și se așează.

Lord Pepper își reluu și el locul dindărătul biroului.

— Ce mai face tatăl dumitale, tinere?

— Foarte bine, domnule. Îți trimite urările lui de bine și mi-a cerut să mă interesez dacă ești mulțumit de seiful Apollo.

Pepper zâmbi cu satisfacție și recunoștință în direcția masivei case de valori, aflate chiar lângă birou.

— Cât se poate de mulțumit. Am încredere totală în acest Apollo. S-ar putea ca în curând să fiu nevoit să-mi cumpăr încă unul. Țsta de-aici s-a umplut deja.

— Tatăl meu va fi de-a dreptul încântat să audă asta.

Apollo era motivul pentru care avusese atât de ușor acces în casa din oraș a lui Pepper. Când îi menționase tatălui său

numele proprietarului cărții, Marcus îl recunoscuse imediat. Îl știu de ani de zile pe Pepper. E foarte pasionat de cărți.

Pepper își împleti degetele pe birou.

— Ia spune, ce ai cu exemplarul meu din Milton? Ai devenit cumva colecționar, domnule?

— Nu, îi răspunse Anthony. Aș vrea să-l cumpăr pentru o foarte bună prietenă de-a mea.

— Înțeleg. Pepper afișă o expresie șireată. Ei bine, nu prea cred că-ți pot fi de folos în privința asta. Cartea respectivă este una dintre cele mai valoroase pe care le dețin. De fapt, chiar am încuiat-o în seiful Apollo.

Era tocmai răspunsul pe care îl aștepta Anthony. Se așeză mai bine pe scaun și se pregăti să se intereseze de ceea ce voia cu adevărat să afle.

— Îmi dau seama, domnule, îi replică el. E limpede că va trebui să caut în altă parte un cadou potrivit pentru prietena mea.

— Nu vei mai găsi nicăieri un alt exemplar din prima ediție a acestui Milton, într-o stare atât de bună, afirmă Pepper cu mândrie. Ani de zile am umblat cu limba scoasă pentru a obține acest exemplar, mai adăugă el, dând din cap în direcția seifului.

— Dintr-o pură curiozitate, aș vrea să-mi spui, dacă se poate, cum ai făcut rost de acest volum?

Ochii lui Pepper sticliră de satisfacție.

— Auzisem niște zvonuri potrivit cărora această carte s-ar afla în colecția personală a unui domn pe nume George Barclay. L-am abordat o dată sau de două ori înainte să moară, însă n-a vrut să mi-o vândă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că e o poveste destul de tristă. Barclay s-a sinucis, lăsând în urmă datorii cu nemiluita. Unica lui rudă în viață era fiica lui. Aceasta s-a văzut nevoită să vândă casa cu aproape tot ce se afla în ea, însă a izbutit să păstreze cărțile lui

Barclay. Foarte puțină lume știe asta, dar tânăra le-a folosit ca să-și deschidă o mică librărie.

Anthony încremeni.

— Era proprietara unei librării? A Librăriei Barclay cumva?

— Aaa, da' văd că știi și tu o parte din poveste. Totul a devenit de mare notorietate publică, desigur, după ce acolo a fost omorât Gavin. Pepper se tolăni mai comod pe scaun, clătinând cu tristețe din cap. A fost cu adevărat șocant.

— Asasinatul?

— Și asasinatul. Însă eu mă refeream la declinul domnișoarei Barclay. Cei doi Barclay descindeau dintr-o familie foarte veche și distinsă. N-am nici o îndoială că George Barclay s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi aflat că fiica lui s-a coborât până-ntr-acolo încât să se apuce de negoț.

— Nu mi se pare că el i-a lăsat prea multe posibilități, rosti pe un ton egal și liniștit Anthony. După achitarea datoriilor lui, domnișoara nu prea mai avea de ales.

— Ei bine, presupun că ai dreptate. Și totuși, a fost mare păcat. O tânără ca ea ar fi trebuit să aibă mai mult respect de sine.

Ce variantă anume ar fi putut ea să aleagă? se întrebă în gând Anthony. Să facă trotuarul? Să meargă la azilul de săraci și să trăiască acolo din milă? Să se autocondamne la o viață mizeră, de sărăcie cu pretenții, ca guvernantă sau ca doamnă de companie?

Se strădui să-și reprime furia. Se afla acolo pentru a obține niște informații, nu pentru a se ține de polemici și de controverse, își repetă el.

— Continuă-ți povestea, domnule. Sunt de-a dreptul fascinat de ea.

— Să vedem. Unde rămăsesem? Aa, da. Librăria Barclay. Aceasta era amplasată într-o zonă destul de săracă a orașului, însă domnișoara Barclay știa foarte multe lucruri despre cărțile rare, deoarece tatăl ei fusese un colecționar avid. Fata începuse să-și atragă o clientelă de bună calitate și, cred eu, trebuie să fi

obținut până la urmă și un profit frumușel din acea mică afacere. Însă atunci, desigur, a intervenit un fapt regretabil: ea și-a ucis iubitul, adică pe Lord Gavin, iar după aceea s-a sinucis. Ce soartă tragică! Și Pepper plescăi din limbă, exprimându-și astfel părerea de rău.

— Ai făcut vreodată cunoștință cu domnișoara Barclay?

— Nu. Cei doi Barclay nu ieșeau în societate, la nici un eveniment monden. N-am avut niciodată ocazia să o întâlnesc pe acea tânără domnișoară.

— Dar despre Lord Gavin ce-mi poți spune? Pe el l-ai cunoscut?

— Nu prea bine. Frecventa unul dintre cluburile la care mai mergeam și eu, însă mă întâlneam foarte rar cu el. După câte îmi amintesc, îi plăceau cărțile din secolul al șaptesprezecelea, deși nu în mod deosebit.

Anthony sări jos din birjă, îi plăti vizitiului călătoria și urcă treptele de la intrarea în Muzeul Celui Mai Mare Asasinat, J. T. Tuttington. Pe peretele de deasupra intrării, deși acum extrem de ștersă, mai era încă vizibilă o inscripție mai veche, și anume LIBRĂRIA BARCLAY.

Bărbatul deschise ușa cu geam, moment în care sună un clopoțel.

Interiorul era destul de slab luminat. Pe rafturi încă se mai găseau câteva cărți. Despărțiturile cele mai înalte ale dulapurilor de cărți erau invadate de pânze de păianjen. Unica persoană aflată acolo era o tânără femeie, care ședea în spatele tejghelei, purtând o rochie simplă și o pălăriuță albă. Ea se uită la straietele scumpe ale lui Anthony și lăsă imediat din mână publicația de duzină pe care tocmai o citea.

— J. T. Tuttington, îi zise cu politețe Anthony.

Tânăra chicoti.

— Este numele tatălui meu, domnule. Pe mine mă cheamă Hannah Tuttington. Eu am grijă de muzeu, atunci când tata nu este aici.

Anthony înclină din cap.

— Mă bucur nespuse de mult să te cunosc, domnișoară Tuttington.

Auzind adresarea lui aleasă, fata roși de emoție.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule?

— Am auzit că aici s-a petrecut o omucidere scandalosă.

Hannah făcu ochii mari.

— Așa este, domnule. A fost un eveniment îngrozitor de sângeros. O femeie și-a omorât cu sânge rece iubitul, chiar în casa aceasta. Dorești un tur întreg?

— Da, te rog. Anthony scoase o monedă din buzunar și o puse pe tejghea.

Hannah înhață imediat banul și zise:

— Pe acolo, domnule. Vom începe cu camera aceea din spate. Frumosul Lord Gavin obișnuia să intre pe ușa aceea din dos, atunci când venea, târziu în noapte, în vizită la iubita lui.

Ea se grăbi să iasă de după tejghea și îi arătă drumul spre încăperea din spate a fostei librării.

Înainte de a o urma, Anthony își aruncă privirea la revista pe care o citea fata. Pe coperta revistei, se afla desenul cadavrului unei femei, zăcând la poalele unor trepte din piatră. La capătul superior al scării, era desenată silueta amenințătoare a unui bărbat care ținea într-o mână un pumnal de pe care picura sânge. Desenul avea următorul titlu; Povestea completă a îngrozitoarei ucideri a prostituatei Frances Hayes.

Apoi intră în camera din spate a magazinului, fără a se grăbi câtuși de puțin și obișnuindu-se cu atmosfera locului.

— Observ că ați mai păstrat câteva dintre cărțile proprietarului anterior, îi spuse Anthony, uitându-se la cutiile pline cu cărți vechi care erau înghesuite, în spațiul acela restrâns.

— Au mai rămas puține. Tăticu' le-a vândut aproape pe toate, imediat după ce a pus mâna pe magazin. Atunci, în primele câteva zile de după crimă, s-au perindat pe-aici tot felul de ciudați care voiau să cumpere cărțile.

Anthony se uită lung la ea.

— Ce înțelegi prin „ciudați”?

Hannah făcu o strâmbătură.

— Îi spuneau tatei că erau colecționari. Nici n-ai crede ce prețuri erau dispuși să plătească pentru cărțile alea atât de vechi și de prăfuite. Cine și-ar fi putut închipui că exista o piață și pentru soiul acesta de lucruri? Tata se gândea pe atunci că urma să ne îmbogățim într-o lună, dar, după o vreme, colecționarii au încetat să mai vină pe-aici.

— Și ați rămas cu grămada asta de cărți pe cap? o întrebă el, arătând înspre cutiile de carton.

Hannah le privi îmbufnată.

— Din când în când, câte un vizitator al muzeului dorește să cumpere una drept amintire, dar clienții noștri nu sunt dispuși să plătească atât de mulți bani precum colecționarii. Cele mai multe cărți le vindem doar pentru câțiva bănuți bucata.

— Și aveți mulți clienți amatori să facă turul muzeului?

— Nici pe departe atât de mulți ca în primele luni de după asasinat, oftă cu obidă Hannah. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar afacerea asta merge mult mai prost în ultima vreme. Tata face și el tot ce poate ca să promoveze muzeul, însă în zilele noastre concurența este mare. Se pare că nu mai trece nici o săptămână fără să apară în presă vestea unei alte crime sau sinucideri scandaloase. Tata este de părere că ar trebui să trecem la o altă afacere.

— Fără îndoială că este o decizie înțeleaptă. Mai povestește-mi câte ceva despre cazul de omor de-aici.

Hannah își dresе glasul și începu să vorbească pe un ton melodramatic:

— Ucigașa se numește Joanna Barclay. Era foarte frumoasă, cu cosițe lungi, blonde și ochi albaștri încântători. Pe amantul ei îl chema Lord Gavin și era nespus de frumos și de elegant.

— De unde știi cum arătau ei? o întrebă Anthony.

Întreruptă din povestire, Hannah clipi.

— Cum de unde? Din ziarele cu știri senzaționale și din revistele de scandal, bineînțeles. Te asigur că fiecare amănunt este bazat pe realitate, domnule.

— Desigur. Te rog să continui.

— În noaptea groaznicului eveniment, Joanna Barclay l-a auzit pe frumosul Lord Gavin ciocnind de trei ori în ușa din spate.

Și Hannah bătu în ușă cu pumnul de trei ori, într-un mod care se voia, fără îndoială, a fi unul rău prevestitor.

— Dar de unde știi că el a ciocnit în ușă tocmai de trei ori? o mai întrebă Anthony.

— Pentru că ăsta era semnalul lor codificat.

— Și dacă era un cod secret, atunci cum de l-ai aflat și tu?

Pusă din nou în încurcătură de întrebarea lui Anthony, Hannah se încruntă.

— Tata a citit și despre acest semnal, tot într-o revistă de senzație.

Bărbatul dădu din cap.

— O sursă de informații demnă de toată încrederea.

Hannah își reluă narațiunea, pe același ton lugubru:

— Domnișoara Barclay a coborât la parter să-și întâmpine frumosul iubit, îmbrăcată doar în cămașă de noapte, halat și papuci.

— De unde știi ce anume purta ea în acel moment? Ai aflat tot din presa de scandal?

— Tata zice că vizitatorilor muzeului le place să afle cât mai multe amănunte, îi mărturisi Hannah. Așa că am mai inventat și eu câteva. În felul acesta, povestea devine mult mai palpitantă.

— Foarte ingenios din partea ta.

— Mulțumesc, domnule. Hannah părea satisfăcută de complimentul bărbatului. După cum spuneam, încântătoarea Joanna Barclay a coborât scările, având pe ea o îmbrăcăminte

numai potrivită pentru o întâlnire nocturnă de pasiune amoroasă. A descuiat chiar ușa asta, ca să-și întâmpine elegantul amoretz.

Anthony cercetă încuietoarea ușii. Era vorba despre un model relativ nou, care nu se afla de prea multă vreme pe piață. Ceea ce îl interesa pe el erau urmele lăsate în lemnul din jurul încuietorii. Pe ușă se vedeau mai multe scobituri, șanțuri și zgârieturi. Bărbatul remarcă acolo conturul unei încuietori mai vechi și mult mai mari.

— Această încuietoare era montată la ușă și în momentul crimei? o întrebă el din nou.

— Nu, domnule. Hannah se încruntă iar, în mod vădit derutată de acea ultimă întrebare a lui Anthony. Tata a trebuit să monteze o broască nouă, atunci când a închiriat acest spațiu. Cea dinainte fusese spartă.

— Ai idee cumva cu ce ocazie a fost spartă?

Hannah scutură din cap, totalmente nedumerită.

— De unde aş putea să ştiu eu asta, domnule?

— N-are nici o importanță.

Tânăra tuși încetișor și își relua povestirea:

— După ce și-a lăsat, în acea fatidică noapte, frumosul amant amoretz să intre în casă, Joanna Barclay i-a dat lui Lord Gavin un sărut plin de pasiune, l-a luat apoi de mână și l-a condus pe scări în sus. Sărmanul n-avea de unde să știe că urca spre propria lui moarte.

— Nu, n-avea de unde să aibă nici cea mai mică suspiciune asupra sorții sale, se declară de acord și Anthony, cercetând cu luare-aminte scara.

— Vino, domnule. Am să-ți arăt tainicul lor cuibușor de nebunii.

Hannah începu să urce treptele care duceau către încăperile de la etaj, de deasupra dughenei. El o urmă, ascultând pârlăielile și scârțâiturile lemnului vechi.

Ea n-a coborât la parter ca să-i deschidă ușa, ci l-a auzit forțând încuietoarea, iar după aceea i-a ascultat zgomotul pașilor, pe când el urca scara.

La capătul de sus al treptelor înguste, Hannah făcu un gest cu mâna, arătând spre o mică și plăcută cameră de zi. Puține piese de mobilier, înregistră Anthony. Un fotoliu pentru citit, o masă, o lampă și un cufăr greu. Părea a fi un mic spațiu plin de însingurare.

— Este mobilată exact ca în noaptea crimei, domnule, ținu Hannah să-l asigure. Și după cum spuneam, Joanna Barclay l-a condus pe iubitul ei chiar în camera asta, l-a poftit să se așeze și i-a oferit un pahar de vin.

Anthony se uită în direcția mesei.

— Dar eu nu văd nici un pahar. De unde știi că i-ar fi dat ceva de băut?

— A bea un pahar de vin este unul dintre acele lucruri pe care obișnuiesc să le facă îndrăgostiții.

Anthony încuviință dând din cap și zise:

— S-ar fi convenit să-mi dau și singur seama de acest lucru.

Vocea lui Hannah coborî atunci într-un registru grav și își pierdu din intensitate, devenind o șoaptă teatrală.

— A urmat apoi o cumplită ceartă între cei doi.

— Tot tu ai inventat și partea asta?

— Dar este logic că s-au certat, domnule, îi spuse Hannah, cu multă răbdare. Altminteri, ce motiv ar fi avut ea să-l omoare?

— Iată o întrebare excelentă. A auzit cineva țipetele?

Hannah oftă cu părere de rău și îi răspunse:

— La momentul acela, alături nu locuia nimeni.

— Și care să fi fost pricina sfadei lor?

— Conform articolelor din presă, cearta a început deoarece Lord Gavin i-a spus domnișoarei Barclay că avea de gând s-o părăsească pentru altă femeie.

— Dar de ce?

— De ce? Hannah era în mod evident năucită. Păi, probabil pentru că se săturase de ea, presupun eu. Pentru ce altceva? În definitiv, ea era țiitoarea lui. Domnii se plictisesc adeseori de concubinele lor. Toată lumea știe asta cât se poate de limpede.

— Continuă, te rog.

— Foarte bine. Hannah se îndreptă de spate și arată cu un gest dramatic în direcția unei intrări acoperite cu o draperie. Joanna Barclay l-a invitat atunci pe elegantul Lord Gavin în iatacul ei, pentru o ultimă dată. El i-a acceptat invitația, nebănuind că nu avea să mai iasă viu de-acolo.

Anthony se apropie de intrarea în dormitor și dădu la o parte draperia. Se aflau acolo și o măsuță de toaletă și un șifonier. Cearșafurile și plapuma de pe patul îngust erau trase într-o parte și mototolite, probabil pentru a sugera o partidă de amor dezlănțuită. Pe covor erau niște pete vechi, de o nuanță ruginiu-cafenie.

— După ultima lor încleștare pasională, Lord Gavin a adormit buștean, îi explică în continuare Hannah lui Anthony. Joanna Barclay s-a ridicat atunci din pat, a luat vâtraiul pe care îl vezi acolo lângă cămașa de noapte și l-a lovit cu violență în cap pe bietul ei amant, pe care îl condamnase la moarte.

O simplă cămașă de noapte aibă, tivită cu o dantelă delicată, atârna peste marginea cea mai joasă a patului.

— Ați înlocuit cumva așternuturile? o întrebă el.

— Nu, domnule. Totul în această încăpere a rămas exact la fel cum a fost găsit de tata atunci când a deschis muzeul. Eu mai scutur din când în când cearșafurile și cămașa de noapte și mai șterg și praful de pe mobilă, însă nimic mai mult.

Anthony se apropie de pat și îl privi cu mare atenție.

— Nu văd nici un strop de sânge pe cearșafuri. Le-ai spălat cumva?

— Nu, domnule. Hannah se încruntă încă o dată. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo pată de sânge pe așternuturi.

— Asta probabil din cauză că petele de sânge sunt pe covor, îi replică molcom bărbatul.

Hannah se chinui o clipă să-și lămurească respectiva nepotrivire, după care se luminează deodată la față și zise:

— Presupun că Lord Gavin s-o fi trezit din somn cu puțin înainte ca amanta lui să-l fi izbit în cap cu vătraiul acela și s-o fi rostogolit din pat pe covor, într-o zadarnică încercare de a se feri de lovituri.

— Asta este, fără îndoială, o teorie plauzibilă.

El deschise ușa șifonierului. Înăuntrul acestuia se aflau doar două rochii uzate și o pereche de pantofi.

Anthony reveni în camera de zi și se lăsă pe vine lângă cufăr. Avea o închizătoare solidă, însă era descuiat. Bărbatul deschise capacul și se uită în interior. Cufărul era gol.

— Ce anume ați găsit în el? o întrebă Anthony pe Hannah.

Fata se schimonosi într-o expresie de profundă concentrare și apoi îi răspunse:

— Dacă s-a aflat ceva înăuntru, asta s-o fi întâmplat înainte ca tata să fi închiriat locul acesta. Dar de ce întrebi?

— Nu-ți mai bate capul. N-are importanță. Eram doar puțin curios.

— Ei bine, continuă Hannah, după ce l-a ucis pe Lord Gavin, Joanna Barclay a rămas cu nervii serios zdruncinați. Atunci, a izbucnit într-un plâns amar.

Joanna Barclay își dotase cufărul cu o încuietorie scumpă. Indiferent ce depozita femeia acolo, probabil că lucrurile acelea aveau o mare valoare pentru ea. Broasca nu fusese spartă, ci deschisă de cineva care fie avusese cheia, fie se pricepuse să forțeze încuietoria fără a lăsa nici o urmă.

— Se spune că ea s-a sinucis, remarcă Anthony pe când se ridica din nou în picioare.

— Tocmai urma să ajung și la partea asta. Hannah se cutremură teatral. Cum îți spuneam, după ce și-a asasinat frumosul iubit, Joanna Barclay a fost cuprinsă de o adâncă disperare. Femeia s-a dus la fluviu, s-a aruncat în apă de pe un pod și s-a înecat. A fost descoperită pălăria ei cu pene agățată de o bucată de lemn care plutea la suprafață.

— Dar trupul ei n-a fost găsit niciodată.

— Așa este, domnule, ai dreptate.

— Îți mulțumesc, domnișoară Tuttington. Explicațiile dumitale mi s-au părut extrem de interesante.

— Mă bucur că ți-a plăcut turul muzeului.

La scurt timp după aceea, Anthony părăsea muzeul lui Tuttington, întrebându-se ce anume se aflase în cufăr și de ce o femeie care se hotărâse să-și curme zilele s-ar mai fi ostenit să ia cu ea și conținutul acestuia. Își dădu seama că, de un an și ceva încoace, fusese obsedat doar de întrebările care se învârteau în jurul decesului Fionei. Acele întrebări încă nu-și găsiseră răspunsurile cuvenite. Însă dintr-un motiv neclar, acum îl captiva irezistibil misterul dispariției unei alte femei.

Bilanțul financiar din acea lună se echilibrase frumușel, indicând și de data asta un profit considerabil. Madam Phoenix lăsă jos tocul și închise registrul. Cheltuielile pentru îmbunătățirile pe care le făcuse cu fondurile puse la dispoziție de noul grup de investitori se amortizaseră deja, așa precum anticipase.

Trecuse deja de miezul nopții. Din marea sală de primire de dedesubt, se auzeau râsete bărbătești răgușite. Domnii se delectau cu finețea coniacului și a șampaniei, a canapelelor cu homar și a fripturii de rață, precum și a tuturor celorlalte delicatose și băuturi alcoolice care contribuiseră la ridicarea Casei Phoenix la rangul de cel mai elegant bordel din Londra.

Însă nu doar mâncarea și băutura captaseră atenția bărbaților bogați și molatici care veneau aici seară de seară. Madam Phoenix era absolut conștientă de faptul că atracția principală o exercita calitatea femeilor puse la dispoziția acestora, pentru o oră sau două de plăcere.

Angajatele Casei Phoenix nu erau niște banale femei de stradă. Aveau origini alese, erau bine educate și foarte elegante. Cele mai multe dintre acestea proveneau din clase sociale respectabile, erau văduve și femei necăsătorite care se treziseră la un moment dat singure pe lume sau nevoite să achite datoriile soților lor. Toate aveau în comun faptul că,

dintr-un motiv sau altul, ajunseseră să se confrunte cu spectrul unei sărăcii lucii și optaseră pentru Casa Phoenix în loc să facă trotuarul sau să se arunce în Tamisa.

În ușa se auziră trei ciocănituri rapide.

— Intră, strigă ea, întorcându-se.

Ușa se deschise și o tânără servitoare, încorsetată foarte strâns într-o rochie al cărei decolteu îi etala cu mare generozitate sânii, își băgă capul înăuntru, făcu o reverență și zise:

— Clientul a sosit și este condus în odaie, madam.

— Îți mulțumesc, Betsy. Întoarce-te acum la oaspeții noștri. Fata făcu o altă reverență și dispăru.

Madam Phoenix așteptă până ce ușa se închise în urma servitoarei, după care traversă încăperea și se apropie de un dulap cu rafturi de cărți.

Apăsă pe o mică manetă camuflată, iar dulapul se dădu la o parte, dezvăluind un loc de trecere îngust, luminat slab de un felinar agățat de zid. Intră acolo și trase după ea dulapul de cărți, închizând din nou drumul de acces.

Proprietarul inițial poruncise construirea aceluia coridor ascuns, deoarece nu-i plăcea să întâlnească servitori pe scara principală a casei sau în holurile oficiale. Asemenea culoare permiteau ca personalul să se miște prin casă fără a-i deranja cu prezența lor pe stăpâni sau pe oaspeții acestora.

Fostul deținător al bordelului descoperise o altă utilizare pentru pasajele secrete. După ce se descotorosise de predecesorul ei, madam Phoenix îi continuase tradiția. De-a lungul coridoarelor ascunse, din loc în loc, erau practicate în pereți niște găurele, permițând să se tragă cu ochiul în încăperile învecinate. De cealaltă parte a peretelui, deschizăturile fuseseră camuflate cu discreție, cu niște picturi. Ocupanții camerelor nu știau că uneori asigurau satisfacția deplină a voyeur-iștilor care plăteau ca să se uite la ei.

Doar cei mai prețuiți clienți erau informați că aveau posibilitatea de a-i urmări pe alții dezlănțuindu-se în diverse modalități de practicare a actelor sexuale. Prețul era,

bineînțeles, exorbitant, dar până în acel moment nu se plânsese nimeni dintre toți cei care beneficiaseră de această culme a rafinamentului în materie de sex.

La un moment dat, ea cobori niște trepte înguste, mai merse puțin apoi pe un alt culoar și se opri în fața unui mic orificiu în perete.

Prin acel mic orificiu se putea vedea o încăpere luminată de o lampă cu gaz, a cărei flacără fusese reglată la o intensitate foarte mică. Pereții și tavanul erau tapetați cu catifea neagră. Patul se afla în centrul camerei, acoperit cu cearșafuri negre ca abanosul. De toți cei patru stâlpi zdraveni ai patului atârnavă cătușe negre din catifea.

Lângă unul dintre pereți, se afla un dulap cu partea din față de sticlă. În interior erau diverse dispozitive, inclusiv bice de diverse mărimi și câteva instrumente neobișnuite.

Ușa camerei se deschise și una dintre servitoarele provocator de sumar îmbrăcate îl conduse pe client înăuntru.

— Domnișoara Justine a poruncit să te dezbraci, să-ți împătorești hainele și să te lungești pe pat, în așteptarea plăcerii pe care ți-o va aduce, îi zise servitoarea bărbatului.

Clientul dădu din cap, nerăbdător.

— Am înțeles.

Servitoarea plecă. În urma ei, ușa se închise, apoi se auzi cum este încuiată.

Clientul începu să se dezbrace cu un vădit entuziasm, își împături cu grijă hainele, punându-le pe măsuta de toaletă. Era deja excitat și cu erecția la maximum. Se trânti pe pat, cu fața în jos.

Se auzi din nou cheia răsucindu-se în broască. Ușa se deschise, iar în încăpere intră o femeie înaltă, încorsetată strâns într-o rochie mohorâtă, închisă la culoare și arătând ca o guvernantă foarte serioasă.

— Te poți ridica în picioare lângă pat, îi zise femeia pe un ton rece și plictisit.

— Da, domnișoară Justine.

Clientul se conformă, cu multă supunere.

— Du-te la dulapul cu echipament de corecție și adu-mi de-acolo un bici. De data asta, cred că ar trebui să-l alegi pe cel mai mare. Văd că nu ți-ai împăturit hainele atât de frumos precum s-ar fi convenit. De aceea trebuie să primești o pedeapsă.

— Da, domnișoară Justine.

Clientul deschise dulapul și luă biciul.

— Sărută biciul înainte de a mi-l da mie și apoi leagă-te la ochi.

— Da, domnișoară Justine.

Clientul își lipi ascultător buzele de mânerul biciului, apoi i-l întinse femeii. Se apropie de o masă și luă de pe ea o fâșie de mătase neagră, pe care și-o legă în jurul capului, în așa fel încât să-i acopere ochii.

— Întinde-te pe pat, cu fața în jos.

— Da, domnișoară Justine.

Clientul băjbâi cu mâinile, pentru a-și găsi drumul de întoarcere pe cearșaful cel negru. Când ajunse acolo, domnișoara Justine dădu ocol patului, fără grabă, oprindu-se la fiecare dintre cei patru stâlpi și imobilizându-i bărbatului încheieturile mâinilor și picioarelor. Apoi luă biciul.

În momentul acela, madam Phoenix plecă de lângă orificiul din perete și porni înapoi în direcția scării care ducea spre biroul ei. Nu simțea nici o plăcere să se uite cum Elwin Hastings își primea dureroasa pedeapsă. Dar, în definitiv, nenorocitului îi plăcea la nebunie și plătea scump tratamentul special.

Trecând prin coridoarele ascunse, femeia se întoarse în apartamentul ei.

Lucrurile mergeau cât se putea de bine aici, la Casa Phoenix, însă la orizont se contura o anumită problemă. Devenise limpede că trebuia făcut ceva în privința Louisei Bryce, care începuse să pună prea multe întrebări.

Madam Phoenix deschise ușa apartamentului personal și intră. După cum se aștepta, bărbatul era acolo.

— Dragul meu. Ea îi zâmbi și se aruncă în brațele lui.

El o sărută apăsător, plin de dorință. Degetele sale găsiră imediat copcile rochiei. După câteva minute, amândoi se aflau în pat.

Restaurantul acela era unul pe care cei doi începuseră să-l frecventeze, cu un an și ceva în urmă, atunci când doreau să se întâlnească în secret. După cum se obișnuiseră, ei ocupară un separeu în partea din spate a sălii. Din poziția respectivă, Anthony și Fowler puteau ține ușor sub observație intrarea.

Micul local aparținea unui maestru bucătar francez și aici se servea un excelent coq au vin. Restaurantul se mai mândrea și cu o formidabilă colecție de vinuri. Pe lângă priceputul bucătar, îi mai atrăgea acolo și faptul că localul era ascuns pe o mică alee oarecare, foarte departe de Scotland Yard, astfel încât Fowler să nu fie îngrijorat de eventualitatea de a fi zărit de vreunul dintre colegii săi de serviciu.

— Ți-am spus anul trecut că uciderea lui Gavin și sinuciderea domnișoarei Barclay nu aveau nici o legătură cu decesul domnișoarei Risby și cu acela al doamnei Hastings, îi zise Fowler, înfingându-și furculița într-o bucată de pui.

— Sunt absolut sigur că ai dreptate. Anthony se gândi că trebuia să aibă mare grijă în legătură cu întrebările pe care i le punea. Între el și Fowler se înfiripase o relație numai datorită interesului lor comun în descoperirea adevărului despre moartea Fionei Risby, iar la urma urmei, Fowler tot detectiv rămânea. Anthony continuă: Și totuși, mi se pare interesant că atâtea femei s-au decis să se arunce în Tamisa într-un interval de timp de mai puțin de o lună de zile. Ce mai știi despre Lord Gavin?

Fowler pufni.

— Poliția consideră că lumea este mai bună fără el și eu unul cred că și văduva lui se simte ușurată că a scăpat de acel nemernic.

Vehemența din tonul lui Fowler îl surprinse pe Anthony. Își puse încet furculița în farfurie.

— Acum mai bine de un an, când am mai discutat despre Gavin, nu ți-ai exprimat aceste resentimente față de chestiunea în discuție.

— Nu te supăra, domnule, dar în momentul acela încă nu ne cunoșteam prea bine. Fowler își ridică paharul cu vin, luă o sorbitură și adăugă: Dacă-ți amintești, atunci noi de-abia ne cunoscuserăm. Ți-am spus doar atât cât am crezut de cuviință că aveai nevoie să știi ca să poți fi sigur că nu exista nici o legătură între cazul Gavin și moartea Fionei Risby.

— Înțeleg. Însă acum mi-ai stârnit curiozitatea. De ce pari atât de mulțumit de faptul că Gavin nu se mai află printre cei vii?

Fowler ridică din sprâncene.

— Ai făcut vreodată cunoștință cu el, domnule?

— Nu l-am văzut decât întâmplător, de vreo câteva ori, prin diverse cluburi, și n-am ajuns niciodată să ne împrietenim.

Fowler trase cu ochiul spre separeurile vecine, asigurându-se că rămăseseră încă neocupate, după care vorbi cu glasul ceva mai scăzut:

— Lord Gavin, ca să zic așa, nu le-a rămas necunoscut acelora dintre polițiști care au fost implicați în anchetarea anumitor cazuri de crimă.

Anthony înlemni.

— N-am auzit niciodată vreun zvon în privința asta.

— Bineînțeles că n-ai auzit. Superiorii mei au fost extrem de atenți să nu se audă absolut nimic. Poliția ar fi avut mult de suferit, dacă s-ar fi aflat că numele lui a fost legat de vreo investigație a unei omucideri. Gavin ar fi turbat de furie. Toți cei implicați, din cadrul poliției, și-ar fi pierdut funcțiile.

— Înțeleg.

— Să nu spui nimănui, prin cluburile pe care le frecventezi, ceea ce vei auzi acum de la mine.

— Ai cuvântul meu.

Fowler înclină o dată din cap, satisfăcut de jurământul celuilalt.

— Foarte bine. Cu câteva luni înainte de moartea lui Gavin, proprietăreaşa unui magazin de mănuşi, o tânără văduvă care preluase conducerea afacerii soţului ei după moartea acestuia, a fost violată şi bătută până ce aproape că şi-a dat duhul. A fost găsită în stare de şoc, de fata care o ajuta la magazin, ca vânzătoare. Respectiva fată a fost aceea care a chemat poliţia.

— Continuă, te rog.

— Victima l-a acuzat pe Lord Gavin, ca fiind autorul faptelor.

Anthony rămase cu gura căscată.

— În presă n-am citit nimic despre așa ceva.

— Păi sigur că n-ai citit nimic, fiindcă n-ai avut ce, se burzului Fowler, răbufnind. Întreaga presă a fost imediat redusă la tăcere. Printre altele, proprietara magazinului de mănuşi a fost considerată ca nefiind martora cea mai credibilă. Ea întreţinea în acea perioadă o relaţie amoroasă cu un bărbat însurat şi fusese auzită certându-se cu amantul ei.

Anthony lăsă furculiţa pe masă.

— Deci, s-a presupus că acel bărbat căsătorit a fost acela care a bătut-o, într-un acces de gelozie, şi că pe nedrept ea a dat vina pe Lord Gavin, spunând că acesta o atacase. Şi asta pentru a nu fi nevoită să dezvăluie numele iubitului ei.

— Exact. Iar în final, victima violului şi a bătăii a făcut o cumplită criză de nervi şi a mărturisit că minţise în legătură cu Gavin.

— Doar nu vrei să-mi spui că ei i s-a năzărit din senin numele lui Gavin şi că a vrut să-l scoată pe el ţap ispăşitor

— Nu. El i-a fost client. Gavin a cumpărat de la magazinul ei două perechi de mănuşi, în săptămânile de dinainte ca ea să fi fost violată şi ruptă în bătaie.

— Şi ai vorbit cu Gavin?

— A refuzat orice întrevvedere cu mine. Cum nu aveam nici o probă și cum unica martoră și în același timp victimă se răzgândise în privința declarațiilor ei, n-am putut să fac nimic mai mult

— Am senzația că povestea asta nu se încheie aici.

— Ai ghicit, îi răspunse Fowler, cu o expresie cruntă. Nu se încheie aici. La o lună de zile după aceea, o altă femeie necăsătorită, care locuia în apartamentul de deasupra prăvăliei sale, a fost găsită acolo moartă. Fusese violată, bătută și înjunghiată mortal.

Anthony dădu deoparte farfuria. Pofta de mâncare îi pierise cu desăvârșire.

— Despre crima aceasta s-a scris în ziare, iar din câte îmi amintesc eu, n-a fost nimeni arestat.

— Asta deoarece n-a existat nici o dovadă incriminatoare, iar victima n-a putut să ne spună nimic, fiindcă era deja moartă. Și totuși, m-au intrigat câteva similitudini cu celălalt caz de molestare. Iar până la urmă, am găsit un martor care a văzut un bărbat cu semnalmentele lui Gavin intrând în dugheană o dată sau de două ori, în zilele de dinaintea crimei, însă asta nu a fost suficient pentru ca poliția să poată acționa în consecință.

— Și ce-ai făcut?

Fowler întinse mâna, cu degetele răsfirate.

— Am vrut să însărcinez un polițist să stea o vreme cu ochii pe Gavin, însă superiorilor mei le-a fost teamă ca nu cumva să afle Gavin despre asta și să depună o plângere.

— Ce s-a mai întâmplat?

— După încă o lună, a mai avut loc o altă crimă asemănătoare.

Anthony ridică dintr-o sprânceană.

— A fost vorba tot de o patroană de magazin?

— Da. Însă în acest caz, o vecină de-a victimei ne-a relatat că, în săptămânile anterioare crimei, victima îi mărturisise că unul dintre clienți o hărțuia. Zicea că individul îi făcea

avansuri necuviincioase, părând ca scos din minți atunci când ea i le respingea. Au urmat și câteva incidente.

— Ce fel de incidente?

— O dată, proprietăreasa magazinului a găsit un desen obscen strecurat pe sub ușa dughenei. Desenul înfățișa o femeie complet dezbrăcată, care fusese spintecată cu un pumnal.

— Ticălosul, rosti încet Anthony.

— Altă dată, proprietăreasa a găsit în patul ei un șobolan mort. Șobolanul era decapitat, iar așternutul era îmbibat cu sânge.

— Presupun că n-ați putut să-i puneți lui Gavin în cârcă aceste fapte.

Fowler scutură din cap.

— Cu nici un chip.

— Povestește-mi despre locul în care a fost omorât Gavin.

— În momentul în care am primit raportul despre găsirea cadavrului său, în apartamentul de deasupra Librăriei Barclay, am pornit de urgență într-acolo și am găsit biletul de adio al domnișoarei Barclay, care se sinucisese.

— Altceva?

— Am mai găsit și un vătrai, plin de sânge și de fire de păr.

— Doar atât?

— Și încă ceva, mai adăugă molcom Fowler. Detectivul puse jos furculița. Ceva care n-a apărut în presă, pentru că noi n-am informat reporterii și despre acel lucru. Am descoperit un pumnal pe podea, chiar lângă pat. Bineînțeles că unii ar putea pretinde că domnișoara Barclay ar fi intenționat să-l înjunghie pe Gavin cu acel pumnal, pentru a se asigura că omul era mort de-a binelea după ce îl izbise în cap cu vătraiul.

— Înțeleg că nu prea crezi în această variantă.

— Nu, nu cred. Ba chiar sunt convins că pumnalul i-a căzut lui Gavin din mână, atunci când domnișoara Barclay i-a dat

lovitura de grație.

Lui Anthony îi îngheță sângele în vene, imaginându-și scena în care Joanna Barclay își apăra viața, în fața unui bărbat înarmat cu un pumnal. Privi în jos, remarcând că își încleștase pumnii, așa că își relaxă iute degetele și spuse cu un glas scăzut:

— Voia s-o violeze și apoi s-oucidă.

— Sunt absolut sigur de asta. M-am uitat prin registrele de contabilitate ale domnișoarei Barclay. Gavin cumpărase de la ea de trei ori câte o carte. Țasta era modul lui de acțiune. Punea ochii pe o femeie necăsătorită și singură pe lume. O patroană de magazin, a cărei absență n-ar fi fost sesizată de nimeni. Numai femei cu origini modeste, dintr-o clasă socială inferioară lui.

— Nemernicul!

— Bănuiesc că era foarte instabil din punct de vedere emoțional, spuse Fowler. Am mai întâlnit oameni de soiul lui. Presupun că, dacă la început își bătea victimele, după o vreme acest lucru nu-i mai satisfăcea nevoile morbide.

— Așa că a început să le omoare.

— Și probabil că ar mai fi continuat mult și bine, dacă nu l-ar fi oprit definitiv domnișoara Barclay, concluzionă Fowler. După părerea mea, ea ne-a făcut un mare serviciu trimitându-l pe lumea cealaltă. Păcat doar că femeia nu se mai află printre noi. Cred că și-a luat viața pentru că se temea că va fi acuzată de omucidere.

— Dată fiind prăpastia socială dintre ea și Lord Gavin, temerea ei era absolut întemeiată. Anthony se uită drept în ochii lui Fowler. Amândoi știm prea bine că, dacă cei din familia lui Gavin și-ar fi pus în cap să o vadă pe domnișoara Barclay atârând în ștreang, nu le-ar fi fost prea greu să-și îplinească dorința.

Fowler ridică din sprâncenele groase.

— Din nefericire, domnișoara Barclay n-a avut de unde să știe că soția lui Gavin nu-l iubea deloc pe soțul ei și că și toate celelalte rude ale lui sunt foarte bucuroase că au scăpat de el.

Bănuiesc că, pe bună dreptate, toți se temeau de crizele lui de furie.

— De unde poți să știi una ca asta?

— Pentru că am stat de vorbă cu servitorii lui. Până anul trecut, când a murit Gavin, prin casa lui s-au tot perindat nenumărate serii de servitori.

Anthony ieși de la clubul său, puțin după miezul nopții. Se opri o clipă, întrebându-se dacă să fluiera după o birjă sau nu, dar renunță imediat la acea idee. Din pricina ceții, vehiculele înaintau cu o viteză de melc. Până și sprintenele șarete erau obligate acum să-și croiască drumul cu multă precauție, prin pâcla aproape opacă. O plimbare pe jos ar fi fost mai rapidă. În afară de asta, cugeta cel mai bine atunci când se plimba, iar în seara aceea avea mare nevoie să reflecteze în tihnă la o mulțime de lucruri.

Își ridică gulerul paltonului și începu să coboare treptele de la intrare. Pe stradă, chiar în fața lui, se opri în acel moment o cabrioletă. Din ea cobori, cu mișcări nesigure, o siluetă care îi era familiară. Julian Easton era beat, la fel ca în majoritatea timpului. Anthony își zise că era o sincronizare cât se putea de nefericită. Ar fi preferat să fi plecat de la club cu cinci minute mai devreme.

— Stalbridge. Iulian își încleștă mâna pe balustrada de fier a scării, pentru a-și putea menține echilibrul. Pleci așa devreme? Nu trebuie să te grăbești din cauza mea.

— Păi nici n-o fac.

Anthony se uită în jos la celălalt bărbat, care se aținea în fața lui, blocându-i trecerea.

— Mergi cumva să-i faci o vizită micuței văduve din Piața Arden? Îl întrebă Julian, strâmbându-și fața într-un rânjet batjocoritor. Nu uita să-i transmiți omagiile mele.

Anthony se opri.

— Îmi stai în drum, Easton. Ți-aș fi nespus de recunoscător dacă mi-ai face loc să trec.

— Constat că-ți sfârâie călcâiele să ajungi cât mai repede la ea. Julian se clătină ușor. Mă întreb cât va mai dura până ce o să-și dea seama că profiți de naivitatea ei.

— De ce nu intri tu să mai bei încă o sticlă de vin roșu?

— Nu prea e corect din partea ta să te folosești de ea ca de un paravan la adăpostul căruia să-ți poți face nestingherit mendrele cu cine știe ce femeie măritată la casa ei, nu crezi?

— Ceea ce cred eu cu-adevărat este că ai face foarte bine dacă ți-ai păstra speculațiile pentru tine, îi replică liniștit Anthony.

— De ce-aș face asta, atâta vreme cât multă lume e foarte nerăbdătoare să se rezolve enigma? Julian îl privea cu subînțeles. De fapt, au fost puse nenumărate rămășaguri, în toate cluburile din St. James, pe tema asta. Este uluitor să vezi cât de mulți domni sunt curioși să afle care dintre nevestele lor și-o trage cu tine, în vreme ce tu te ascunzi îndărătul fustelor atât de demodate ale doamnei Bryce.

— Dă-te la o parte din calea mea, Easton!

Fața lui se schimonosise într-o grimasă de furie turbată.

— Ar fi bine să nu încerci să mă dobori încă o dată, nenorocitul. În ultimele zile, port în permanență asupra mea un revolver, ca să mă pot apăra de tine.

— Ai mare grijă ce faci. În halul în care ești, ai toate șansele să te împuști singur în picior. Iar acum mă simt nevoit să insist să dispari imediat din fața mea.

— Să fiu al dracului dac-o să mă clintesc de-aici.

Anthony îl înșfăcă atunci pe Julian de braț și îl împinse lateral. Omul se lovi tare de balustrada de fier. Se apucă frenetic de bară, ținându-se cu disperare ca să nu cadă. Dar până să-și recapete echilibrul, Anthony ajunsese deja la poalele scării.

În acel moment, lângă el se opri o trăsură din care coborâră trei bărbați în haine de seară. Aceștia contemplară scena, afișând o curiozitate amuzată.

— De a cui nevastă este vorba? strigă Julian cu mânie. Cărui bărbat din clubul acesta îi pui coarne, Stalbridge?

Anthony nu se uită înapoi. Își continuă drumul, înaintând prin ceață.

În acea parte a orașului, felinarele pentru iluminatul stradal erau din abundență. Strălucirea globurilor luminoase din fața fiecărei intrări forma un șirag asemănător unui colier din stranii pietre prețioase care scilipeau în întuneric. Însă în nopțile cețoase ca aceea, lumina nu putea străpunge aburii denși. Pe stradă, caleștile personale se iveau și dispăreau fără încetare. Zgomotul copitelor cailor și huruitul roților erau înăbușite, de parcă pâcla aceea ar fi înghițit și sunetele, tot așa cum făcea cu luminile.

S-ar cuveni s-o avertizeze pe Louisa în legătură cu pariurile din caietele de rămășaguri ale cluburilor, se gândi Anthony, oprindu-se la colțul străzii și uitându-se la ceas. Probabil că ea se afla de mult în pat, dar cu siguranță s-ar fi bucurat să fie trezită din somn pentru a-i fi adusă la cunoștință o astfel de informație de ultimă oră. În definitiv, femeia îi tot reamintea că ei doi erau parteneri.

Își imaginează cam cum ar fi arătat Louisa la ora aceea, purtând pe ea o rochie de casă, iar în picioare niște papuci, cu părul adunat sub o mică scufie albă, ori poate revărsat pe umeri. Surâzând, coti pe după colț și se îndreptă spre Piața Arden.

Nu era prea sigur când anume își dăduse seama de ecoul unor pași în urma lui. În vecinătatea clubului mai fuseseră destui alți trecători în afară de el. Însă acum, ajungând într-un cartier mai liniștit, cu locuințe și cu spații verzi, numărul pietonilor se împuținase drastic.

Și nu atât zgomotul acelor pași îl îngrijorase, cât mai ales ritmul lor, prea asemănător cu acela al pașilor lui, se gândea Anthony. Persoana din spatele lui păstra o anumită distanță între ei. Se opri, pentru a-și verifica teoria. Pașii se mai auziră câteva clipe, după care se opriră brusc. Bărbatul porni din nou. Zgomotul de pași reîncepu și el.

Anthony coti și intră în Piața Arden. Palida licărire a felinarelor de iluminat stradal scotea din umbră ușile caselor,

Însă părculețul din centrul pieței părea un pustiu întunecat lipsit de orice formă.

Bărbatul se opri încă o dată. Persoana care îl urmărea se opri și ea. Anthony începu să traverseze strada, îndreptându-se în direcția micului parc cufundat în beznă. Schimbarea direcției de mers îi oferii ocazia de a se uita rapid în dreapta. O siluetă în palton și cu o pălărie înaltă pe cap se ivise pe caldarâm.

Anthony intră în părculeț, urmând poteca acoperită cu pietriș. Filtrată difuz prin straturile de ceață, lumina lunii scotea din umbră contururile ceva mai întunecate ale trunchiurilor de copaci din apropiere și formele îngrămădite ale tufișurilor.

Din spate, se auzea zgomotul unor pași grăbiți. O clipă mai târziu, pietrișul începu să scrâșnească în urma lui Anthony.

Își scoase din mers pălăria și paltonul.

Ajuns în mijlocul părculețului, la statuia nimfei pădurii, puse iute paltonul pe umerii statuii și îi aranjă pălăria pe cap.

Apoi se deplasă tiptil pe iarbă, la adăpostul întunericului, examinându-și realizarea. La lumina zilei, nimeni n-ar fi putut să fie păcălit, însă acum, în ceața și semiobscuritatea aceea, haina și pălăria asigurau o rezonabilă asemănare cu o siluetă de bărbat care se oprise să rezolve o nevoie fiziologică presantă.

După aceea, Anthony rămase în așteptare. Pașii din spate își accelerară cadența, dând o impresie de nervozitate, de parcă următorul s-ar fi temut că își pierduse prada.

Din întuneric, de după un arbore abia vizibil, se materializă silueta unui bărbat care se oprise la câțiva pași distanță de statuia cu palton și pălărie, ridicându-și încet brațul și țintind înspre aceasta.

Anthony de-abia avu timp să remarce forma neagră a unei arme de foc în mâna celuilalt, că și auzi inconfundabilul zgomot al ridicării percutorului unui revolver. O clipă mai târziu, urmă o detunătură asurzitoare, însoțită de fulgerarea unei scânteieri, în momentul în care glonțul lovi piatra statuii. Agresorul ridică încă o dată cocoșul pistolului și trase un alt cartuș. Când nici de data asta pălăria și paltonul nu căzură la

pământ, omul păru că se impacientează, dădu impresia că îl lăsă nervii și se răsuci în loc, luând-o la fugă de-a lungul cărării.

Anthony țâșni din umbră, pornind după asasin. Acesta, auzind în urma lui tropăiturile, se opri, se întoarse din nou, își armă revolverul și trase iar, ochind de data asta la întâmplare, orbește.

Glonțul se înfipse cu un zgomot înfundat în tulpina unui arbore din apropiere. Lui Anthony îi trecu prin minte că probabil urmărirea în care se avântase nu era chiar cea mai inteligentă manevră din partea lui. Avea la el propriul său revolver, însă nu era pregătit să tragă în cineva pe care nu-l putea mai întâi identifica. Cu multă părere de rău, se opri brusc la marginea parcului, uitându-se cum celălalt dispărea în noapte.

— La naiba!

Împușcăturile nu scăpaseră neremarcate. De pe la ferestrele dormitoarelor din casele înconjurătoare se auzeau strigăte îngrijorate.

Anthony porni înapoi către statuie, pentru a-și recupera paltonul și pălăria. Evitând pe cât posibil să fie zărit de cei care se îmbulziseră pe la ferestre, își croi drum prin parc și apoi traversă strada.

N-ar trebui s-o vizitez tocmai acum pe Louisa, își zise în sinea lui. Și totuși, se trezi că urcă scările casei de la numărul doisprezece. Femeia va dori un raport detaliat asupra evenimentelor petrecute. La urma urmei, ea avea calitatea de reporter de presă. Iar el tânjea să o vadă din nou.

Nu avu nevoie să bată la ușă. Înainte să fi apucat să ridice mâna, ușa se dădu de perete și în cadrul ei se ivi Louisa, privindu-l siderată și lividă, prin lentilele ochelarilor.

— Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Am auzit împușcăturile. M-am grăbit să cobor la parter, m-am uitat pe fereastră și te-am văzut traversând strada. N-ai pățit nimic? Ce cauți aici? Ai fost atacat de vreun tâlhar?

La vederea femeii, lui Anthony i se îmbunătăți brusc starea de spirit. Avusese dreptate, se gândi el, bizar de mulțumit. Părea încântător de apetisantă, în halat și papuci. Întrebarea esențială a serii își găsisse răspunsul: Louisa dormea cu părul despletit.

— Doamne apără și păzește! Ți-a găurit paltonul cu două gloanțe? Puteai să fii ucis.

— Numai că, în acel moment, paltonul nu era pe mine. Anthony traversă birouașul, până la măsuța de băuturi de pe care luă sticla cu brandy. O privi cum ținea paltonul ridicat spre lumină, verificând, da, încă o dată, că te puteai uita prin cele două găuri. Bărbatul găsi grija de-a dreptul înduioșătoare, însă lipsa de logică a Louisei din acele momente îl făcea să zâmbească. Doar ți-am mai spus că îl atârnasem pe umerii statuii.

— Dragă, are dreptate omul, rosti cu tandrețe Emma. Domnul Stalbridge ți-a explicat că nu purta paltonul în momentul în care acesta a fost găurit de gloanțe.

— Nu despre asta este vorba. Louisa aruncă paltonul pe spătarul canapelei și se întoarse iute în direcția lui Anthony pentru a-l înfrunta. E vorba despre faptul că n-ar fi trebuit să-ți asumi un astfel de risc. Să te plimbi pe străzi, de unul singur, în toiul nopții. Unde ți-a fost mintea, domnule?

El sorbi din coniac.

— Trăiam cu impresia că acesta este un cartier respectabil.

— Chiar așa și este, dar asta nu înseamnă că oamenii ar trebui să se plimbe la orice oră din zi și din noapte pe-aici, singuri, transformându-se astfel în ținte pentru orice tâlhar la drumul mare.

— În paltonul meu n-a tras cu pistolul un tâlhar, rosti încet și liniștit Anthony.

Louisa și Emma îl priviră amândouă mirate.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? șopti Louisa.

— Sunt aproape sigur că a fost Hastings. Rămase o clipă pe gânduri. Deși putea să fi fost la fel de bine și Easton, continuă

el, după care scutură din cap. Ba nu. Eu aş zice că Easton era prea beat ca să mă poată urmări prin pâcla aceea, ca să nu mai vorbesc şi despre ochitul cu arma. Cu toate astea, dat fiind faptul că nu puteam să fiu absolut sigur, n-am tras şi eu în el.

— Doamne fereşte, exclamă Louisa, făcând ochii mari. Aveai şi tu o armă?

— Mi-am cumpărat-o atunci când am fost în călătorie în America, în Vestul Sălbatic. Acolo armele de foc sunt nişte lucruri cât se poate de obişnuite. După neaşteptatul deces al lui Thurlow, mi s-a părut prudent s-o port asupra mea. Ridică din umeri. Nu că aş fi reuşit să nimeresc noaptea, pe întuneric, o ţintă aflată în alergare. Unul dintre lucrurile de notorietate pe care le-am învăţat în cursul drumurilor mele prin Vestul Sălbatic este acela că revolverele n-au precizie decât folosite de la mică distanţă.

— Vai de mine, spuse Emma. Ce tulburător eveniment!

— Şi ce anume te face să crezi că a fost Hastings? îl întreabă Louisa.

Anthony reflectă o clipă.

— Înălţimea se potrivea, ca şi ceva din felul în care se mişca. Cred că m-a urmărit încă de la plecarea mea din club, aşteptând o ocazie favorabilă.

— O ocazie prielnică pentru a te ucide. Însăpăimântată, Louisa se așază într-un fotoliu. Dumnezeu mare! El ştie că noi facem investigaţii asupra lui.

— Nu în mod obligatoriu, o contrazise Anthony. Cred că mai curând s-a gândit că eu i-am subtilizat din seif colierul şi dovezile pentru şantaj. Asta-i tot ce ştie până în momentul de faţă, însă este mai mult decât suficient ca să-l facă să tremure de îngrijorare. N-are de unde să ştie ce anume intenţionez să fac cu acele probe, sau cu colierul.

Dintr-odată, Louisa se încruntă.

— Dar ce te-a îndemnat să vii încoace, la o oră atât de târzie din noapte?

— Voiam să te avertizez că prin cluburi au început să se facă în ultima vreme niște rămășaguri nefericite.

Emma ridică spre el o privire extrem de preocupată și îl întreabă:

— Ce fel de rămășaguri?

Anthony își încordă mâna pe paharul de brandy.

— Jucătorii pariază pe numele femeii măritate cu care se presupune că aş avea o legătură amoroasă, în mare taină.

Emma se încruntă.

— Eu socoteam că toată lumea e convinsă că între tine și Louisa există o relație romantică.

— Easton m-a acuzat că mă folosesc de o nevinovată doamnă, și anume de Louisa, pentru a ascunde o legătură intimă cu nevasta nu se știe cărui bărbat, le explică încet Anthony.

— E ridicol, rosti la repezeală Louisa. Eu nu sunt deloc o doamnă chiar atât de nevinovată.

Anthony se uită la ea. La fel făcu și Emma. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

Louisa își înălță bărbia și adăugă:

— Sunt ziaristă.

Anthony o văzu cu coada ochiului pe Emma dându-și ochii peste cap. Apoi bărbatul luă o înghițitură zdravănă de coniac, după care îi urmă și el exemplul.

— Hai să ne întoarcem la chestiunea împuşcăturilor, bine? întreabă Louisa, fulgerându-i pe cei doi cu o privire crâncenă.

— Că bine zici, se declară de acord Anthony, înclinând din cap. Cred că nu mă înșel dacă afirm că acestea constituie un semn bun.

— Un semn bun? oftă Louisa. Cineva tocmai a încercat să te omoare!

— Și n-a izbutit. Anthony se gândi la logica întregii chestiuni. Individul a riscat mult, a făcut o încercare disperată

și a eșuat într-o manieră lamentabilă. Data următoare, va fi mult mai prudent și reținut, deoarece acum știe că sunt pus în gardă.

— Data următoare? se arată Louisa mai mult decât oripilată.

— Înveselește-te, dulceată. Bărbatul savură micul fior de satisfacție care îl străbătu din cap până-n picioare. Sunt absolut convins că facem progrese.

— Cum de poți să numești progres faptul că adineauri, în parc era cât pe ce să fii ucis? îl întrebă revoltată Louisa.

Emma îi aruncă lui Anthony o privire îngândurată.

— Dacă Hastings a fost acela care a încercat să te omoare în seara asta, atunci cred că se poate spune cu temei că aproape l-ai scos din minți. Într-adevăr, va fi extrem de neliniștit atunci când își va asuma riscul unei alte tentative de a asasina un Stalbridge.

Anthony își amestecă ușor coniacul în pahar.

— Sper din tot sufletul să se întâmple așa. Oamenii neliniștiți fac greșeli.

— Trebuie să-ți mărturisesc că ne-am simțit cu toții extrem de ușurați când am auzit bârfele despre tine și Anthony, i se confesă Clarice, cu bucurie, Louisei.

Louisa se împiedică de un mic bolovan de pe alee. Femeia se clătină puțin și fu cât pe ce să scape din mână umbreluța de soare, dar izbuti în cele din urmă să-și recapete echilibrul.

— V-ați simțit ușurați? reuși ea într-un târziu să bâiguie, după ce își dădu seama că rămăsese cu gura căscată, probabil într-o manieră necuviincioasă și complet lipsită de orice urmă de eleganță.

Louisa și Clarice hoinăreau pe aleile întinsei grădini din spatele reședinței familiei Stalbridge, în vreme ce Anthony și părinții lui rămăseseră înăuntru.

Nu era pentru prima oară când Louisa fusese buimăcită de cine știe ce replică a vreunui membru al clanului Stalbridge. Așa se întâmplase încă de când o condusesse Anthony, cu o oră

în urmă, în eleganta cameră de zi a familiei și făcuse prezentările.

Nimic nu se petrecuse așa precum se așteptase ea. În ciuda asigurărilor lui Anthony, ea socotise că avea să fie întâmpinată cu multă dezaprobare, dar în realitate i se făcuse o primire plină de un tulburător entuziasm. Nimeni nu părea câtuși de puțin îngrozit de bârfele care insinuau că ea ar fi avut o relație amoroasă cu Anthony și nici de cariera ei de corespondentă pentru Flying Intelligencer. Ba chiar dimpotrivă, domnul și doamna Stalbridge, ca și Clarice, îi arătaseră numai bunăvoință și încântare. Cu toții păreau mai degrabă fascinați decât înspăimântați de ea.

Descoperirea că doamna Stalbridge și Clarice erau amândouă devotate militante ale mișcării pentru o îmbrăcăminte rațională fusese o altă surpriză plăcută. Ba mai mult, se gândea Louisa, de ce avusese ea convingerea că membrii familiei lui Anthony aveau să i se pară mai puțin ieșiți din comun decât era el însuși? Emma o avertizase că toți membrii familiei Stalbridge erau considerați niște excentrici, de la primul și până la ultimul.

Cu toate acestea, rămăsese precaută. Dat fiind nebulosul ei trecut, Louisa nu-și putea permite să se apropie prea mult de nimeni. Și totuși, nu putuse să n-o simpatizeze imediat pe Clarice. De multă vreme nu mai avusese o prietenă de aceeași vârstă cu ea. Însă a se lăsa purtată pe aripile prieteniei era un lucru primejdios de înșelător pentru cineva care avea de păstrat un secret teribil.

— Suntem cu toții nespuse de fericiți să-l vedem pe Anthony atât de interesat de tine, fiindcă am fost foarte îngrijorați în privința lui, îi explică Louisei Clarice. Anul trecut, după ce a murit logodnica lui, a devenit de-a dreptul obsedat de ideea că ea a fost ucisă, lucru care săptămâni întregi i-a răpit toată buna dispoziție. Să fiu sinceră, starea lui ne-a cam alarmat.

— Înțeleg.

Clarice își învârtea cu un gest mecanic umbreluța de soare.

— Ne-am gândit că trecuse hopul, după ce anul trecut fusese nevoit să-și abandoneze investigațiile, însă în momentul în

care, acum câteva săptămâni, și-a reluat cercetările, ne-am dat cu toții seama că era la fel de convins ca întotdeauna de adevărul teoriei lui potrivit căreia Fiona fusese asasinată. Apoi am auzit despre zvonurile referitoare la voi doi, iar mama și tata au început să sperie din toată inima ca bârfa să fie adevărată, și trebuie să recunosc că și eu am sperat la fel ca ei.

— Dumnezeule mare!

— Acum când am avut ocazia să vă vedem împreună, este evident că toate zvonurile erau conforme cu realitatea și de aceea suntem cu toții atât de încântați să te fi cunoscut astăzi.

— Nu sunt sigură că îți înțeleg raționamentul, rosti cu prudență Louisa. Legătura mea cu fratele tău se bazează doar pe o înțelegere de afaceri. După cum ți-a explicat și el, eu doar îl asist în ancheta pe care o întreprinde. Atunci când aceasta se va fi încheiat, am de gând să scriu despre ea un articol, și să-l public în Flying Intelligencer.

— Da, bineînțeles. Clarice o învălui într-un zâmbet cald. Sunt absolut sigură că va fi o adevărată bombă jurnalistică. Dar, în același timp, este la fel de evident și faptul că între tine și Anthony s-a stabilit o legătură intimă, lucru care nu poate decât să ne bucure nespus de mult pe noi toți. E foarte bine să-l putem vedea uitându-se la o femeie în felul în care se uită acum la tine.

Louisa suspină.

— V-ați temut că inima lui s-a frânt, atunci când a murit Fiona. Acum sperați că este cel puțin dispus să se lase distras de o altă femeie, dar eu una chiar nu cred că s-ar cuveni să trageți deja niște concluzii cu privire la natura sentimentelor lui față de mine.

— Prostii! Clarice râse. Nu există nici o altă explicație posibilă, pentru brusca îmbunătățire a stării lui de spirit.

— Poate că este mai vesel în ultimele zile doar pentru că simte că se apropie de rezolvarea mării enigme a morții Fionei.

— S-ar putea să fie și asta o explicație, însă eu bănuiesc că tu ești principalul motiv pentru care i-a revenit dorința de a trăi.

— Eu nu prea cred, îi replică stins Louisa.

— Ei, hai, doamnă Bryce. Te cam subestimezi. Te asigur că fratele meu nu te-ar fi adus niciodată aici, la ceai cu mama și cu tata, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de tine.

Louisa se opri brusc, înspăimântată.

— Iar eu te pot asigura că fratele tău nu mă iubește.

— E-n regulă, doamnă Bryce. Nu trebuie cu tot dinadinsul să te forțăm să intri în familia noastră și să te porți la fel ca noi. Noi suntem diferiți de majoritatea acelor care se învârt prin lumea așa-zis bună. În casa asta, noi suntem cât se poate de sinceri.

— Iartă-mă că ți-o spun verde-n față, dar tare mă tem că toate acele piese de teatru emoționante, pe care le scrii pentru teatrul Olympia, ți-au cam aprins imaginația.

Clarice dădu din cap, cu un aer oarecum visător.

— Trebuie să recunosc că mi se pare extrem de incitantă ideea relațiilor amoroase nepermise. Introduc în fiecare piesă de-a mea cel puțin una.

— Am văzut câteva dintre piesele tale. Și cu toate că mi se par foarte distractive și antrenante, nu mă pot abține să remarc că în piesele tale aceste legături interzise se termină întotdeauna rău.

Clarice se strâmbă.

— Asta doar fiindcă spectatorii și criticii solicită astfel de finaluri. Închipuie-ți, cu toții sunt de-a dreptul ahtiați să savureze o aventură amoroasă nepermisă, și totuși simt că nu își pot justifica plăcerea decât dacă acele aventuri conduc la finaluri nefericite.

— Înțeleg. Louisa răsuflă adânc și își reluu plimbarea pe alee. La fel se întâmplă și în romane.

— Într-adevăr. Criticii și convențiile literare pot avea un efect foarte restrictiv asupra artei cuvântului, rosti Clarice, emanând un aer de mare înțelepciune.

— Crezi cumva că, în cazul în care convențiile și criticii n-ar fi existat, ar fi fost posibil să apară o piesă sau un roman în care o relație amoroasă nepermisă să aibă un final fericit?

— Nu încape nici o îndoială că da, îi răspunse Clarice, Louisa se opri din nou și se uită țintă la interlocutoarea ei.

— Și? o întrebă ea cu nerăbdare. Cum anume s-ar termina respectiva relație?

Clarice își flutură cu nepăsare o mână și îi răspunse:

— Păi, firește că, în final, îndrăgostiții s-ar căsători.

— Hmm.

Clarice ridică din sprâncene.

— Da' ce? Nici chiar un asemenea deznodământ nu-ți este pe plac?

— Cred că am detectat o problemă în logica ta.

— Și cam care ar fi aceea?

— Dacă amanții ajung să se căsătorească, atunci relația dintre ei n-ar mai fi nepermisă, am dreptate, sau nu?

Clarice se încruntă.

— Înțeleg ce vrei să spui. Dar cu toate astea, mariajul constituie unicul final fericit care poate fi de conceput pentru o legătură interzisă, nu crezi?

— Presupun că așa este.

Însă, în cazul ei, un astfel de final ar fi imposibil, se gândi Louisa.

Anthony stătea în picioare lângă fereastră, cu mâinile încleștate la spate, avându-i pe mama lui într-o parte și pe tatăl său în cealaltă parte. Se uitau toți trei la Louisa și la Clarice, care se plimbau prin grădină.

— Cele două par să se înțeleagă de minune, spuse Marcus, arătându-se mulțumit. Trebuie să-ți spun că îmi place de doamna Bryce asta a ta. E o tânără de-a dreptul fascinantă.

— Doar ți-am spus că este într-o câțva ieșită din comun, îi replică Anthony.

Marcus chicoti și îl bătu ușor cu palma pe umăr.

— Mi-ai spus, într-adevăr, și rareori mi-ai descris o femeie cu atâta acuratețe.

— Nu vi se pare că fetele acelea două arată tare frumos, plimbându-se la soare, cu umbreluțele desfăcute? comentă și Georgiana, după care îi aruncă lui Anthony o privire. Doamna Bryce a rămas văduvă când era destul de tânără, nu-i așa?

— Cam așa s-ar părea, îi răspunse Anthony cu precauție.

— Interesantă carieră și-a ales! zise Marcus cu admirație. Nu mă mir că ea și Clarice s-au potrivit atât de bine. Au multe în comun.

— Mă-ntreb despre ce anume or vorbi ele două acolo, spuse și Georgiana. Indiferent ce ar fi, par extrem de concentrate asupra subiectului.

— Poate că vorbesc despre grădinărit, își dădu cu presupusul Anthony, deși se cam îndoia de o atare posibilitate.

Încordarea pe care o sesiza la umerii Louisei îl avertiza asupra faptului că discuția celor două alunecase spre lucruri personale.

O oră mai târziu, Anthony o conducea pe Louisa acasă. Tăcerea îndârjită a femeii îl făcea să fie neliniștit, dar toate încercările lui de a înfiripa o conversație eșuaseră. Părea adâncită în gânduri.

Când ajunseră la destinație, nu le deschise nimeni ușa. Louisa scoase cheia din manșon. El i-o luă din mână, descuie și deschise ușa, după care o întrebă:

— Unde-i toată lumea?

— Personalul casei are astăzi ziua liberă. Louisa intră în holul din față, dezlegându-și din mers panglicile pălăriei și continuând: Iar Emma este plecată la întrunirea săptămânală a Societății pentru Grădinărit. Se vor întoarce peste câteva ore bune.

Bărbatul o urmăse și el în hol.

— Înțeleg.

Louisa îl privi ca și cum s-ar fi întrebat ce să facă, acum când Anthony se afla deja înăuntru.

— Să mergem în birou, bine? îl întrebă ea.

Auzindu-i invitația, bărbatul se învioră imediat.

— Mulțumesc.

Femeia își atârnă pălăriea într-un cuier și îl conduse pe Anthony pe coridor.

— Cred că ar fi bine să analizăm datele pe care le-am adunat în cursul investigației noastre, ce zici? Mă tot gândeam la niște informații pe care le culesesem înainte de a deveni parteneri.

Se părea că el sperase la prea mult. Louisa nu-l invita în birou fiindcă și-ar fi dorit să se afle în compania lui, ci pentru că intenționa să discute cu el despre blestemata aia de investigație.

— Desigur, se grăbi să-i răspundă și o urmă pe culoar, intrând după ea în birou. Dar mai întâi aș vrea să-ți pun o

întrebare.

— Ce întrebare? îl întrebă femeia, traversând micuța încăpere până la biroul ei.

— Tu și Clarice ați petrecut mult timp în grădină. Despre ce ați vorbit?

— Sora ta este foarte drăguță. Louisa se așeză îndărătul biroului, își scoase de pe nas ochelarii și începu să-i șteargă cu batista. Mi-a plăcut mult de ea.

— Mă bucur să aud asta. Înaintă și el până la birou și se uită la Louisa. Mi s-a părut că și sora mea te simpatizează foarte mult, însă la întrebare tot nu mi-ai răspuns. A insistat să afle de la tine natura legăturii dintre noi doi, nu-i așa?

— Ba dimpotrivă, părea convinsă că știe cu exactitate cum stau lucrurile între noi doi, domnule.

El își încrucișă brațele.

— Și părinții mei au ajuns la o concluzie asemănătoare.

Ea își împinse mai sus pe nas ochelarii și îl privi cu suspiciune.

— Dar tu, ce anume le-ai spus despre noi doi?

— După cum ne-am înțeles, le-am spus răspicat și le-am repetat că relația noastră se rezumă la o simplă înțelegere de afaceri.

Femeia făcu o grimasă.

— Și nu te-au crezut, așa este?

— Așa este. Nu m-au crezut.

— Nici sora ta nu m-a crezut, atunci când am încercat să-i spun același lucru. Toți cred că noi doi întreținem o relație amoroasă interzisă.

— Te-am prevenit că membrii familiei mele sunt extrem de sinceri. Și pe deasupra, sunt și foarte inteligenți.

— Ei bine, presupun că trebuie să vedem partea plină a paharului, zise Louisa, îndreptându-se de spate. Faptul că membrii familiei tale cred că între noi doi există o legătură

intimă demonstrează că mica noastră stratagemă s-ar putea să aibă totuși succes, nu crezi?

Anthony se hotărî să nu-i răspundă, deoarece simțea că începe să se înfierbânte.

Ea își drese glasul și îi explică în continuare:

— Vreau să spun că, în cazul în care rudele tale cele mai apropiate sunt convinse că noi doi trăim o aventură romantică, atunci Hastings cu siguranță trebuie să creadă și el acest lucru, ceea ce este extrem de important, nu-i așa?

Bărbatul continuă să o privească, fără să spună nimic.

Louisa se uită urât la el și se răsti:

— Ia un mă mai privi așa!

— Da' cum anume ți se pare că te privesc?

— Nu știu. Femeia flutură din mâini. Ca și cum ai fi gata-gata să mă sfredelești, sau cam așa ceva. La ce te gândești?

Anthony își puse mâinile pe birou și se aplecă spre Louisa.

— Mă gândeam că familia mea a ajuns la o concluzie absolut conformă cu realitatea, îi răspunse el cu un glas egal. Noi doi chiar avem o relație amoroasă nepermisă.

Ea clipi și se sprijini de spătarul scaunului, contrazicându-l:

— Ba nu-i chiar așa.

— Ce naiba vrei să spui?

— Trebuie să recunoști că legătura noastră este oarecum complicată.

Asta punea capac la toate. Un bărbat nu putea suporta chiar atât de mult. El se îndreptă de spate, dădu ocol biroului, se aplecă și o ridică în picioare.

— Admit că unele lucruri referitoare la asocierea noastră sunt puțin cam greu de explicat, însă nu și aspectul acesta, îi spuse Anthony. Noi doi chiar avem o legătură amoroasă în toată regula, Louisa.

— Ei bine, bănuiesc că s-ar putea spune și asta, într-un sens pur tehnic al termenului...

— Ba în toate sensurile posibile ale cuvântului.

Femeia roși.

— Poate că ar fi bine să ne întoarcem la subiectul investigației noastre. După cum ți-am mai spus, aveam câteva gânduri pe care voiam să ți le împărtășesc.

— Ba eu unul aș avea o idee mai bună.

Ea clipi din nou, făcând ochii mari.

— Și care ar fi aceea?

— Am să-ți arăt.

Și bărbatul o ridică în brațe și se îndreptă spre ușă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ea, încleștându-se de umărul lui. Ce ai de gând să faci? Unde mă duci?

— La etaj. Anthony ieși pe ușă, purtând-o în brațe, și porni cu elan pe hol. Presupun că o fi existând pe-acolo pe undeva și un pat.

— Bineînțeles că există, dar ce legătură are cu...? Louisa se întrerupse brusc, înțelegând dintr-odată ceea ce avea el în minte. Doar nu vrei să...?

— Să ce? Să fac dragoste cu tine în tihna unui pat? Ba da, chiar asta este ceea ce mi-am pus în gând să fac. Și încep să urce scările, cu ea în brațe.

— Ziua-n amiaza mare?

— Doar singură ai zis că Lady Ashton, precum și servitorii vor lipsi câteva ore bune, nu?

— Ba da, dar...

— Păi atunci, ar cam fi cazul să profităm de absența lor.

— Domnule, doar nu vorbești serios!

— Și de ce nu? Exact genul ăsta de lucruri îl fac amanții tainici.

— Ba dimpotrivă. Știe toată lumea că ei au întâlniri secrete noaptea, prin grădini, sub clar de lună, și prin alte locuri asemănătoare.

— Am încercat să abordez problema și în felul ăsta, îi replică el. Iar dacă mai ții minte, n-a fost pe de-a-ntregul o reușită.

Louisa deschise gura să spună ceva drept răspuns, dar se răzgândi imediat. Sprâncenele i se împreună, într-o încruntătură îngrijorată.

— N-ar trebui să urci scările cu mine-n brațe. Ar putea să-ți cauzeze vreo vătămare.

— Foarte probabil, însă îndrăznesc să-mi asum toate riscurile. Anthony își vedea înaintea de treabă. Iar palierul începuse deja să se întrevadă.

Ea șovăi, înainte de a-l întreba:

— Spune drept, nu sunt cumva o povară prea grea pentru a fi cărată pe trepte?

— Sincer să fiu, ai dreptate. Ajunse în sfârșit pe palierul de la etajul casei și se opri să răsuflă, adăugând: Și totuși, sunt sigur că un astfel de antrenament îmi va face bine. Care este camera ta?

— Prima ușă pe partea dreaptă.

— Văd că am noroc. N-o să fiu nevoit să defilez cu tine în brațe pe tot holul.

— Ei, hai, domnule, chiar trebuie să te văicărești și să faci atâta caz doar pentru un fleac? Îndrăgostiții din romane și din piesele de teatru nu fac niciodată una ca asta.

— Presupun că autorii omit să prezinte anumite realități, pentru ca operele lor să se vândă mai bine.

Ușa de la odaia Louisei era întredeschisă. El o împinse cu piciorul, deschizând-o complet, își purtă apoi iubita înăuntru și o lăsă pe picioarele ei, chiar lângă pat.

Ochii Louisei străluceau, iar obrajii îi erau îmbujorați.

Anthony îi scoase cu delicatețe ochelarii de pe nas și îi puse pe noptieră. Trupul lui era cuprins de încordarea unei aprige dorințe.

— Ochii tăi au culoarea chihlimbarului, îi zise el cu tandrețe. Sunt o splendoare!

Ea se înfioră de plăcere.

— Mulțumesc, îi răspunse foarte politicos, încordându-și ușor privirea, pentru a-l studia mai îndeaproape. Ai tăi au o impresionantă combinație de verzui și de auriu.

El îi zâmbi și apoi începu să-i scoată, una câte una, agrafele din păr. Șuvițele negre și mătăsoase i se revărsară pe umeri. Când termină cu agrafele, bărbăția lui Anthony era deja învârtoșată. Și nici măcar n-am dezbrăcat-o, își zise în sinea lui.

— Am vrut să te văd așa încă de când te-am întâlnit prima oară, îi spuse el.

Louisa păru nedumerită.

— Adică să mă vezi fără ochelari?

Bărbatul râse.

— Nu fără ochelari, ci cu părul lăsat liber.

Anthony își scoase haina și o azvârli pe un scaun. Remarcă felul în care ea îl urmărea, în timp ce își desfăcea cravata. Expresia fascinată de pe chipul ei îl înveseli.

Omul se uită către fereastră. Observă că dădea spre stradă și părculețul din centrul pieței. Nimeni nu avea cum să tragă cu ochiul în acea încăpere, concluzionă el. Nu era nevoie să tragă draperiile. Se putea bucura în voie de imaginea Louisei, goală, în strălucirea caldă a soarelui de după-amiază târzie.

Îi prinse fața în mâini și o sărută, de data asta pe îndelete, încercând să-i stârnească plăcerea și dorința, nu numai să obțină propria lui satisfacție.

— Anthony?

— Asta-i partea care-ți place, îți amintești? Partea cu săruturile.

— Ooo! Da. Bine. Ea scoase un mic scâncet și își întredeschise buzele în întâmpinarea lui.

Fără grabă, el îi luă gura în stăpânire și i-o alintă în tihnă cu buzele, fără a forța câtuși de puțin nota. Când o simți tremurând și topindu-se în brațele lui, Anthony își îndreptă cu

nerăbdare mâinile spre copcile din partea din față a rochiei ei. Îi desfăcu încet corsajul și i-l îndepărtă de pe umeri, ținându-i în tot timpul ăsta buzele captive.

Îl străbătu un fior de pasiune, atunci când simți degetele Louisei pe piepții cămășii lui. Ea bâjbâi câteva clipe și izbuti în cele din urmă să-i descheie câțiva nasturi. Apoi mâinile femeii îi mângâiară pieptul gol, cu degetele răsfirate printre firele cârlionțate de păr. Dulcele supliciu amenința să-i anuleze întreg autocontrolul.

O sărută pe gât și apoi pe piept, pentru a o înnebuni și pe ea de dorință. Când fruntea femeii se lipi de umărul lui, și pleoapele ei se lăsară, Anthony continuă să o dezbrace, reușind până la urmă să-i scoată complet rochia și s-o lase doar cu furoul transparent, pantalonașii, ciorapii și pantofii.

Îi sărută din nou buzele, cu multă gingășie. Când limba ei o atinse pe-a lui, curioasă și experimentând, Anthony nu-și mai putu stăpâni geamătul profund de plăcere care îi înfiora tot corpul. Reacția lui reflexă păru s-o încurajeze pe Louisa în astfel de inițiative, și femeia își încleștă și mai tare mâinile de umerii lui, în timp ce sărutul bărbatului devenea tot mai apăsător.

Când, într-un târziu, îi eliberă gura, el văzu că buzele ei erau umede și umflate. I le mângâie ușor cu vârful unui deget. Ea se legănă puțin, drept răspuns. Pielea ei era caldă și uluitor de catifelată.

Anthony se aplecă și îndepărtă cuvertura de pe pat, după care o cuprinse pe Louisa cu brațele pe după mijloc, o ridică și o întinse ușor pe cearșaf.

Imaginea ei acolo, cu părul negru împrăștiat pe albul imaculat al pernei, cu buzele puțin întredeschise și cu ochii pe jumătate închiși de dorință, constituia cel mai uluitor tablou erotic pe care îl admirase Anthony vreodată. Izbuti să se smulgă de lângă ea și să facă un pas înapoi, cât să se dezbrace și el. După ce-și lepădă toate hainele, șovăi puțin, căutând un semn de încuviințare din partea ei.

Femeia se ridică într-un cot, dibui pe măsuța de lângă pat după ochelari, și-i puse pe nas, după care se uită la Anthony cu

multă luare-aminte, măsurându-l din cap până-n picioare, cu o expresie de stupefacție.

— Of, Doamne Dumnezeule! îngăimă Louisa, evident într-o mare încurcătură. Dacă mă gândesc la statuile înfățișând nuduri de bărbați pe care le-am văzut observ că tu ești mult mai bine dotat.

Anthony nu prea știa cum să interpreteze afirmația ei.

— Nu cred că am mai fost vreodată comparat cu o statuie, rosti el într-un târziu.

Louisa începu să chicotească. Chicotitul i se transformă în râs și femeia își duse o mână la gură, în vreme ce ochii îi sticleau.

Anthony simți un fior de amețitoare dorință. Scoase dintr-un buzunar al pantalonilor batista de în proaspăt spălată și călcată și se apropie din nou de pat.

Îi scoase din nou Louisei ochelarii și îi puse iar pe măsuță. Se lăsă pe vine lângă pat, îi scoase unul după altul pantofii cu toc înalt, lăsându-i să cadă pe covorul care acoperea podeaua. Fără grabă, își trecu o mână peste un picior de-al ei, catifelat și splendid rotunjit, scoțându-i jartiera și ciorapul, după care făcu același lucru și cu celălalt picior.

Apoi se întinse pe pat. Louisa răsuflă rapid și întretăiat atunci când el îi scoase furoul, iar când se aplecă să-i sărute sfârcurile întărite ale sânilor, ea scoase un mic geamăt imperios, cuprinzându-l cu brațele și încleștându-și mâinile de spinarea lui.

Bărbatul începu să-i mângâie încet întreg trupul, savurând-o și lăsând-o să se familiarizeze cu atingerile lui. Când femeia se răsuci încercând să se lipească și mai strâns de el, Anthony îi scoase și pantalonașii. Ea se înfioră deodată, atunci când și ultimul obstacol de apărare a unei minime decențe îi fu îndepărtat. El ridică privirea și văzu că Louisa își ținea ochii strâns închiși, dar nu făcea nici o încercare de a se retrage.

Femeia își strecură o mână între ei și îi cuprinse cu blândețe bărbăția erectă. Fiorul de excitare fu cât pe ce să-l dea gata pe loc pe Anthony.

Mângâind-o în continuare, el ajunsese cu mâna în zona cea mai intimă a corpului ei. Louisa era deja umedă, lunecoasă, fierbinte și congestionată. El o mângâie cu tandrețe, căutându-i punctul sensibil. Când i-l găsi, ea zvâcni în sus și strigă:

— Anthony! Unghiile ei se înfipseră în brațul bărbatului.

El continuă s-o alinte, până ce ea începu să se zvârcolească sub atingerile lui. În acel moment, bărbatul pătrunse cu două degete adânc în interiorul ei înfierbântat.

Louisa găfâi și gemu de plăcere. Anthony o privi și înțelese că ea trecuse dincolo de rețineri și ezitări, prinsă în clocotul propriei pasiuni dezlănțuite. Nici o femeie nu fusese vreodată mai frumoasă decât ea, își zise în sinea lui.

Anthony se strecură între picioarele ei desfăcute. Înainte ca ea să-și fi dat seama de ceea ce avea el de gând să facă, bărbatul își lipi gura de zona ei cea mai intimă.

— Ce Dumnezeu? scânci Louisa. Oo, nu, nu face asta.

Se zbătu, încercând să se ridice în capul oaselor și să se retragă. Însă Anthony o prinse de șolduri și o trase, imobilizând-o cu brațele, și reîncepu s-o dezmiere febril. Gustul și mireasma trupului ei erau ca un drog pentru care ar fi putut face chiar moarte de om.

Degetele Louisei se încordară brusc în părul lui.

— Anthony?!

Bărbatul îi simți încordarea corpului și înțelese înaintea ei ceea ce urma, inevitabil, să se întâmple. El o penetra cu degetele mari și începu, cu multă tandrețe, să le miște ritmic în interiorul ei.

— Doamne Dumnezeule! se tângui Louisa, înnebunită de plăcere. Doamne Dumnezeule, Anthony!

Alte vorbe nu se mai auziră. Femeia se lăsă purtată de suvoiul de neoprit al bucuriei intense a orgasmului.

Anthony reuși să alunece ușor deasupra Louisei, și o penetra înainte ca micile ei spasme de eliberare să se fi potolit. Ea se încleștă în jurul bărbăției lui, anulându-i până și ultimele urme de autocontrol.

Orgasmul bărbatului explodează după doar câteva mișcări. Deabia izbuti să se retragă și să ejaculeze în batistă.

Când totul se termină, Anthony se prăbuși istovit pe perne, cu un simțământ de împăcare cum nu mai trăise din noaptea în care murise Fiona.

Louisa parcă plutea pe suprafața unei mări de mulțumire, în voia căreia se lăsase. Întinse o mână, căută pe pipăite pe noptieră, găsi ochelarii pe care și-i puse pe nas, și se uită peste marginea patului.

Furoul ei se înălța ca o grămăjoară diafană pe covor. Îl ridică, trăgându-și-l apoi peste cap.

Simțindu-se cumva mai decentă acum, se ridică în șezut și îl studie cu atenție pe Anthony. Acesta zăcea pe burtă, cu capul întors spre Louisa, cu ochii închiși și cu părul negru ciufulit. Mușchii bine conturați ai spatelui lui erau netezi, și senzuali, și excitant de puternici. Îi plăcuse la nebunie să se simtă strivită sub greutatea bărbatului.

Îl mângâie cu tandrețe pe umăr, nevrând să-l trezească.

— Data viitoare, trebuie să iau în vedere niște metode de protecție franțuzești, mormăi el în pernă.

Louisa tresări și își retrase iute mâna, de parcă ar fi atins un cuptor încins.

— Credeam că dormi, îi zise ea.

— Aproape adormisem, recunosc bărbatul, fără să deschidă ochii. M-ai cam extenuat.

— Ce sunt metodele de protecție franțuzești? se interesă ea, curioasă.

Anthony deschise ochii și o învălui în surâsul lui îmbietor, răspunzându-i:

— Prezervative.

Louisa simți că roșește.

— Am priceput.

— Tehnica pe care am utilizat-o până acum nu este pe de-a-ntregul demnă de încredere.

— Ooo!

Obrajii începură să-i ardă și mai tare. Ca femeie de lume, acum angrenată și într-o legătură amoroasă nepermisă, ar fi fost cazul să se obișnuiască și cu discuții despre astfel de chestiuni intime, se îndemnă Louisa în gând.

— Ei, acum ce mai zici? o întrebă el, sfredelind-o cu privirea.

— La ce te referi? îl întrebă ea nedumerită.

Bărbatul se rostogoli pe spate și își puse mâinile sub cap.

— Experiența de azi a fost ceva mai satisfăcătoare?

Ea se înroși de furie.

— Cam așa ceva! Louisa își dresese glasul. Acum înțeleg de ce aceste aventuri sunt atât de la modă.

— Îhî.

El nu mai părea la fel de mulțumit precum fusese cu o clipă în urmă.

— Anthony?

— Da?

— Aș fi vrut să te întreb ceva. Ceva foarte personal. Am să înțeleg dacă n-o să vrei să-mi răspunzi la întrebare.

Bărbatul își luă un braț de sub cap și o trase pe Louisa deasupra lui.

— Întreabă-mă!

Femeia își încrucișă brațele pe pieptul lui și își rezemă bărbia de ele.

— Am auzit niște zvonuri referitoare la ceea ce s-ar fi întâmplat între tine și logodnica ta, cu puțin înainte ca ea să moară.

Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet trist.

— Nu mă surprinde câtuși de puțin. Cu atâtea ziare de scandal, romane de duzină și bârfe din înalta societate, aproape

toată lumea din Londra a fost pusă la curent cu acele zvonuri.

— Și a existat un sâmbure cât de mic de adevăr? Aveai cumva de gând să rupi logodna, pentru că ai surprins-o în pat cu un alt bărbat?

Anthony rămase tăcut atât de mult timp, încât Louisa se gândi că el nu avea să-i mai răspundă.

— Da, recunosc într-un târziu bărbatul. Însă n-am spus nimănui lucrul asta. Nu prea știu cum s-au iscat zvonurile. Pot doar să presupun că amantul cu care am găsit-o s-o fi confesat cuiva, iar acea persoană o fi început bârfa.

— Astfel de legături nu rămân aproape niciodată pe de-a-ntregul secrete.

— E-adevărat.

— Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

Omul se ridică brusc în șezut, apoi se dădu jos din pat.

— Dragostea mea pentru Fiona s-a stins încă din ziua în care am prins-o împreună cu amantul ei.

Louisa simți o compasiune puternică pentru el.

— Probabil că a fost groaznic pentru tine.

— Privind lucrurile retrospectiv, cred că ea chiar a intenționat să aflu în felul acela despre legătura ei secretă. Anthony traversă încăperea și își luă lenjeria și pantalonii, continuând: I-a lipsit curajul de a-mi spune verde-n față adevărul, dar în adâncul sufletului nutresc convingerea că voia ca eu să știu că iubea pe altcineva. În felul ei, încerca să fie cinstită cu mine, și să aflu înainte de oficierea căsătoriei noastre.

— Și totuși, eu nu înțeleg. Dacă era îndrăgostită de un alt bărbat, de ce nu ți-a spus-o, pur și simplu.

— N-a îndrăznit, zise el, în timp ce-și trăgea pantalonii, încheindu-și-i. Familia ei ar fi fost oripilată. Erau cu toții extraordinar de mulțumiți de căsătoria preconizată. Și la drept vorbind, tot așa de bucuroși erau și ai mei. Era încununarea multor ani de prietenie între părinții noștri.

— Cu alte cuvinte, Fiona era cumva presată să accepte încheierea acestei căsătorii.

— Povestea e destul de obișnuită. Bărbatul începu să-și încheie și cămașa și adăugă: în pofida tuturor acelor romane și piese de teatru pe care le consideri atât de înălțătoare, știm amândoi foarte bine că majoritatea căsătoriilor se bazează pe bani, pe proprietăți și pe legături de familie.

— Da, așa este. Femeia simți un val de regret. Și bănuiesc că tocmai de aceea romanele și piesele de teatru stârnesc atâtea emoții. Este foarte plăcut să admiri idealul unei iubiri adevărate.

— Nu prea sunt în temă, îi spuse el cu răceală. Nu mă consider un mare admirator al acestui soi de distracție.

Ea zâmbi și nu spuse nimic.

Anthony se opri din îmbrăcat și își încleștă mâna pe unul dintre stâlpii patului, uitându-se spre Louisa, cu o privire îngrijorată.

— Găsești amuzant acest lucru? o întrebă el.

— Puțin. Femeia își ridică genunchii la gură și îi cuprinse cu brațele. Poți să spui tot ce vrei tu despre romane și piese de teatru, însă adevărul este că ai sufletul romantic al unui adevărat erou.

Bărbatul o privi ca și cum Louisa tocmai i-ar fi declarat că ea e în stare să zboare ca o pasăre.

— Ce naiba vrei să spui? se interesă Anthony, pe un ton extrem de blând.

— Spun că de aceea ești așa de hotărât să-i faci dreptate Fionei, îi explică femeia; în ciuda faptului că ea s-a îndrăgostit de altcineva, iubirea ta pentru Fiona există încă.

Bărbatul își încleștă și mai tare mâna pe stâlpul patului, mijind ochii.

— Louisa, dă-mi voie să-ți spun foarte clar un lucru. Eu nu m-am angajat în această primejdioasă acțiune fiindcă pierderea Fionei m-ar fi lăsat cu inima frântă.

Vorbele lui o amuțiră preț de câteva secunde.

— Chiar așa să fie oare? îl întreabă ea cu prudență.

— N-aș vrea să rămâi cu o impresie greșită. Mi-a părut foarte mult de Fiona. O cunoșteam încă de pe când era școlăriță. Nu mi-a fost numai logodnică, ci în aceeași măsură și o bună prietenă. În primul rând, am simțit că am responsabilitatea să descopăr cine a ucis-o, însă nu m-am lansat în această investigație deoarece aș fi fost mânat de o dragoste nemuritoare pentru ea. Nu încerca să mă scoți acum și erou romantic.

Louisa clătină din cap, totalmente uluită.

— Păi atunci, de ce ai întreprins această anchetă?

— La început, acum un an și ceva, a trebuit să aflu dacă ea chiar s-a sinucis din pricină că aveam de gând să fac publică ruperea logodnei noastre. Cuvintele lui deveniră solemne. Înțelegi acum? M-am simțit obligat să știu dacă nu cumva eu am constituit cauza morții ei, dacă ea n-a putut suporta umilința de a fi părăsită.

— Anthony!

— Nu sunt un erou, Louisa. Acum când știu că ea a fost asasinată, mă simt nevoit să descopăr dacă acest lucru s-a întâmplat din vina mea.

— Dar cum ar putea să se fi întâmplat din vina ta?

— Nu știu. Poate că intenția mea de a pune capăt logodnei o fi împins-o să-și asume vreun risc teribil, pe care altminteri nu și l-ar fi asumat. E posibil să o fi cuprins disperarea. Tot ce știu este că ea a fost prietena mea, precum și logodnica mea și de aceea trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina.

— Oprește-te! Oprește-te imediat! Însământată, ea sări din pat, se apropie de Anthony și îl apucă de braț, ținându-l atât de strâns de parcă el ar fi fost în pericol să fie luat de un torent vijelios. Ascultă-mă cu atenție! Se pare că Fiona, într-adevăr, a fost ucisă. Însă indiferent că a asasinat-o cineva, sau s-a sinucis, moartea ei nu a survenit deloc din vina ta.

— Nu înțelegi. Ea era atât de nevinovată. Nu avea nici un fel de experiență lumească.

— Nevinovată ori ba, dacă s-a aruncat în fluviu temându-se de umilința urmând unei logodne rupte, a fost opțiunea ei, și numai a ei. Iar dacă s-a implicat în cine știe ce aventură periculoasă, asta nu s-a datorat vreunei greșeli comise de tine.

— Fiona se afla sub o mare presiune, nu doar din partea mea și a familiei ei, ci, în aceeași măsură, și din partea înaltei societăți. Anthony oftă ostenit, din adâncul sufletului. Nimeni n-a bănuțit că ea era atât de profund nefericită. Ce bine ar fi fost dacă mi-ar fi mărturisit frământările ei...

— A ei a fost decizia să-și asume riscul de a se îndrăgosti de un alt bărbat. Louisa se opri o clipă. Îi trecuse prin minte o altă idee. Apoi continuă: Iar acest lucru ne îndreaptă spre o singură concluzie. Oare nu avea de gând să se mărite cu bărbatul acela, după anularea logodnei cu tine?

— Tocmai ăsta-i unul dintre argumentele care m-au făcut să mă îndoiesc încă de la bun început că ea s-ar fi sinucis. Toate dovezile arătau că iubitul ei ținea foarte mult la ea. El nu era însurat, așa că ar fi fost liber s-o ia de nevastă.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— Omul mă învinovățește pe mine pentru moartea ei și mă disprețuiește până și-n ziua de azi.

— E vorba cumva despre Julian Easton? îl întrebă ea încet.

Anthony ridică dintr-o sprânceană.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Este evident că îți poartă o ranchiună înverșunată.

— Omul n-a îndrăznit niciodată să mă acuze fățiș, din cauză că nu are nici o probă. De asemenea, cred că este precaut fiindcă nu-i dispus să fie implicat și el în bârfe. Familia Fionei ar fi în culmea furiei dacă el ar întina memoria fetei, făcând cunoscut că a avut o aventură cu el, înainte de cununie.

Louisa înclină ușor din cap, căzând pe gânduri.

— Ezit să-ți sugerez așa ceva, dar nu te-ai gândit cumva și la posibilitatea ca tocmai Easton s-o fi omorât pe Fiona?

— Ba m-am gândit și la această variantă, îi răspunse Anthony, trecându-și o mână prin păr. Dar nu-i nici vorbă de una ca asta. Pentru noaptea respectivă, are un alibi inatacabil, bazat pe declarațiile mai multor martori. La un moment dat, a dispărut din sala de bal, dar s-a întors aproape imediat. Ceva mai târziu, împreună cu câțiva prieteni de-ai lui, s-a dus direct la clubul său, unde a rămas până în zori, jucând cărți. Tot cam pe-atunci, a fost pescuit din apa fluviului trupul neînsuflețit al Fionei. Pur și simplu, n-ar fi avut când să o fi și ucis și să se fi descotorosit de cadavrul ei, aruncându-l în Tamisa.

— Și totuși, Easton nu scapă nici un prilej de a te discredita cât mai mult, în fața tuturor.

— El e convins că Fiona s-a sinucis și mă învinovățește pe mine că aș fi împins-o să comită un astfel de gest disperat. Individul se răzbună pe mine, răspândind în permanență tot felul de bârfe la adresa mea.

Louisa se gândi la scena aceea de pe stradă, din fața reședinței Lorrington.

— De fapt, cred că s-ar putea la fel de bine să se și autoînvinovățească.

Anthony se încruntă.

— La ce anume te referi?

— Dacă a iubit-o, s-ar putea să încerce să se convingă și să-i convingă și pe ceilalți că tu ești vinovatul, deoarece vrea să scape de propriul sentiment de vinovăție pentru că a eșuat în încercarea de a o proteja.

Anthony dădu din umeri și termină să-și încheie cămașa.

— Nu știu nimic altceva decât că omul mă urăște de moarte.

— N-are nici un drept să te scoată pe tine țap ispășitor, decretă răspicat Louisa. N-ar fi deloc cinstit. Ce talmeș-balmeș tragic a devenit totul!

Buzele lui Anthony se arcuiră disprețuitor.

— Easton și Fiona au căzut pradă copleșitoarei forțe a unei relații amoroase nepermise. Potrivit părerilor pe care le-ai exprimat chiar tu, nu există pe lume o aventură mai pasionantă ca asta.

— M-ai înțeles greșit și mi-ai răstălmăcit vorbele, scoțându-le din context, replică Louisa cu asprime. Într-adevăr, pasiunile interzise exercită o forță de atracție de netăgăduit, însă oamenii sunt cu toții dotați cu puterea de a ține piept acestor ademeniri, dacă vor să i se împotrivescă.

— Prin urmare, omul are posibilitatea de a alege, nu-i așa? Anthony înălță din sprâncene. Nu este vorba doar de o irezistibilă forță a naturii, ce părere ai?

— Te-aș ruga să nu mă mai iei peste picior. Eu îți vorbesc cât se poate de serios.

— Da, se vede cu ochiul liber.

— Una este să ți se pară atrăgătoare o anumită persoană, și cu totul alta să te decizi să dai curs acelei atracții și să-ți asumi cu bună știință toate primejdiile implicate de un atare comportament. Asta-i alegerea pe care a făcut-o Fiona. Iar tu nu ai avut nimic de-a face cu hotărârea pe care a luat-o ea.

Anthony o privi, cu o expresie ciudată pe față, însă ea nu avea să afle ce anume intenționa el să-i spună, deoarece în acel moment se auzi din stradă zgomotul unei trăsuri.

— Pentru Dumnezeu, cât e ceasul? Cuprinsă de panică, se uită la ceas și zise: Cinci și jumătate! Doamne Dumnezeule, probabil că este Emma.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Ești absolut sigură?

— Da. Trebuie să pleci de urgență, domnule. Nu-i deloc bine ca Emma să ne găsească împreună aici, când eu sunt dezbrăcată. Grăbește-te!

Anthony întinse mâna după încălțările lui și îi zise:

— Să nu uiți niciodată că ăsta este unul dintre imensele neajunsuri ale unei relații secrete. Te silește să-ți menții în permanență vigilența trează.

Louisa își înșfăcă în goană halatul din cuier, replicându-i:

— Nu poți ieși prin față, pentru că o să te vadă Emma. Va trebui să pleci pe ușa din dos și să te furișezi prin grădină.

— Regret că trebuie să-ți menționez asta, dar pălăria mea a rămas în holul de la intrare, îi atrase bărbatul atenția.

— La naiba! Am uitat complet de pălăria ta. Trebuie s-o luăm imediat de-acolo. Louisa se precipită spre ușă.

Anthony se arătă amuzat de limbajul ei slobod, însă o urmă cu supunere.

Femeia se grăbi în jos pe scări, cu el urmând-o îndeaproape. Afară, în stradă, trăsură se oprise deja în fața casei.

Louisa înhață pălăria cu pricina de pe măsuta din hol, aruncând-o imediat în direcția lui Anthony.

— Du-te acum! îi porunci ea cu blândețe.

El prinse pălăria din zbor, cu mâna stângă.

— Louisa, mai am o întrebare înainte să plec.

— Nici o întrebare. N-avem timp de așa ceva. Făcea gesturi disperate pentru a-l îndepărta. Trebuie să fugi, Emma va ajunge dintr-o clipă-ntr-alta în fața ușii.

— Dar chiar am nevoie să aflu un răspuns, insistă Anthony, luând-o pe hol spre ușa din spate, cu haina și pălăria în mâini.

— Pentru Dumnezeu, vorbește mai încet! îi spuse ea, venind în urma lui.

Bărbatul deschise ușa care dădea în grădină și se opri în cadrul ei, întorcându-se spre ea.

— Întrebarea mea este următoarea: în după-amiaza asta, ai avut cumva simțământul unei experiențe cât de cât înălțătoare?

Louisa era îngrozită de întârziere.

— Doamne Dumnezeule, n-avem timp acum pentru lucruri de felul acesta.

— Nu plec până ce nu-mi dai un răspuns sincer.

— Ei bine, da, da, a fost o minunat de înălțătoare experiență. Exact așa precum o descriu romancierii. Iar acum, pleacă imediat de-aici!

El îi zâmbi, o mai sărută încă o dată pe gură, extrem de posesiv, după care se îndepărtă.

Femeii i se păru că îl aude fluierând încet în timp ce străbătea grădina.

Ea închise ușa, încercând să nu facă zgomot, și urcă în goană pe scara din spate îngustă. Odată ajunsă în dormitorul ei, închise ușa și se pregăti să se bage în pat.

Îi va spune Emmei că trăsese un pui de somn, se hotărî ea. Asta urma să explice de ce patul era răscolit, iar ea în halat.

Se uită apoi în oglindă și rămase stupefiată văzând cât de îmbujorată și de răvășită era. Nu mai avea timp să-și aranjeze părul.

La parter, se auzi deschizându-se ușa de la intrare. Louisa înșfacă o scufie albă de noapte, și-o puse pe cap și își îndesă tot părul sub ea, după care se aruncă pe pat.

La scurtă vreme după aceea, Emma urcă scara și bătu ușor la ușă.

— Te odihnești, draga mea?

— Da, îi răspunse Louisa. După-amiaza asta a fost extrem de obositoare. O să-ți povestesc totul. Cobor peste puțin timp la parter.

— De-abia aștept să-mi povestești despre vizita pe care ai făcut-o familiei Stalbridge. Dar nu trebuie să te grăbești. Mai întâi vreau să-mi schimb rochia. Și pașii Emmei se auziră îndepărtându-se pe coridor, înspre camera ei.

Răsuflând ușurată, Louisa se ridică în capul oaselor. Încă respira greu. Fusese cât pe ce să fie prinsă cu mâța-n sac.

Se ridică încet în picioare și se apropie de șifonier. Îi atrase atenția o fâșie de mătase de un albastru-închis, care atârna pe spătarul unui scaun. Era cravata lui Anthony. Tresărind, o luă, o împături cu atenție și o ascunse iute și adânc într-un sertar.

Într-adevăr, fusese cât pe ce să fie prinsă cu mâța-n sac. Slavă Cerului că Emma nu deschisese ușa. Aventurile amoroase erau fără îndoială deosebit de palpitate, dar se dovedeau și extrem de solicitante, întinzându-i nervii la maximum.

Era pentru întâia oară în viață când fusese obligat să se strecoare pe ușa din dos, își zicea Anthony în sinea lui, pe când urca treptele de la intrarea casei lui. Existența îi devenise cu mult mai interesantă, de când o cunoscuse pe Louisa Bryce.

Modul neobișnuit de a pleca îl făcuse să lungească pasul, însă nu avea deloc intenția de a se furișa prea des prin grădini și pe alei neumblate. Și totuși, amintirea pasiunii de care dăduse dovadă Louisa compensa pe deplin toate celelalte inconveniente, inclusiv pe acela al unei atât de nedemne ieșiri din scenă.

Se simțea într-o dispoziție excelentă, în ciuda lipsei progreselor în cadrul investigațiilor. Se gândi că starea lui de spirit se îmbunătățise radical, iar asta nu numai datorită recentei partide de amor, ci și faptului că Louisa îi împărtășise convingerea ei fermă că el n-avea de ce să fie acuzat, indiferent de ceea ce i se întâmplase Fionei.

Una era să aibă sprijinul membrilor familiei sale – aceștia erau oricum alături de el – și cu totul alta să se vadă apărat atât de aprig de către acea minunată femeie. Acolo, în semiobscuritatea iatacului ei, cu gustul magnific al Louisei încă stăruindu-i pe limbă, bărbatul își îngăduise să creadă că ea avea dreptate.

Ușa se deschise chiar în momentul în care își căuta cheia prin buzunare.

— Bine ai venit acasă, conașule, îi spuse menajera, care îi ieșise în întâmpinare. A sosit cu numai câteva minute în urmă un mesaj pentru dumneata.

— Îți mulțumesc, doamnă Taylor. Anthony intră în hol.

Bilețelul îl aștepta pe o tavă de argint. Anthony îl luă și îl desfăcu, luminându-se dintr-odată la față atunci când recunoscu iscălitura Mirandei Fawcett.

. Vă invit la mine acasă în seara asta, la ora zece, pe dumneata și pe doamna Bryce, pentru a vi-l prezenta pe cel mai bun prieten al meu.

Clement Corvus mușcase, în sfârșit, din momeală.

Miranda Fawcett se instalase confortabil pe canapeaua ei aurie. Louisa era de părere că femeia arăta și mai spectaculos ca de obicei, într-o foarte elegantă rochie din mătase de un albastru-deschis și din catifea bleumarin. Perlele îi străluceau pe degete, la gât și în păr.

— Bine ai venit, draga mea Louisa. Ea îi zâmbi cu căldură și îi făcu semn cu o mână plină de inele. Te rog să iei loc. Miranda se întoarse apoi și spre Anthony. Sunt absolut încântată să te revăd, domnule. Mă bucur mult că nu aveți nici un alt program pentru seara asta. Îmi dau seama că v-am invitat în ultimul moment.

Anthony își înclină fruntea.

— Plăcerea este de partea mea. Sunt extrem de nerăbdător să-l cunosc pe foarte bunul dumitale prieten.

— Domnul Corvus este deja aici și așteaptă în culise, ca să zic așa, spuse ea și clipi șmecherește. Dragul de el și-a petrecut atâta vreme în preajma mea, încât tare mă tem că a învățat, vrând-nevrând, cum se realizează o intrare în scenă de efect.

Louisa se așează pe unul dintre fotoliile tapițate cu mătase și își aranjă ochelarii pe nas.

— A fost foarte drăguț din partea ta să aranjezi întâlnirea asta.

Miranda chicoti.

— Vă pot asigura pe amândoi că și domnul Corvus s-a arătat destul de nerăbdător să-l întâlnească pe domnul Stalbridge, după ce a citit documentele acelea pe care i le-ați transmis prin intermediul meu.

În acel moment, din direcția ușii se auzi o voce de bărbat, spunând:

— Chiar așa, domnule. Am fost cât se poate de entuziasmat de perspectiva de a face cunoștință cu dumneata.

Louisa întoarse capul și văzu un bărbat surprinzător de scund și cu o înfățișare foarte îngrijită. Deși nu era mai înalt decât ea, părea să fie înconjurat de o aură de amenințare grațioasă. Cu siguranță, nu numai din cauza numelui său, Clement Corvus fusese poreclit „Corbul”, își zise în sinea ei, simțind un mic fior.

Părul lui, odinioară evident negru ca pana corbului, devenise acum de un argintiu strălucitor. Era proaspăt bărbierit și purta un costum negru scump, impecabil croit.

Anthony dădu din cap, tratându-l pe Corvus ca pe o persoană de același rang cu el.

— Bună seara, domnule.

Corvus mihi abia perceptibil ochii. Louisa avu impresia că era mulțumit de respectul cu care îl întâmpinase Anthony.

— Dânsa este doamna Bryce, cea pe care o cunoști atât de bine sub pseudonimul I. M. Phantom, interveni Miranda, făcând prezentările: Doamna Bryce, domnul Corvus.

Corvus se apropie de Louisa și se înclină ceremonios.

— Doamnă Bryce, este o onoare pentru mine să te cunosc. Sunt un mare admirator al muncii dumitale.

— Mulțumesc, domnule, îi zâmbi ea. În seara asta, plăcerea e de partea mea. În sfârșit, am ocazia să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt pentru ceea ce bănuiesc să fi fost, în diverse ocazii, un sfat de-al dumitale, plin de discreție.

Corvus surâse cu multă îngăduință.

— Miranda îți poate confirma că mi se pare extraordinar de amuzant să pot fi de folos unei atât de cutezătoare corespondente de presă.

Miranda râse.

— Ceea ce vrea să spună Clement de fapt, este că se simte oricând mulțumit să-i fie de ajutor lui I. M. Phantom, pentru ca acesta să-l scape de unii dintre concurenții săi în afaceri, care se întâmplă să aparțină înaltei societăți.

În ochii negii ai lui Corvus apărură o sticlire înghețată.

— Nu concurența mă deranjează, draga mea. În definitiv, sunt un om de afaceri și îmi place competiția. Însă trebuie să recunosc că de la această regulă fac excepție anumiți domni care aleg să se implice în activități comerciale îndoielnice, ca și acele persoane dispuse să profite de cei ce nu se învârt în cercurile lor înalte. Acelorași domni nici prin gând nu le-ar trece să se coboare până-ntr-acolo încât să invite în casa lor, la un pahar de brandy, un om cu statutul meu social. Cu toate acestea, nu șovăie câtuși de puțin să-și murdărească mâinile în afaceri de care eu unul nu m-aș atinge niciodată.

Anthony înălță din sprâncene.

— Sunt de acord că ipocrizia și șarlatania pot ajunge în unele cazuri la niște cote strigătoare la cer.

— Și au și ajuns, de exemplu, în cazul scandalului Bromley și în acela al escrocheriei cu minele de aur din California, spuse Corvus. Îmi permiți să-ți ofer un pahar de coniac, domnule? Miranda nu cumpără decât din cel mai bun.

— Pentru că îl cumpăr pentru tine, Clement, murmură Miranda.

Corvus îi zâmbi.

— Îți mulțumesc, draga mea, zise el, fără a-și lua ochii de la Anthony.

— Mi se pare o idee excelentă să bem un coniac, acceptă acesta.

Corvus traversă încăperea până la o măsuță joasă. Luă de pe ea o sticlă de cristal șlefuit, îi scoase dopul și turnă coniac în două pahare. Apoi, tot fără să i se audă pașii, al căror zgomot era complet înăbușit de covorul gros, el reveni lângă Anthony și îi întinse acestuia unul dintre cele două pahare. Cei doi bărbați se priviră drept în ochi. Ca doi vânători care se evaluează, își zise în sine ei Louisa.

— În sănătatea dumitale, domnule, închină Corvus paharul.

Anthony ridică și el paharul, într-un mic salut.

— Și într-a dumitale, domnule.

Louisa se uită la cei doi bărbați, în timp ce aceștia sorbeau din coniac. Când Corvus lăasă jos paharul, părea foarte satisfăcut. Ea avu impresia că Anthony tocmai trecuse cu brio un alt mic test.

— Te rog să iei loc, domnule, îl invită Corvus, așteptând ca Anthony să se așeze pe unul dintre fotolii, de-abia după aceea așezându-se și el.

— Înțeleg că motivul pentru care am fost invitați să ne întâlnim aici în seara asta este acela că ai considerat interesante documentele cu pricina, îi spuse Anthony.

Corvus încuviință, înclinând din cap.

— Așa este, după cum, desigur, știi foarte bine.

Anthony dădu din umeri.

— Am dobândit oarece experiență în domeniu, ocupându-mă de investițiile familiei mele.

— Sunt la curent cu acest lucru. Corvus chicoti. Se vorbește că doar eforturile tale au salvat întregul clan Stalbridge de la faliment.

— Fiind unicul din familie lipsit de orice talent artistic, am fost mai mult sau mai puțin familiarizat cu problemele financiare și știu destule ca să pot recunoaște imediat un aranjament fraudulos, atunci când îl văd, îi explică Anthony.

Corvus își agită coniacul în pahar.

— Ca principiu general, mă opun oricărei înșelătorii, deși, în final, ar putea fi o afacere bună. Dar o găsesc absolut jignitoare, atunci când eu sunt cel vizat pentru a fi escrocat.

— Înțeleg.

— Ți-am rămas profund îndatorat, domnule, și sunt sigur că știi asta cât se poate de bine. Iar mie-mi place să-mi plătesc datoriile cu cea mai mare promptitudine.

— Am auzit și lucrul ăsta.

Corvus dădu din cap.

— Așa bănuiam și eu. Nu vreau să pun pe niciunul dintre noi într-o situație jenantă, așa că n-am să te întreb cum ar fi putut afla un domn ca tine despre principiile mele stricte și despre ideile mele fixe. Mai bine să trecem direct la miezul problemei. Mi-ai făcut un mare serviciu. Cum aș putea să-ți răsplătesc bunăvoința?

— Doamna Bryce și cu mine am avea de pus mai multe întrebări în legătură cu Elwin Hastings, îi răspunse Anthony. Ai fi de acord să ne răspunzi?

— Desigur, dacă voi putea. Gura lui Corvus se încordă într-un rictus dezgustat. Dat fiind faptul că a intenționat să mă înșele, nu-i mai datorez lui Hastings loialitatea obișnuită pe care le-o ofer, în general, celor cu care fac afaceri.

Louisa se aplecă înainte, cu o extremă concentrare.

— Aș putea să întreb cum de te-ai hotărât să faci afaceri cu Hastings?

Corvus luă o sorbitură din coniac.

— Acum un an și ceva, am fost invitat să particip la unul dintre consorțiile sale de investiții. Am obținut un câștig frumușel din afacerea cu pricina și firește că, atunci când el mi-a propus, luna trecută, o altă afacere similară, am fost înclinat să privesc cu simpatie noua ofertă.

Anthony părea intrigat.

— Ai avut o relație de afaceri cu Hastings, aproximativ în perioada în care a murit soția lui?

— Da, deși pe vremea aceea doamna Hastings încă trăia. Corvus mai luă o înghițitură bună de coniac. Bineînțeles însă că eu n-am cunoscut-o pe Victoria Hastings. În mod vădit, nu mă învărteam în aceleași cercuri pe care le frecventa ea. Nu aveam de-a face decât cu Hastings și cu reprezentantul pentru afaceri al acestuia, pe nume Grantley. Ba chiar aș putea adăuga că discutam aproape numai cu Grantley. Era un fel de intermediar între mine și Hastings. Am avut pe atunci impresia că Hastings se ferea să fie văzut împreună cu mine.

— Desigur, știi că s-a scris în ziare că Fiona Risby s-a sinucis cu câteva zile înaintea doamnei Victoria Hastings, și în aceeași

modalitate, îi zise Anthony.

— Știu că fosta dumatăle logodnică a murit în aceeași săptămână, domnule. Te rog să primești condoleanțele mele târzii. Ambele decese au ținut capul de afiș al presei de senzație vreme de mai multe zile în șir. Corvus făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Asta până ce au fost scoase de pe prima pagină a ziarelor, și înlocuite cu cazul asasinării lui Lord Gavin.

Louisa încremenise, nemaîndrăznind nici măcar să respire. Dar nimeni nu se uita în acel moment la ea.

— Am motive extrem de întemeiate să consider că domnișoara Risby nu s-a sinucis, îi spuse în continuare Anthony.

Corvus înălță dintr-o sprânceană.

— Chiar așa să fie?

— Îl suspectez foarte tare pe Elwin Hastings că ar fi ucis-o. În cazul în care am dreptate, cred că pot presupune, fără mare pericol de a greși, că tot el a omorât-o și pe soția lui. Ar fi prea mare coincidența ca ambele femei să se fi aruncat în fluviu, într-un interval atât de scurt de timp. O curiozitate rece începu să licărească în privirea lui Corvus.

— Asta-i o teorie extrem de interesantă. Dar ai și vreo dovadă?

— Da, îi răspunse Anthony. Atunci când am descoperit documentele astea, am găsit acolo și o probă concretă, palpabilă, a faptului că Hastings are o strânsă legătură cu moartea Fionei Risby.

— Înțeleg. Corvus se uită la Louisa și o întrebă: Pot să presupun că te-ai implicat în investigația asta, întrucât intenționezi să scrii un reportaj despre misterioasele decese ale celor două doamne?

— Așa este. Domnul Stalbridge și cu mine urmărim amândoi să descoperim adevărul.

Miranda făcu ochii mari și exclamă:

— Anchetarea unor cazuri de crimă! Ce palpitant!

— Există și un detectiv de la Scotland Yard, care la rândul lui are multe îndoieli asupra celor întâmplate în acea noapte, continuă Anthony. Superiorii i-au impus să-și întrerupă cercetările, însă el este pregătit să-și reia ancheta imediat ce ar ieși la lumină niște dovezi incontestabile ale vinovăției lui Hastings.

— Mi-e tare teamă că dovezi nu-ți prea pot pune la dispoziție, dar în schimb îți pot spune ceea ce știu eu. Corvus se rezemă de spătarul fotoliului. Aproximativ acum două săptămâni, Hastings a luat legătura cu mine și mi-a solicitat să-i furnizez doi paznici personali înarmați. Și i-am făcut hatărul ăsta.

— Contra cost, desigur, și destul de piperat, adăugă Miranda, în șoaptă.

Privirea lui Corvus se înăspri.

— Asocierea mea cu Hastings se bazează pe interese mutuale de afaceri, nu pe prietenie. În orice caz, este foarte bogat și a plătit fără crâcnire atâta cât i-am cerut în schimbul oamenilor mei. Ba chiar părea extrem de ușurat că poate beneficia de serviciile acestora. Am avut impresia că era foarte neliniștit.

— Am întâlnit-o pe una dintre cele două gărzi de corp ale lui Hastings, acasă la acesta, în cursul unui bal, spuse Louisa.

— Da, știu. Corvus părea amuzat. Quinby, paznicul cu care v-ați întâlnit, mi-a raportat întreg incidentul și mi-a mai spus și că, ulterior, s-a descoperit lipsa anumitor lucruri dintr-un seif Apollo. Omul nu cunoștea cu exactitate ce anume fusese furat din seif, pentru că Hastings a refuzat să-i spună. Bineînțeles că, atunci când Miranda mi-a înmănat aceste documente, am început să am și eu o anumită bănuială în privința asta. Corvus se uită apoi la Anthony și i se adresează: înainte de a continua, așa avea o întrebare de ordin personal, dacă-mi dai voie.

Anthony înclină din cap.

— Desigur.

— Ce altceva a mai dispărut din acel seif?

— Niște probe de care se folosisse Hastings pentru a extorca mulți bani de la câteva femei în vârstă, foarte bogate, îi

răspunse Anthony.

— Șantaj, deci. Corvus înălță din sprâncene. N-aveam habar că Hastings era implicat în așa ceva. Făcu o scurtă pauză, după care îi puse lui Anthony o altă întrebare: Ai putea să-mi spui și ce anume s-a întâmplat cu acele dovezi de șantaj?

— Au fost înapoiate, anonim, celor cărora le aparțineau.

Un surâs fugar înflori pe buzele lui Corvus.

— Da, bineînțeles.

Anthony își răsucea paharul între palme.

— Știi cumva și de ce ți i-a solicitat Hastings pe cei doi paznici? Am constatat că în ultima vreme este mereu însoțit de ei. E limpede că ceva îl îngrijorează foarte tare.

— Mi-a spus că individul care avea grijă de afacerile lui, adică Phillip Grantley, a murit în niște împrejurări care i se păreau cam suspecte, îi răspunse Corvus. Deși, conform afirmațiilor din presă, Grantley s-a sinucis.

Louisa se uită la Corvus și îl întreabă:

— Însă Hastings e de altă părere?

Corvus se gândi o clipă.

— Am avut impresia că omul spera oarecum ca verdictul de sinucidere să fie adevărat, dar din cine știe ce motiv obscur, era foarte sceptic în privința asta. E foarte interesant, dar atunci când a aflat că și Thurlow își curmase viața, Hastings a devenit deosebit de agitat, după cum mi-au comunicat oamenii mei, Quinby și Royce.

— Atât Grantley, cât și Thurlow lucrau pentru el, interveni Anthony. La început, am presupus că Hastings este cel care i-a omorât pe amândoi. Acum însă, lucrurile par să stea cu totul altfel.

Corvus încuviință, dând din cap.

— Sunt de acord. Vă pot asigura pe amândoi că Hastings a fost sincer alarmat de ambele decese. Cu siguranță că el întrevede acum o amenințare la adresa lui însuși și tocmai de aceea i-a angajat pe cei doi paznici.

— La o examinare amănunțită a situației, rezultă că Hastings chiar are de ce să fie înspăimântat, interveni Louisa din nou în discuție. În definitiv, el este un șantajist ordinar, de cea mai joasă speță. Poate că se teme că vreuna dintre victimele șantajelor sale i-o fi încolțit pe Grantley și pe Thurlow, iar acum aceeași persoană se află și pe urmele lui.

Corvus înclină din nou din cap, arătându-se de acord.

— Este un raționament cât se poate de logic și de verosimil, doamnă Bryce. N-aș fi cătuși de puțin surprins dacă asta ar fi exact ceea ce gândește Hastings.

— Cu siguranță, ar explica spaima lui Hastings, zise și Anthony. Însă eu unul nu cred că ucigașul ar putea fi vreuna dintre victimele șantajelor. Hastings și-a ales cu multă viclenie victimele. Acestea sunt toate femeii în vârstă, care încercau să protejeze onoarea unor tinere vulnerabile din familiile lor.

Miranda îi aruncă o privire șireată.

— Domnule, să nu subestimezi niciodată o femeie.

— Crede-mă, te rog, nu sunt deloc înclinat să fac una ca asta, îi replică Anthony, cu ceva patos în glas. Dar în nici un caz nu le pot vedea pe aceste doamne având resursele de a-i depista pe Grantley și pe Thurlow. De asemenea, este extrem de dificil să ne închipuim că vreuna dintre ele ar fi putut face rost de un revolver, ar fi învățat să-l folosească, iar în cele din urmă s-ar fi furișat în locuințele acelor bărbați și ar fi avut tăria de a-i împușca mortal.

Louisa se uită la el și interveni din nou:

— Tocmai mă gândeam la ceva. Poate că una dintre doamnele acelea în vârstă o fi angajat pe altcineva să-i ucidă pe Grantley și pe Thurlow.

Corvus se arătă amuzat.

— Angajarea unui ucigaș pentru a elimina doi bărbați respectabili în aparență este un lucru întrucâtva mai complicat decât se pare că îți imaginezi dumneata, doamnă Bryce. Crede-mă, astfel de acțiune nu mi-ar fi rămas necunoscută.

Louisa simți un fior coborându-i pe șira spinării.

— Înțeleg, reuși ea să îngaime.

— Sunt tentat să mă declar de acord cu domnul Stalbridge, rosti fără grabă Corvus. Mă îndoiesc că Grantley și Thurlow au fost uciși de vreuna dintre victimele șantajelor, sau că aceasta ar fi angajat pe cineva să-i asasineze contra cost. Adevărul este că, de obicei, șantajii inteligenți nu încearcă să stoarcă bani de la niște victime care s-ar putea dovedi periculoase. Trebuie să căutați în alte direcții.

— Ar mai fi încă o întrebare, dacă se poate, spuse încet Anthony, în timp ce Corvus aștepta cu multă politețe. Cât de multă lume, în afară de tine, ar mai fi putut să știe că Grantley și Thurlow erau în slujba lui Hastings?

Corvus cugetă îndelung înainte de a-i răspunde.

— Atunci când m-am decis să fac afaceri cu Hastings, m-am străduit, în prealabil, să aflu cât mai multe lucruri posibil despre el. De Grantley știam de la bun început, fiindcă acesta se ocupa de toate detaliile referitoare la consorțiul de investiții. Dar n-am știut absolut nimic despre Thurlow. Dacă n-ați fi întrebat-o pe Miranda despre posibilitatea ca Hastings să fi avut și alți complici și nu i-ați fi furnizat acea descriere vagă a lui Thurlow, mă îndoiesc că aș fi dat vreodată peste el. Chiar și așa, a trebuit să investighez foarte adânc pentru a putea descoperi că exista o anumită legătură între Thurlow și Hastings.

— Cu alte cuvinte, relația dintre Grantley, Thurlow și Hastings nu era deloc cunoscută, concluzionă Anthony.

— E adevărat, nu era cunoscută câtuși de puțin, îl asigură Corvus.

Puțin după aceea, Anthony opri o birjă și o ajută pe Louisa să urce. Aceasta își aranjă rochia și se uită la bărbat, care se așeza pe bancheta din fața ei. La lumina slabă a felinarului din interiorul cabinei, trăsăturile lui păreau amenințătoare.

— La ce te gândești? îl întrebă ea încet.

— Mă gândeam că indiferent cine i-a omorât pe Grantley și pe Thurlow, probabil că trebuie să fi fost la curent cu legăturile dintre aceștia și Hastings, îi răspunse Anthony.

— Da. E evident că și Hastings este de aceeași părere, dată fiind groaza care l-a cuprins gândindu-se că se află într-o mare primejdie. Ea șovăi. Poate că ucigașul este o persoană pe care Hastings a înșelat-o în cine știe ce afacere.

— Caz în care ucigașul ar fi putut foarte bine să-l cunoască pe Grantley, însă care ar fi șansele ca el să fi știut în același timp și despre Thurlow? Nici măcar Corvus nu era la curent cu relațiile dintre Thurlow și Hastings, iar omul afirmă că a făcut o anchetă serioasă cu privire la Hastings, atunci când a început colaborarea lor de afaceri.

Femeia oftă.

— Și la urma urmei, de ce să-i fi ucis pe ei? Ar fi fost normal ca persoana înșelată să se răzbune direct pe Hastings.

— Asasinarea unui domn de rangul lui Hastings ar produce mare vâlvă și ar ține vreme de săptămâni capul de afiș al știrilor din presă. Chiar dacă asasinul izbutea să însceneze o sinucidere și în cazul lui Hastings, aceasta ar fi fost cercetată îndelung, cu atenție și minuțiozitate, iar el nu voia să riște așa ceva.

— Adevărat. Louisa ezită din nou. Crimele astea pur și simplu n-au nici un sens.

— Eu n-aș fi chiar așa de sigur. Anthony își încrucișa brațele la piept și își întinse picioarele. Îmi atrage atenția în mod izbitor faptul că, prin omorârea lui Grantley și a lui Thurlow, ucigașul s-a descotorosit de cei doi oameni care știau cel mai mult despre afacerile ilegale ale lui Hastings.

— Hmm.

Bărbatul schiță un zâmbet.

— Acum ce-ți mai trece prin minte?

— Mă gândeam că, în cazul în care aș avea de gând să-l distrug pe un individ fără să doresc să-mi asum riscul de a-l omorî, aș încerca să scap definitiv de oamenii pe care se bazează respectivul în afacerile sale.

— Însă nu te-ai opri aici, dacă ai vrea să-l distrugi complet, îi spuse el cu blândețe. Iar dacă presupunerile tale sunt corecte,

asupra lui Hastings planează încă o primejdie de moarte.

— Bine, dar hai să abordăm o altă chestiune, rosti femeia răspicat. Mă întreb câte alte persoane or fi la curent cu afacerile sale, și în același timp ar avea și un puternic motiv de a-l distruge.

— Vrei să spui, câte alte persoane în afară de mine, îi replică ferm Anthony.

— Da, în afară de tine. Și în afară de bătrânele victime ale șantajelor lui Hastings.

Anthony se gândi puțin.

— După cum ai spus și tu, e posibil să fie vorba de cineva care vrea să se răzbune fiindcă va fi fost cândva înșelat de Hastings.

Louisa își zise în sinea ei că ar cam fi fost cazul să înceteze cu aceste comentarii. Dacă ar mai fi avut un dram de rațiune, n-ar fi trebuit să scoată nici un cuvânt, și totuși se părea că nu se putea abține. Anthony era însetat de cât mai multe explicații. Și ea dorea să afle multe lucruri, așa că trebuia să riște. În consecință, vorbi din nou, alegându-și cu foarte multă grijă cuvintele:

— Pe lista noastră de suspecți, s-ar cuveni să se afle numai acele persoane care erau la curent cu afacerile necurate ale lui Hastings, precum și cel care ar fi avut un motiv întemeiat de a-i ucide pe cei doi care l-au ajutat.

— Lista ar fi cam scurtă. Și dacă nici măcar Clement Corvus nu a fost în stare să ne ofere vreun suspect, mă îndoiesc că noi doi am fi capabili să lungim respectiva listă.

— Eu m-aș cam gândi la o persoană, spuse ea încet.

— La cine anume?

— La răposata lui soție.

Spre marea ei uluire, Anthony nu respinse ideea de la bun început. În schimb, îi aruncă o privire posomorâtă și contrariată.

— Dar ce te face să crezi că Victoria Hastings ar putea să fie implicată în toată tărașenia asta? o întrebă el, pe un ton neutru.

— Bineînțeles că nu sunt absolut sigură, se grăbi Louisa să precizeze. E doar o vagă presimțire, care s-a conturat, încetul cu încetul. Intenționam să-ți vorbesc despre asta, atunci când ne-am întors în Piața Arden, însă, dacă-ți mai amintești, ne-am luat cu alte treburi, iar mie mi-a zburat din minte ceea ce aveam de gând să-ți spun.

El îi zâmbi alene, cu subînțeles.

— Fii liniștită, Louisa, îmi amintesc până în cel mai mic detaliu toate acele alte treburi atât de delicioase de care ne-am ocupat în după-amiaza asta.

Femeia roși, grăbindu-se să continue:

— Mă-ntreb dacă nu cumva ar fi cazul să luăm în calcul și posibilitatea ca Victoria Hastings să fie încă în viață.

— Foarte bine. Hai să analizăm teoria ta. Mai întâi, presupunând că ea trăiește, de ce i-ar fi ucis pe Grantley și pe Thurlow?

— Nu știu, îi răspuse Louisa. Dar trebuie să recunoști că femeia asta este una dintre puținele persoane care s-ar fi putut să fie la curent cu faptul că indivizii cu pricina erau importanți pentru Hastings.

Anthony rămase tăcut câteva clipe, după care înclină din cap și zise:

— Dă-i înainte! Te ascult.

Ea își băgă mâna în manșon și scoase micul ei carnet de însemnări, deschizându-l la paginile marcate în partea de sus cu inițialele VH. Parcurse rapid cele câteva lucruri pe care și le notase acolo.

— Primul lucru care mi-a atras atenția a fost acela că trupul ei n-a fost găsit.

— Lucru care se mai întâmplă uneori, în cazuri de înec.

— Da, știu asta, și totuși trebuie să accepți că faptul acesta lasă deschisă posibilitatea ca ea să fi supraviețuit.

— Ar fi trebuit să fie nemaipomenit de norocoasă și să fi știut să înoate. Arareori știu femeile să înoate.

Louisa se uită drept în ochii lui și îi spuse:

— Victoria Hastings știa să înoate.

Anthony o urmărea cu o curiozitate crescândă.

— De unde naiba ai aflat asta?

— Mi-a spus Emma. Am discutat îndelung cu ea despre Victoria Hastings. Află că și Emma știe să înoate și a menționat în treacăt că, în afară de ea, Victoria Hastings era unica femeie din lumea bună care se pricepea la așa ceva.

— Interesant. Și totuși, chiar dacă Victoria știa să înoate, greutatea rochiei și a tuturor celorlalte obiecte de îmbrăcăminte ar fi tras-o la fund.

— Tu presupui acum în mod automat că Hastings a aruncat-o în Tamisa, dar ia gândește-te că poate ea și-a înscenat propria sinucidere.

Anthony rămase perplex și o întrebă pe Louisa:

— Cum de ți-a putut trece prin cap o asemenea idee?

În acel punct al conversației lor, Louisa trebuia să fie extrem de precaută. Doar nu-i putea mărturisi lui Anthony că se gândise la o atare posibilitate fiindcă ea însăși recursese la înscenarea propriei morți și că această idee îi venise după ce aflase de sinuciderea Victoriei Hastings, mai ales datorită faptului că trupul acesteia nu fusese niciodată descoperit.

Încercă să pară cât mai nepăsătoare.

— Ooo, presupun că din pricina tuturor romanelor și pieselor de teatru în care e vorba despre neveste dispărute și despre soți care își fac apariția, întotdeauna la spartul târgului, pretinzând a fi supraviețuit în mod miraculos cine știe cărei catastrofe nautice sau vreunei alte nenorociri cumplite.

— Și făcând astfel imposibilă varianta unui final fericit pentru perechea angrenată în nelipsită aventura nepermisă, comentă Anthony.

Louisa se îmbujoră și privi la însemnările din carnețel.

— Ei bine, să trecem mai departe. Una dintre persoanele cu care am discutat, înainte de a ne fi unit noi doi forțele, a fost camerista Victoriei Hastings, cea pe care Elwin a concediat-o, după dispariția Victoriei.

— Ai dat de urma cameristei? Sunt de-a dreptul impresionat. Ești foarte descurcăreață.

— Mulțumesc de compliment, îi răspunse ea, consultându-și în continuare notițele. Bineînțeles că, în acel moment, mă interesau numai informațiile cu privire la domnul Hastings, însă mi-am notat și câteva lucruri pe care camerista mi le-a spus despre fosta ei stăpână.

— Și care ar fi acestea?

— Pe cameristă o cheamă Sally. După ce și-a pierdut locul de muncă de la conacul Hastings, fata s-a angajat la doamna Mounthaven, care mi-a permis să stau de vorbă cu ea. Și camerista mi-a spus că ultima treabă care i s-a dat de făcut înainte de plecarea din slujba lui Hastings a fost să împacheteze toate hainele și bunurile personale ale Victoriei și să le dea de pomană. Iar ea a menționat în mod expres că unicul lucru care lipsea din șifonier era o cămașă de noapte.

— Ceea ce contrazice teoria ta cum că femeia și-ar fi înscenat propria sinucidere. E foarte puțin probabil ca o femeie având intenția să dispară să fi plecat în toiul nopții, doar cu o simplă cămașă de noapte pe ea.

— Dar dacă și-a pregătit falsa sinucidere cu multă vreme înainte? Ar fi avut timpul necesar să-și cumpere o rochie despre existența căreia camerista ei să nu știe absolut nimic și s-o țină ascunsă până la momentul oportun. Faptul că și-a lăsat în urmă toată garderoba avea menirea de a-l convinge pe soțul ei că ea într-adevăr suferise o cădere nervoasă, fugise în direcția fluviului și sărise în apă.

— Te-ai gândit mult la asta, nu-i așa?

Ea șovăi, alegându-și din nou cu mare grijă fiecare vorbă.

— Tu și Emma ați fost amândoi de acord că Victoria Hastings nu părea deloc genul de persoană care să poată ajunge vreodată la sinucidere.

— Adevărat.

— Emma spunea chiar că Victoria Hastings i s-a părut o femeie izbitor de hotărâtă și dotată cu o voință puternică. A fost extrem de surprinsă citind în ziare că doamna Hastings ar fi fost predispusă la accese de nervozitate și de melancolie.

— Nu încape nici o îndoială că Elwin Hastings a fost acela care a lansat un astfel de zvon, îi spuse Anthony. Și ce altceva ți-a mai spus camerista aceea?

— Informația cea mai interesantă pe care mi-a furnizat-o a fost aceea că Hastings și Victoria discutau foarte mult despre chestiuni financiare. Mi-a spus că fosta ei stăpână era foarte pricepută la lucrurile de soiul ăsta și că domnul Hastings îi cerea întotdeauna sfatul.

Anthony rămase complet nemișcat.

— Ai dreptate. Acest lucru este extrem de ciudat. Niciunul dintre zvonurile pe care le-am auzit prin cluburi nu sugera că ea ar fi implicată în organizarea consorțiilor lui de investiții.

— Păi, ar fi și imposibil să te aștepți ca domniile din înalta societate să poată considera măcar pentru o clipă că o doamnă s-ar putea să aibă talent pentru problemele financiare.

— Nu-i nevoie să-mi reamintești că, uneori, un bărbat poate să uite complet de talentele unei doamne. Anthony se afundă și mai mult în colțul banchetei și rămase pe gânduri. După o vreme, continuă: în momentul în care Hastings și Victoria s-au căsătorit, se zvonise despre Elwin că s-ar afla în pragul unei totale ruinari financiare, însă după numai câteva luni de la cununia lor, finanțele păreau să i se fi îmbunătățit radical. Începuse deja să organizeze extrem de profitabilele sale consorții de investiții.

Louisa fu izbită de un gând și zise:

— Schemele de șantaj au apărut și ele tot pe când Victoria era încă în viață.

— Dar dacă Victoria era aceea care a pus la cale toate aceste manevre financiare de mare succes, rosti cu răbdare Anthony, atunci de ce să fi hotărât să dispară și să lase în urmă totul, inclusiv banii ei? Eu rămân la ideea că el a ucis-o.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviință Louisa. Și totuși, de ce s-o fi omorât, dacă ea reprezenta izvorul noii lui bogății?

— Poate că o fi considerat că nu mai avea nevoie de ea. Ce ai mai aflat de la cameristă?

Louisa întoarse o altă pagină a carnetelului și se uită la ceea ce scrisese acolo.

— Mi-a mai spus că tot personalul, inclusiv ea, aveau liber în seara în care a dispărut doamna Hastings.

— Lucru cu certitudine convenabil pentru cineva anume, zise Anthony. Asta-i tot?

Femeia își drese glasul.

— Ei bine, ar mai fi încă ceva.

— Ce anume?

Ea răsuflă adânc și se pregăti pentru următoarea dezvăluire.

— Sally a afirmat că domnul și doamna Hastings aveau ceea ce ea considera a fi o viață intimă destul de brutală, rosti Louisa pe un ton care se străduia să fie firesc și sec.

Anthony înălță imediat din sprâncene.

— Brutală?

Louisa închise cu zgomot carnetelul.

— E greu să concepi una ca asta, însă era folosit și un bici.

— Înțeleg. Glasul lui Anthony suna suspect de liniștit.

Femeia ridică iute privirea și îl surprinse uitându-se la ea cu o expresie amuzată. Obrajii începură să-i ardă.

— Potrivit informațiilor pe care le-am primit din partea Robertei Woods, Elwin Hastings nu și-a pierdut gustul pentru bici. Acesta este serviciul special pe care îl solicită, în vizitele săptămânale pe care le face la Casa Phoenix.

— Cred că am avea nevoie de mai multe informații despre această casă de toleranță.

— Da.

Anthony redeveni tăcut, urmărind-o din umbră pe Louisa.

— La ce te gândești? îl întrebă ea, după o clipă.

El îi zâmbi îndelung, cu o strălucire întunecată în ochi.

— Mă gândeam la faptul că ești cu-adevărat cea mai uluitoare femeie din lume.

— Ooo! Louisa nu prea știa cum să ia vorbele lui. Ei bine, și tu ești destul de uluitor.

— Mi se pare că ne potrivim destul de bine, nu crezi?

Femeii îi spori brusc buna dispoziție și zise:

— Cu siguranță, colaborarea noastră merge strună.

Urmă o scurtă tăcere. Ea trase cu ochiul în direcția lui, oarecum neliniștită.

— Iar acum ce-ți mai trece prin cap? îl întrebă Louisa atunci când nu mai putu suporta prelungirea suspansului.

— Mi-am amintit că, după ce am plecat în după-amiaza asta din Piața Arden, pe drumul spre casă am cumpărat acele metode franțuzești despre care ți-am vorbit.

Ea se înroși de furie și bâigui:

— Am înțeles. Dar curiozitatea îi era prea mare și îl întrebă în continuare: Ăăă, și de unde se pot cumpăra asemenea drăcovenii?

— Tot de acolo de unde se pot cumpăra și cărțile. Acum zâmbea cu gura până la urechi. De la prăvălie.

— Pricep. Femeia se încruntă, extrem de mirată. Chiar există dughene specializate în astfel de produse?

— Da. Magazinul ăsta făcea reclamă unor dispozitive garantate a-i satisface pe bărbații interesați de aventuri amoroase și în același timp foarte precauți.

— Ce interesant!

— Mă surprinde că nu-ți notezi și această informație în carnetelul tău.

— Bună idee, domnule. Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția. Și ea dădu să cotrobăie din nou în manșon.

Bărbatul râse încetișor, întinse mâna și o trase pe Louisa pe genunchii lui.

— Dar înainte să faci asta, ți-aș sugera să testăm unul dintre exemplarele cumpărate, îi spuse el apropiindu-și gura de buzele ei. Bineînțeles, doar ca să ne asigurăm că funcționează într-o manieră acceptabilă.

Femeia se simți străbătută de un fior de excitație. Îl atinse pe obraz, cu mâna înmănușată.

— Să-l testăm tocmai într-o birjă? îl întrebă ea în șoaptă.

— Și de ce nu? Eu cred că birjele sunt frecvent preferate de perechile de amanți tainici.

Și acestea fiind zise, el trase storurile de la geamurile birjei. Cei doi fură atunci învăluți într-o primitoare și ispititoare semiobscuritate. Buzele lui le luară în stăpânire pe ale ei, seducătoare, nerăbdătoare și insistente.

Ea își scoase mănușile și începu să-i descheie cămașa.

Prezervativele își făcură treaba în mod impecabil, conform reclamei.

— Gândește-te numai cât timp se pierdea până acum cu spălarea și călcarea batistelor, comentă Louisa ceva mai târziu, cu mult spirit practic.

— Te rog să mă ierți că te-am deranjat cu un alt mesaj, doamnă Bryce. Roberta Woods îi turna ceai, într-o cană mare și cam soioasă. Însă mi-ai spus că doreai să fii informată în legătură cu orice eveniment interesant legat de domnul Hastings și de vizitele acestuia la Casa Phoenix.

— Așa e, Roberta, te rog să nu te scuzi pentru că nu ai de ce. Am fost de-a dreptul încântată când am primit mesajul tău. Louisa își scoase din manșon carnetelul și creionul și le puse pe masă. Ce anume ai mai aflat?

Cele două femei se aflau în micul salon de la etajul căsuței din Aleea Swanton. Era mijlocul după-amiezii și în acel moment era relativ liniște acolo. Femeile lipsite de adăpost arareori se adunau de pe străzi înainte de lăsarea întunericului. Dinspre bucătărie se auzeau zgomote înăbușite de oale și

crătiți, în timp ce bucătăreasa și fata care o ajuta se ocupau de pregătirea mâncării pentru masa de seară.

Roberta era o femeie puternică și plină de viață, animată de energia debordantă, râvna și hotărârea unei reformatoare sociale dedicate în totalitate muncii ei. Ea puse cămile pe masă și se așeză în fața Louisei.

— Azi de dimineată, puțin timp înainte de ivirea zorilor, a venit aici o femeie care spunea că o cheamă Daisy, începu Roberta să povestească. Sărmana femeie arăta îngrozitor. Ea lucrează la Casa Phoenix. Cu câteva zile în urmă, unul dintre clienții bordelului i-a dat o bătaie soră cu moartea. Doar ca prin minune a scăpat cu viață.

— Dumnezeu! A avut nevoie s-o consulte un medic?

— N-a vrut s-o vadă nici un doctor. Zicea că nu-și poate permite un asemenea lux. I-am spus că vom plăti noi onorariul doctorului, însă ea a refuzat. Se vedea limpede că era înspăimântată la culme.

— De bărbatul care o bătuse?

— Nu, și tocmai asta-i partea interesantă. Roberta miji ochii. Îi era frică de proprietara bordelului.

— De madam Phoenix?

— Da.

— A spus și din ce motiv?

— Se pare că femeia a fost, mai mult sau mai puțin, vândută matroanei de către unul dintre creditorii răposatului ei soț.

Louisei i se crispară degetele pe creion.

— Nu-i întâia oară când auzim aceeași tristă poveste, de la o femeie care lucrează la Casa Phoenix.

— Ai dreptate, încuviință Roberta cu asprime. Nu-i prima dată. În orice caz, Daisy era sigură că proprietara avea să se înfurie cumplit, când va descoperi că una dintre „fetele” ei fugise de-acolo înainte ca ea să-și fi recuperat suma de bani cu care o cumpărase.

— Continuă!

Roberta sorbi din ceai și apoi lăsă din nou cana pe masă.

— În dimineața asta, Daisy a fugit pentru totdeauna din Casa Phoenix. Avea cu ea o valioară. A venit aici ca să-mi ceară ajutorul. Zicea că auzise niște zvonuri cum că cineva de la mine era dispus să plătească pentru informații despre unul dintre clienții Casei Phoenix. Informații despre Elwin Hastings.

— Și i-ai dat ceva bani?

— Da. Iar apoi am trimis-o la Agenție. Acolo o să fie în siguranță, cel puțin deocamdată. Cei de la Agenție n-or să-i dezvăluie identitatea.

— Ce ți-a spus Daisy despre Hastings?

— Nu mare lucru, însă s-ar putea să te intereseze. Din cauza bătăii pe care o primise, Daisy n-a mai fost în stare să-și câștige existența în ultimele câteva zile. A fost obligată să presteze o muncă de servitoare, până la vindecare, și i s-a atras atenția să aibă grijă să nu fie zărită de clienți. Una dintre sarcinile ei era aceea de a curăța zilnic baia personală a lui madam Phoenix.

— Da, și?

— Ei bine, ieri, în vreme ce-și îndeplinea îndatoririle, a auzit din întâmplare o discuție între madam Phoenix și amantul acesteia.

Louisa ridică privirea.

— Proprietara bordelului are un amant?

— Bineînțeles. Daisy tocmai se afla în acel moment în baie, făcând curat acolo. Nu deslușea chiar tot ce se vorbea în cameră, dar a auzit rostindu-se numele lui Elwin Hastings.

— Și ce spuneau cei doi despre acesta?

— Daisy a prins numai frânturi de conversație, dar zicea că era evident că madam Phoenix și iubitul ei se certau în legătură cu Hastings. Madam Phoenix voia ca ei să mai aștepte puțin, până să treacă la acțiune. Amantul însă îi spunea că ea ar trebui să acționeze fără întârziere.

— Și ce anume să facă?

Roberta făcu un gest de necaz și de frustrare, fluturându-și o mână.

— Păi tocmai asta-i și buba, că Daisy nu și-a putut da seama. N-a fost în stare să-mi spună decât că madam Phoenix și amantul ei nu se puteau pune de acord cu privire la momentul când trebuia făcut nu se știe ce anume în privința lui Hastings. Și Daisy mai zicea că cei doi se certau crunt.

Louisa își mai notă ceva în carnetelul ei, după care se sprijini pe spătarul scaunului, cântărind în minte variantele posibile.

— A spus cumva Daisy și cine anume a avut câștig de cauză?

Roberta făcu o strâmbătură și îi răspunse:

— Madam Phoenix, desigur. Daisy afirmă că femeia are o voință foarte puternică. Nimeni nu i se poate împotrivi, nici măcar amantul ei. Potrivit spuselor lui Daisy, el nu-i iese din cuvânt și execută cu supunere orice îi zice femeia să facă.

Louisa își luă cana și sorbi din ceai.

— A spus Daisy și cum îl cheamă pe amantul matroanei?

— Zicea că nimeni nu cunoaște numele lui. El vine și pleacă doar pe ușa de la bucătărie, nu pe la intrarea principală, și folosește întotdeauna scara servitorilor. Întreg personalul a fost instruit să-l lase să intre, oricând și-ar face apariția.

— Dar cât de des vine pe-acolo?

— Asta a fost unul dintre lucrurile cele mai interesante pe care mi le-a povestit Daisy, rosti încet Roberta. Se pare că amantul se întâlnește cu madam Phoenix în apartamentul privat al matroanei, exact în același timp în care și Hastings își primește tratamentul special.

Louisa bătu ușor cu creionul în masă.

— Cum l-a descris ea pe amantul matroanei?

— Spunea că este destul de chipeș, dacă nu te deranjează genul de om cu priviri dure. Apropo, lui Daisy nu-i place soiul acesta de bărbat. Individul are părul negru și când vine în vizită este îmbrăcat cu un palton.

— Descrierea asta s-ar putea potrivi foarte multor bărbați. Ceva distinctiv?

— Da, ar mai fi încă un lucru, adăugă Roberta. Daisy mi-a spus că omul poartă un inel extrem de rafinat, de aur, cu piatră de onix.

Louisei i se tăie brusc răsuflarea. Apoi își notă cu grijă în carnetel numele acelui bărbat.

Respectivul nume era Quinby.

Louisa se grăbi să se întoarcă în Piața Arden, încercând să pună într-o ordine logică tot ce aflase. Ce semnificație avea oare faptul că acel Quinby era încurcat cu madam Phoenix? Conform afirmațiilor lui Daisy, omul își începuse vizitele la Casa Phoenix cu câteva luni în urmă. Asta însemna că o cunoscuse pe madam Phoenix înainte ca el să fi devenit una dintre gărzile de corp ale lui Hastings.

Ce anume putea să fie atât de straniu la o relație amoroasă dintre Quinby și proprietara casei de toleranță? În definitiv, Quinby era un bărbat arătos, în cazul în care nu te deranjau ochii aceia ai lui, ca de reptilă. Madam Phoenix avea toate motivele să se simtă atrasă de el, și la fel și el de ea. Probabil că se potriveau foarte bine.

Ușa din față a casei cu numărul doisprezece se deschise chiar înainte să apuce ea să cotovăie după cheie.

— Bine-ai venit acasă, doamnă Bryce. Doamna Galt făcu un pas înapoi. Ai primit încă un mesaj. A sosit acum câteva minute. Ți l-am pus pe birou.

— Mulțumesc, doamnă Galt.

Louisa își dezlegă panglicile pălăriei, și-o scoase de pe cap și o atârână într-un cuier. Apoi se îndreptă spre cămăruța sa de lucru, scoțându-și mănușile din mers.

Un plic alb o aștepta pe sugativă. Ea îl ridică, îl deschise și citi concisul bilețel scris cu o mână sigură.

Am obținut cartea lui Milton la un preț rezonabil, Totuși, mai am un alt client nerăbdător și el să-l cumpere și care probabil că ar fi dispus să-mi plătească chiar mai mult. Te aștept până la

ora cinci în după-amiaza asta. Dacă până la acea oră nu mi-ai dat nici un semn de viață, atunci o să-i trimit vorbă celuiilalt client al meu.

Al dumitale, fidel, Digby.

La naiba și cu Digby ăsta! Trebuia el să vină cu Milton tocmai în după-amiaza aceea, când ea avea atâtea alte probleme de rezolvat. Femeia se uită la pendula înaltă din colț. Arăta patru și jumătate. Dacă ar pleca imediat, ar putea ajunge la librăria lui Digby până în ora cinci, ar lua cartea și s-ar înapoia acasă înainte de cinci și jumătate.

Ar fi avut timp suficient pentru a-i trimite vorbă lui Anthony despre recente descoperiri pe care le făcuse. Louisa se întoarse în hol, trăgându-și la loc mânușile.

— Doamnă Galt?!

Menajera veni din bucătărie, ștergându-și mâinile pe șorț.

— Ce este, doamnă?

— Trebuie să plec din nou în oraș. Louisa merse în antreu și își luă pălăriuța de pai din cuier. Mesajul era de la Digby, care mi-a făcut rost de o carte pe care sunt nerăbdătoare s-o cumpăr. O să ajung înapoi acasă cel târziu pe la cinci și jumătate.

— Foarte bine, doamnă. Ar fi bine să-ți iei și pelerina. Doar nu vrei să răcești.

— Ai dreptate. Louisa își puse pelerina pe umeri. Îl așteptam pe domnul Stalbridge să-mi facă o vizită. Dacă sosește înaintea mea, roagă-l să mă aștepte.

Înșfacă manșonul și ieși în mare grabă din casă.

Femeia deschise ușa librăriei lui Digby și pătrunse în semiîntunericul dinăuntru. Nu mai era nici un alt client. Nici Digby nu se vedea la biroul lui din spatele tejghelei.

— Domnule Digby?

Nu primi nici un răspuns. Ușa care dădea în camera din spate a magazinului era închisă.

Ea mai așteaptă încă o clipă. Cum nu se ivea nimeni, Louisa dădu ocol tejghelei și ciocăni la ușa ascunsă.

— Domnule Digby? Sunteți cumva înăuntru? Am venit după carte. Nu este ora cinci. Dacă ați vândut-o unui alt client, o să fiu extrem de supărată.

De dincolo de ușă nu se auzea nici un sunet.

Ea puse o mână pe clanță și apăsă ușor. Ușa se deschise către interiorul încăperii din spate, dezvăluind un spațiu neluminat și tenebros, în care era un adevărat talmeș-balmeș de lucruri într-o totală dezordine. Multe cărți erau așezate în teancuri înalte, pe un banc de lucru. Peste tot se aflau depozitate cutii de carton și lădițe din șipci. Pe o masă erau un sul de hârtie cafenie și o foarfecă.

Un miros slab, dulceag o făcu să strâmbe din nas. Tocmai încerca să identifice acel miros, când remarcă pantofii care ieșeau de după o cutie de carton desfăcută, precum și manșetele unor pantaloni de culoare maro.

— Domnule Digby. Ce Dumnezeu?

Femeia se precipită în încăpere, ocolind cutia cu pricina.

În spatele ei, pe pardoseală, zăcea Digby prăvălit, cu fața în sus și cu ochii închiși. Nicăieri nu se vedea nici urmă de sânge. Poate că omul suferise vreun atac de inimă sau vreo congestie cerebrală.

Ea se lăsă pe vine lângă el, își scoase o mânușă și puse mâna pe gâtul lui Digby, verificând dacă acesta mai avea puls. Louisa simți o imensă ușurare atunci când descoperi că el respira încă, deși slab, și că pulsul îi mai bătea, cu toate că întru câtva încetinise. Slăbi strânsoarea cravatei la gâtul bărbatului.

În acel moment, în spatele ei pârâi o scândură din dușumea. Fu unicul avertisment înainte ca un braț puternic de bărbat s-o înșface și s-o tragă în picioare. Louisa deschise gura să țipe, dar nu mai apucă, fiindcă un pătrat de pânză mototolit – poate o batistă bărbătească sau un șervețel – îi acoperi nasul și gura. Mirosul dulceag de cloroform era inconfundabil, iar vaporii îi pătrundeau în nări, umplându-i plămâni și sufocându-o. Un val

de amețeală amenința să-i amorțească simțurile. Louisa începu să se zbată cu frenezie, dar mâinile îi erau ca paralizate pe lângă trup.

Lovi înfuriată cu piciorul, nimerind într-o cutie de carton pe care o răsturnă. Femeia încercă din nou. De data asta, se auzi o bufnitură înfundată, urmată de o suduială mânioasă, atunci când tocul greu al ghetii cu care era încălțată îl izbi pe agresor drept în fluierul piciorului.

— Căteaua dracului, murmură Quinby, mărind strânsoarea pentru a o imobiliza. Ne-ai pricinuit destule necazuri. Dacă ar fi după mine, ți-aș tăia frumușel beregata și am termina imediat cu tot tãmbãlãul, o dată pentru totdeauna.

Femeia se simțea din ce în ce mai amețită. Un val de căldură intensă îi cuprindea corpul și avea o senzație de greață. Auzise, nu mai știa de unde, că acea substanță își făcea efectul în câteva minute sau chiar și mai repede, iar o acțiune mai îndelungată și mai puternică putea chiar să ucidă. Mai avea foarte puțin timp.

Se lăsă moale ca o cârpă, sperând ca bărbatul să presupună că narcoticul o făcuse deja să-și piardă cunoștința, însă banditul, în mod vădit, n-avea de gând să lase nimic la voia întâmplării și presă în continuare bucata de pânză pe gura și pe nările ei.

De-abia mai era în stare să raționeze. Un gând confuz îi trecu prin minte – trebuia parcă să facă ceva, însă nu mai știa ce anume.

Quinby o târî de-a curmezișul încăperii, nerăbdător s-o scoată din librărie. Ea simțea greutatea manșonului atârând de fâșia subțire de catifea cu care și-l legase de încheietura mâinii stângi. Își răsuci încet mâna pentru a lăsa manșonul să cadă, sperând că, în cazul în care Quinby ar fi observat acea mișcare, ar fi pus-o pe scama ultimelor zvâcniri ale unei lupte aproape pierdute.

Louisa reuși să sesizeze zgomotul făcut de o ușă care se deschidea. Își scutură ușor mâna. Manșonul părea să fi dispărut, dar cum simțurile îi erau deja amorțite, nu putea fi absolut sigură de asta. Apoi rămase pradă întunericii și îngrozitorului iz de cloroform.

— Cum adică nu s-a întors? Anthony scoase din buzunar ceasul de aur. Este aproape șase și jumătate. A întârziat o oră întreagă.

— Da, domnule Stalbridge. Sunt conștientă de acest lucru. Doamna Galt își țuguie buzele, în semn de dezaprobare. S-a mai întâmplat ca doamna Bryce să se abată de la un program dinainte stabilit. Și în plus, mai are și tendința să iasă în oraș fără să spună nimănui cu claritate unde anume se duce și cam când ar urma să revină acasă. De data asta, cel puțin mi-a precizat că se duce la librăria lui Digby.

N-avea nici un rost s-o mai interogheze pe doamna Galt. Bărbatul cercetă holul de la intrare. Pălăriuța și pelerina Louisei nu se aflau acolo. Dar asta nu-i spunea decât că femeia nu era acasă, lucru pe care îl știa și el.

— Spui că mi-a lăsat vorbă să o aștept? o mai întrebă el pe menajeră.

— Da, domnule. Când a venit acasă după vizita pe care a făcut-o în Aleea Swanton, spunea ceva despre faptul că dorea să stea de vorbă cu dumneata cât mai curând posibil.

Acest amănunt îi atrase atenția lui Anthony.

— Louisa a fost astăzi după-amiază în Aleea Swanton?

— Da, domnule, pufni doamna Galt. Nici nu știu de ce stăruie să meargă acolo așa de des. Este foarte bine să dea bani pentru activități caritabile, însă n-are sens ca o doamnă respectabilă să se implice personal în lucruri de felul acesta.

— Îți mulțumesc, doamnă Galt. Mi-ai fost de mare ajutor. Acum mă duc s-o caut pe doamna Bryce.

— Nu pot decât să-ți doresc să ai mult noroc în căutările dumitale. Și doamna Galt deschise ușa.

Anthony coborî treptele de la intrare, gândindu-se la ceea ce trebuia să facă în acel moment. Înserarea se lăsa repede. Nu-i plăcea câtuși de puțin s-o știe pe Louisa singură prin cine știe ce coclauri din oraș.

Va începe căutările de la dugheana lui Digby. Poate că librarul ar putea să-i spună încotro plecase Louisa, după ce

părăsise prăvălia lui.

Louisa se trezi cu o vagă durere de cap. Simțea mirosul de umezeală specific pivnițelor și altor asemenea spații. Era întinsă pe o suprafață tare și rece. O cuprinse panica.

Mă aflu la morgă. Dumnezeu mare, asta-nseamnă c-am murit deja.

Ba nu, nu putea fi adevărat. Cu siguranță că, dacă ar fi fost moartă, n-ar mai fi avut acea senzație neplăcută. Doar dacă nu cumva o fi ajuns direct în iad, pentru păcatul de a fi o ucigașă.

Deschise ochii. O învăluia un întuneric adânc, însă pe unul dintre pereți se vedeau niște dungi de lumină. Fâșiile luminoase aveau margini distincte, precis conturate. Bun. Însemna deci că avea ochelarii pe nas. Iată un alt indiciu că se afla încă printre cei vii.

Făcu un efort să-și reînvie amintirile, încercând să-și explice cumva situația în care se găsea. Prin minte îi trecu fugitiv imaginea trupului inert al lui Digby, zăcând pe podea. Deodată, își aminti senzația cumplită de a fi imobilizată ca într-o menghină de oțel, în vreme ce se zbătea și lovea cu picioarele.

Apoi, vocea lui Quinby – Cățeaua dracului. Iar după asta – nimic.

Se ridică încet în șezut, și își împinse ochelarii pe nas. Din fericire, durerea de cap nu i se accentuase. Totuși, își simțea stomacul întors pe dos. Răsufală profund de câteva ori, fără grabă, lucru care păru să aibă un efect benefic asupra stării ei.

Oare cât timp trecuse? Se ridică în picioare, clătinându-se, și se răsuci încet pe călcâie, uitându-se de jur împrejur, pentru a-și da seama în ce loc se afla. Lumina palidă și pâlpâitoare a unui felinar intra printre cele trei gratii de fier care blocau deschizătura ferestruicii unei uși grele din lemn. Se afla într-un spațiu mic, cu un tavan scund și boltit. Nu existau ferestre. Probabil că acolo fusese cândva o cămară pentru depozitare sau vreo chilie de călugăriță. Judecând după pietre și zidărie, locul data din epoca medievală.

Se apropie fără prea mare speranță de ușă și apăsă pe clanță, însă aceasta nu cedă. Simțind metalul rece sub degetele ei, Louisa își dădu seama că își pierduse una dintre mănuși. Își aminti vag că își scosese o mănușă atunci când verificase pulsul lui Digby.

Deschizătura din ușă se afla la nivelul ochilor ei. Se uită printre gratii și văzu că dincolo era o altă încăpere la fel de veche, cu pereții tot din piatră și tavanul la fel de scund. Felinarul, care constituia unica sursă de lumină, era așezat pe o masă joasă, aflată în mijlocul odăiței. Furniza suficientă lumină încât să facă vizibilă, pe una dintre laturi, o ușă închisă, iar pe latura opusă, intrarea întunecată către un șir de trepte din piatră tocite, săpate în zid. Un fior de teamă o cutremură. Cineva tocmai cobora pe scara aceea. Mai întâi se ivi jupa unei rochii negre, elegante și o pereche de cizmulițe, tot negre.

Femeia ajunsese la capătul de jos al scării și intră în încăperea principală. Pe cap avea o mică pălărie neagră, cocoțată deasupra unei bogății de păr auriu. Un voal din dantelă, negru ca tăciunele, îi camufla perfect trăsăturile.

Louisa trase adânc aer în piept, își luă inima-n dinți și i se adresă necunoscutei:

— Ești Victoria Hastings, nu-i așa? Sau preferi cumva să-ți spun madam Phoenix?

Femeia se opri o clipă, uluită de faptul că fusese recunoscută. Apoi înaintă încet, pe pardoseala de piatră, spre ușa celulei. Cu un aer glacial, înălță o mână înmănușată și își ridică voalul pe borul pălăriei. Victoria avea un chip îngeresc, se gândi Louisa, dar privirea nemiloasă din ochii ei albaștri era de-a dreptul demonică.

— Regret că m-am văzut obligată să pun pe cineva să te răpească, însă tu porți întreaga vină, îi spuse Victoria. Te-ai apropiat prea mult de adevăr, doamnă Bryce. Sau preferi cumva să-ți spun I. M. Phantom?

În vitrina magazinului lui Digby era agățată o tăbliță cu inscripția închis, Anthony o ignoră și încercă ușa. Era încuiată, însă bărbatul scoase imediat din cizmă trusa cu mici instrumente pentru forțarea broaștelor, trusă pe care o purta în

permanență asupra lui. Apoi se apucă de lucru. După zece secunde, se afla deja înăuntrul magazinului întunecat.

La deschiderea ușii, clopoțelul de deasupra ei începu să sune.

— Cine-i acolo? se auzi un glas temător, venind dinspre locuința de la etaj. Pleacă imediat de-aici! Astăzi librăria e închisă.

Anthony traversă dugheana și se opri lângă capătul inferior al scării.

Digby se uita în jos la el, părând extrem de neliniștit.

— Te rog să mă ierți că am dat buzna în felul acesta, încep Anthony. Sunt Stalbridge. N-am nici o îndoială că-ți mai amintești de mine. Am mai venit de curând la dumneata, în legătură cu cartea lui Milton.

Digby îl măsură din cap până-n picioare.

— Te țin minte destul de bine. Dar ce cauți aici?

— O caut pe doamna Bryce. Ai văzut-o cumva?

— Astăzi nu, slavă Domnului! Am avut și-așa destule necazuri.

— L-ai trimis un mesaj, ceva mai devreme, în după-amiaza asta.

— Nu-i adevărat!

— Ești absolut sigur de asta, domnule?

— Bineînțeles că sunt cât se poate de sigur. Digby se încruntă. N-aveam nici un motiv să-i fi trimis vreun mesaj.

— Și ești sigur că ea n-a venit astăzi aici, pe la ora cinci?

— Doar ți-am mai spus că n-a fost aici. Acum te-aș ruga să pleci, domnule. Nu prea mă simt în apele mele.

— Ești bolnav? Ți-e rău?

— Acum nu. Digby își puse o mână pe frunte, arătându-se îngrijorat. Cel puțin, nu cred. Numai că, puțin mai devreme, mi-a venit o ușoară amețală. Nu mai știu ce s-a întâmplat cu mine. Probabil că mi-am pierdut cunoștința. Am căzut pe

podea, în camera din spate. Și apoi am hotărât că cel mai bine ar fi să mă bag în pat.

— Ți-ai pierdut cunoștința pentru o vreme?

— Da, O jumătate de oră, cel mult. Și ce-i cu asta?

— La ce oră ți-ai revenit?

— Ia ascultă, doar nu m-am uitat la ceas. Digby gesticulă cu iritare. Presupun că trebuie să fi fost puțin după ora cinci.

— Îmi dai voie să arunc o privire prin camera din spate a magazinului duminică, domnule Digby?

— De ce? Fața lui Digby căpătă pe loc o expresie posomorâtă. Îl privi pe Anthony, cu o foarte mare suspiciune.

— Sunt îngrijorat în privința doamnei Bryce, fiindcă nu știu dacă e în siguranță sau nu.

— Atunci trebuie să o cauți în altă parte. Doar ți-am spus că femeia n-a trecut astăzi pe-aici.

— N-o să dureze decât câteva momente, îl asigură Anthony, după care intră în încăperea din spate a librăriei și aprinse o lampă.

— Ia ascultă, domnule! îi strigă Digby, din capătul de sus al scării. Cum îți permiți să năvălești nepoftit aici și să scotocești peste tot?

Anthony nu-i mai acordă nici o atenție. Începu să cerceteze talmeș-balmeșul din camera din spate, cu simțământul crescând al unui dezastru iminent. O cutie cu cărți zăcea răsturnată pe-o parte, de parcă ar fi fost lovită cu piciorul. Se apropie de acea cutie de carton și rămase pe loc când văzu o mânășă căzută pe podea. Îl străbătu un fior de gheață. Ridică mânășă.

— Ce-ai găsit acolo? îl întrebă Digby, din pragul ușii. Pare a fi o mânășă de damă.

— Păi, chiar este o mânășă de damă.

— Și cum de-o fi ajuns tocmai aici? Digby părea în același timp supărat și nedumerit. În camera asta nu intru decât eu.

— Foarte bună întrebare! Anthony se strecură printre cutiile de carton și zări pe jos o batistă mototolită. Digby, batista asta este cumva a ta?

Digby se apropie cam în silă și se uită mai cu atenție la respectiva batistă.

— Nu-i a mea. Eu n-am batiste din astea extravagante, cu atâtea broderii pe ele. Trebuie să fie batista vreunui domn din lumea bună.

Batista emana un iz dulceag. Dar nu era vorba despre vreun parfum, își dădu scama Anthony. În câteva clipe, identifică mirosul și în acel moment se simți de-a dreptul înspăimântat.

— Cred că știu ce anume ți-a produs amețeala și leșinul din după-amiaza asta, Digby, îi spuse el. Cineva te-a adormit cu cloroform.

— Naiba s-o ia de treabă! Ești sigur?

Anthony tocmai se pregătea să-i răspundă, când observă pe pardoseală manșonul, chiar lângă ușa care dădea în aleea din dos.

Fiorul rece de teamă i se răspândi în tot corpul, făcând să-i înghețe sângele în vene. Ridică manșonul. Carnețelul și creionul, de care Louisa nu se despărțea niciodată, se aflau la locul lor, în interiorul manșonului.

Bărbatul se gândi atunci la comentariile doamnei Galt cu privire la faptul că Louisa făcuse o vizită în Aleea Swanton. Apoi scoase din manșon carnetul, pe care îl deschise la pagina cu cele mai recente însemnări.

Primul lucru pe care îl văzu acolo fu un nume – Quinby. De la el pornea o mică săgeată cu vârful îndreptat către un alt nume: madam Phoenix.

Douăzeci de minute mai târziu, Anthony bătea deja la ușa din spate a bine cunoscutei căsuțe de pe Aleea Swanton.

O femeie cu trăsături severe veni să-i răspundă. Se uită la el, printre barele unui grilaj de fier, după care îl anunță sec:

— Domnii nu au voie să intre în această casă.

— Numele meu este Stalbridge. Anthony Stalbridge. Sunt un prieten apropiat al doamnei Bryce. Cred că este într-un pericol foarte mare, și aș avea nevoie de ajutorul dumitale.

Louisa făcu doi pași înapoi, ieșind din fasciculul de lumină care intra prin deschizătura din ușă și ascunzându-se în partea mai întunecoasă a celulei. Își zicea în sinea ei că, la nevoie, putea fi și ea misterioasă.

— Presupun că ai avut un motiv anume să mă aduci aici, i se adresă Louisa celeilalte femei.

Victoria se apropie de ușă, aruncând o privire înăuntru, printre gratii.

— Tare mi-e teamă că Tamisa va fi martora unei alte nefericite sinucideri. De data asta, victima va fi neatrăgătoarea și extrem de îndepărtata rudă săracă, din provincie, a lui Lady Ashton. Cât se poate de trist!

— Răpindu-mă, ai comis o gravă eroare, îi replică Louisa. Domnul Stalbridge o să se facă foc și pară.

— Până ce o să-și dea seama domnul Stalbridge de ceea ce s-a petrecut, va fi deja prea târziu ca să mai poată interveni. Oricum, mă îndoiesc profund că va fi excesiv de tulburat de moartea ta, chiar dacă va bănuși care este adevărul.

— Pari extrem de convinsă de acest lucru.

Victoria zâmbi arogant și sigură de sine.

— Am această certitudine, deoarece, spre deosebire de tine, eu îl înțeleg. Poți ține lesne sub control orice bărbat, odată ce îți dai seama de modul lui de gândire, odată ce afli ceea ce își dorește cel mai mult.

— Cum poți să afirmi că îl cunoști pe domnul Stalbridge? După spusele lui, nu v-ați întâlnit decât în treacăt, cu ocazia diverselor evenimente mondene la care ați participat amândoi.

Victoria își încleștă mâna pe una dintre gratiile de fier fixate în ușă.

— N-am zis că îl cunosc personal, ci doar că știu ceea ce își dorește. E obsedat de dorința de a o răzbuna pe multiubita lui

logodnică, Fiona. Încă de la bun început a avut mari suspiciuni în legătură cu sinuciderea ei.

— Și a avut dreptate, nu?

Victoria afișă un zâmbet glacial.

— Așa este. Iar în curând, am de gând să-i ofer ceea ce caută cu limba scoasă, de-atâta amar de vreme. Am să i-l ofer pe ucigașul Fionei. Iar tu poți să fii sigură că preocuparea lui Stalbridge pentru siguranța ta se bazează doar pe faptul că se folosește de tine în investigațiile sale. Odată ce va fi obținut răspunsurile la întrebările care îl frământau, nu-i vei mai stârni nici cel mai mic interes, iar moartea ta nu-i va mai reține prea mult atenția.

— Hastings a asasinat-o pe Fiona, nu-i așa?

— Cu ajutorul meu neprecupețit. Victoria înălță cu multă grație dintr-un umăr. N-am avut încotro. A dat din greșeală peste noi în seara aceea, în timpul balului, în grădină. Nici nu știu ce anume a mânat-o afară. Poate nevoia de a lua o gură de aer proaspăt. Indiferent de motiv, s-a întâmplat să audă o ciorovăială dintre mine și Hastings, în cursul căreia au fost rostite multe detalii ale schemei de șantaj pe care o pusesem eu la cale. Această schemă funcționa mulțumitor, iar Elwin voia s-o extindă.

— A ta a fost ideea de a le șantaja pe acele doamne în vârstă?

— Bineînțeles că da. Absolut toate proiectele de pe urma cărora Hastings a tras foloase atât de frumoșele au fost concepute de mine. Figura Victoriei se schimonosi de mânie. Însă prostănacul și-a închipuit că el era creierul strălucit din spatele tuturor acestor planuri care funcționau impecabil. Iar greșeala mea a fost că i-am permis să se autoamăgească în această privință. Și până la urmă, el a ajuns la concluzia că nu mai avea deloc nevoie de mine.

— Ce i-ați făcut Fionei?

— Când am auzit un foșnet slab de dincolo de gardul viu, mi-am dat imediat seama că se afla cineva acolo, și că persoana respectivă auzise fără îndoială suficient de multe încât să ne poată distruge. Nu ne puteam permite s-o lăsăm în viață. Eu

am ocolit gardul viu și am intrat în vorbă cu ea, ca și când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Iar Hastings a venit tiptil pe la spatele ei și a izbit-o puternic în ceafa cu bastonul.

— Doamne Dumnezeule! murmură Louisa.

— Ea și-a pierdut cunoștința, iar noi am cărat-o afară pe poarta din spatele grădinii și am lăsat-o pe aleea dosnică de acces, legată fedeleș și cu căluș în gură. Am încropit legăturile din propriile ei veșminte. Ne-am asumat un mare risc lăsând-o acolo, însă nu ne-a venit nimic altceva în minte. Apoi ne-am întors în sala de bal, am comandat o birjă și am plecat imediat acasă.

— Iar după aceea, v-ați întors s-o luați și s-o aruncați în fluviu?

— Elwin s-a ocupat de partea asta. A luat de-acasă una dintre pelerinele mele și a revenit pe aleea cu pricina. Domnișoara Risby nu-și recăpătase cunoștința, dar nici de murit nu murise. Atunci Elwin a înfășurat-o în pelerină.

— Și cum a scos-o de pe aleea aceea și a dus-o până la fluviu?

— Poate că vei fi remarcat că Hastings este o huidumă de om. Domnișoara Risby era o femeie mignonă. Pur și simplu, Elwin a luat-o pe un umăr și a scos-o de pe alee, ca pe un sac cu cărbuni. Când a ajuns pe o străduță laterală, a luat o altă birjă.

— Ce explicații i-a dat vizitiului în legătură cu povara pe care o ducea pe umăr?

Victoria zâmbi.

— I-a spus pur și simplu că femeia era o prostituată care îl servise și apoi adormise din pricina cantității prea mari de gin pe care îl băuse, și că el, din prea marea bunătate a inimii sale, a vrut s-o vadă ajunsă cu bine acasă, la locuința ei de pe malul fluviului. Și birjarul nu i-a mai pus nici o altă întrebare.

Louisa se cutremură.

— Cu toate astea, Hastings a făcut o greșală. N-a putut rezista tentației și înainte de a o arunca pe Fiona în fluviu, i-a

luat de la gât colierul pe care îl purta în seara respectivă.

Victoria izbucni în râs.

— Nu trebuie să-l învinovățești tot pe Elwin și pentru această fază. Eu am luat colierul de la gâtul domnișoarei Risby, atunci când am lăsat-o pe aleea cea dosnică. Ar fi fost un mare păcat ca o bijuterie atât de valoroasă să fie aruncată în Tamisa. Mă gândisem să recuperez pietrele și să le folosesc pentru un colier modern.

— Am înțeles de ce ați ucis-o pe Fiona Risby, dar tot nu pricep de ce ți-ai pus la cale dispariția pentru ca apoi să-ți schimbi identitatea, devenind proprietară de bordel? Este o oarece decădere, nu crezi?

Frumoasele trăsături ale Victoriei se metamorfozară fulgerător în masca unei furii turbate.

— Ți-ai pierdut mințile? scrâșni ea din dinți. Chiar crezi că de bunăvoie am făcut asta? Eu chiar l-am iubit. Auzi tu? Elwin a fost pentru mine unicul bărbat din lume în care am avut vreodată încredere. Am socotit că eram amândoi la fel și că eram făcuți unul pentru celălalt. Eu l-am învățat tot ce știe în legătură cu manevrarea banilor și cu lăcomia care îi mistuie pe cei mai mulți dintre oameni. L-am învățat absolut totul.

Louisa își ținu răsuflarea. Își dădu seama că Victoria se afla în pragul unei crize lăuntrice. Era deja pe marginea prăpastiei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea cu blândețe.

— S-a întâmplat că nemernicul a considerat că nu mai avea nevoie de mine. Cred că asasinarea Fionei Risby l-a făcut să se simtă foarte puternic. Iar dacă a ucis o dată, i-a fost ușor să încerce să repete isprava. La doar câteva zile mai târziu, s-a năpustit asupra mea, pe când dormeam. A folosit cloroformul ca să mă doboare. M-am trezit prea târziu și nu i-am mai putut opune decât o firavă rezistență. În timp ce eu eram total amețită, și-a dus la bun sfârșit treaba.

— Și totuși, ai supraviețuit.

— În noaptea aceea, m-au salvat doar norocul și soarta. Când m-a aruncat Hastings în apă, eram numai pe jumătate trează. Dar știam să înot și aveam pe mine doar cămașa de noapte, nu

un corset și o rochie. M-a scos din Tamisa un individ cu mintea cam dusă, care locuia într-o cocioabă de pe malul fluviului.

— Ce ai făcut după aceea?

Buzele Victoriei se subțiară și privirea îi deveni fixă.

— Am supraviețuit. Țasta-i un lucru pe care mă pricep al dracului de bine să-l fac, doamnă Bryce.

— Da, am remarcat.

— Acel om care mi-a salvat viața credea că sunt cine știe ce ființă stranie, care îi fusese trimisă lui, și a avut multă grijă de mine. Iar când m-am mai înzdrăvenit, am conceput un plan de bătaie.

— Dar de ce nu te-ai adresat pur și simplu autorităților, declarând tot ce se întâmplase?

Victoria scoase un hohot batjocoritor de râs.

— Doamnă Bryce, doar nu vrei să mă faci să cred că ești chiar așa de naivă. Eu n-aveam nici o dovadă cum că Elwin ar fi încercat să mă omoare. Și știi la fel de bine ca și mine că autoritățile au tendința să tragă imediat concluzia că toate femeile, căsătorite sau nu, care formulează niște acuzații la adresa vreunui domn de rangul lui Hastings, sunt foarte grav atinse de isterie.

Louisa simți un alt fior de groază, amintindu-și de asiduitatea cu care o hărțuise Lord Gavin, înainte de a declanșa asaltul decisiv asupra ei. În acele momente, știuse și ea foarte bine că, dacă s-ar fi plâns autorităților, acestea ar fi considerat că suferea de isterie femeiască.

— Da, îi răspunse ea. Știu.

— În cel mai bun caz, m-aș fi trezit urgent internată într-un ospiciu. Dar alternativa mult mai probabilă ar fi fost aceea ca Elwin să încerce încă o dată să măucidă.

— Așa că ai rămas ascunsă.

— Și mi-am urzit pe îndelete planurile de răzbunare.

— Mă surprinde faptul că nu l-ai omorât pe Hastings.

— M-am gândit de nenumărate ori și la posibilitatea asta, însă ar fi fost o variantă mult prea ușoară pentru el. Ar fi scăpat mult prea ieftin. Eu voiam ca el să sufere cumplit. Tânjeam să-l văd perpelindu-se la foc mic. Simțeam o nevoie mistuitoare să-l fac să privească cum dezastrul coboară asupra lui încet și inevitabil.

— Ai omorât-o și pe fosta proprietăreasă a Casei Phoenix, nu-i așa?

Trăsăturile schimonosite de ură ale Victoriei se relaxară din nou, revenind la frumusețea obișnuită.

— N-a fost deloc greu să mă descotorosesc de ea și să preiau conducerea întregii afaceri.

— Însă cum a putut învăța o doamnă ca tine, care s-a învățit prin unele dintre cele mai înalte cercuri ale lumii bune, să conducă un bordel?

Victoria păru să fie cuprinsă de o veselie rece.

— Vai, doamnă Bryce, chiar n-ai nici cea mai mică bănuială în privința asta? Cunosc la perfecție locurile de felul acesta, deoarece tot într-un asemenea loc am fost crescută și eu.

Louisa se holba la ea.

— Ai fost prostituată?

— Tatăl meu vitreg m-a vândut la un tractir, când n-aveam decât doisprezece ani. Și am învățat, într-adevăr, foarte bine cum anume se desfășoară treburile într-o astfel de afacere. Cam pe la optsprezece ani, preluasem deja conducerea bordelului. Pe Elwin Hastings l-am cunoscut pe când aveam douăzeci și doi de ani. El era unul dintre clienții fideli. Ne-am căsătorit opt luni mai târziu, după ce l-am convins pe Elwin că îl puteam face bogat. Eu mi-am ținut promisiunea, însă ticălosul nu și-a îndeplinit-o pe-a lui.

— În ultimele câteva zile, m-ai tot urmărit și ai spionat ceea ce făceam, îi spuse Louisa.

— Mi-au ajuns la urechi niște zvonuri potrivit cărora cineva făcea investigații despre Casa Phoenix printre femeile care frecventează așezământul din Aleea Swanton, al doamnei

Woods. Și m-am gândit că ar trebui să aflu despre ce anume era vorba. Poți lesne să-ți închipui cât de surprinsă am rămas când am descoperit că erai corespondentă la Flying Intelligencer.

Louisa nici nu știa ce să mai zică.

— Ești o femeie uimitoare, Victoria. Louisa ridică privirea către tavanul boltit. Unde mă aflu acum? În interiorul noului tău stabiliment?

— Da. Fii bine venită în Casa Phoenix. Dă-mi voie să te asigur că profiturile tractirului au sporit în mod absolut spectaculos de când am preluat eu conducerea.

— Nu pot să cred că ai revenit cu trup și suflet în lumea asta.

Victoria scoase o mică exclamație ironică.

— Și eu care te-aș fi creditat cu o viziune ceva mai versată asupra chestiunii în discuție, doamnă Bryce. De fapt, realitatea este că aveam nevoie de bani mulți, pentru a-mi pregăti așa cum se cuvine răzbunarea. Și dacă până acum n-ai băgat de seamă, aș vrea să-ți atrag atenția asupra faptului că este aproape imposibil ca o femeie lipsită de legături de familie sau de un soț bogat să facă avere, în această așa-numită epocă modernă în care trăim.

— A fost dificil să-l ademenești pe Hastings în locul ăsta?

— Absolut deloc, îi răspunse Victoria, zâmbindu-i din nou. În definitiv, eu îi cunosc mai bine decât oricine altcineva gusturile. Și ți-am mai spus că, odată ce înțelegi acele lucruri pe care și le dorește un bărbat mai mult decât orice altceva pe lume, îl poți ușor ține sub strictul tău control.

— Presupun că ai de gând să-l ucizi, așa este?

— Da. Și mai precis, chiar în seara asta. Nu plănuiam s-o fac atât de repede. Intenționez să-l fac pe Elwin să sufere cumplit, mai întâi din punct de vedere financiar. Lucrez intens de luni de zile la punerea în practică a planurilor mele. Tare mi-e teamă că proiectul de investiții de care este așa de mândru e deja condamnat să se prăbușească precum un castel din cărți de joc. Ar fi urmat să piardă absolut totul. Iar apoi, bineînțeles, s-ar fi sinucis. După care eu mi-aș fi făcut apariția,

în calitate de văduvă îndurerată. Cu profiturile pe care le-am obținut de la Casa Phoenix, aveam să fiu în stare să-mi reiau locul care mi se cuvine, în cadrul înaltei societăți.

— Tu singură ai conceput întregul plan?

— Bineînțeles. L-am folosit pe Grantley pentru a se ocupa de toate amănuntele și pentru a-l ghida pe Elwin în direcția dorită de mine.

— Iar atunci când n-ai mai avut nevoie de Grantley, l-ai ucis fără nici o ezitare.

Victoria înălță cu indiferență din umeri.

— M-am gândit că era soluția cea mai avantajoasă pentru mine.

— Însă cu Thurlow ce-ai avut? Pe el de ce l-ai omorât?

— Fiindcă a descoperit care este adevărata mea identitate. Una dintre fetele de la Casa Phoenix se întâlnea cu el în particular. Omul a devenit suspicios în urma unor vorbe pe care le-a scăpat aceasta și a izbutit să pătrundă în interior, mai întâi în calitate de client. După aceea s-a furișat la mine la etaj și a tras cu ochiul peste tot. A reușit să-mi zărească chipul neacoperit de voal și m-a recunoscut pe dată.

— Și ce anume a făcut?

— Prostul de el a încercat să mă șantajeze, tocmai pe mine. M-a amenințat că îi va spune lui Elwin că sunt în viață.

— Așa că, într-o noapte, ai intrat în locuința lui, l-ai așteptat să vină acasă și l-ai împușcat.

— Thurlow era extraordinar de arătos, dar tare mi-e teamă că nu era câtuși de puțin inteligent.

— Dar pe Elwin Hastings cum îl vei ucide? o mai întreabă Louisa.

— După cum ți-am mai spus, tu și Stalbridge mi-ați cam forțat mâna, obligându-mă să acționez mai repede decât aveam intenția. Victoria era în mod vădit deranjată de această întorsătură pe care o luaseră evenimentele. Astfel că, în seara

asta, Elwin va suferi un atac de inimă, în timp ce își va primi tratamentul săptămânal, aici, la Casa Phoenix.

— Dar cum te-ai gândit să înscenezi un atac de inimă?

— Nu-i un secret că o cantitate îndeajuns de mare de cloroform face ca inima să se oprească definitiv.

— Iar după aceea, eu am s-o sfârșesc în apele fluviului, nu-i așa?

— Tare mi-e teamă că da. Vei lăsa în urma ta o scrisoare tristă în care vei declara că te-ai îndrăgostit nebunește de domnul Stalbridge și că apoi ți-ai dat seama că iubirea și aventura ta romantică nu aveau nici o șansă de împlinire, din cauza mării diferențe dintre pozițiile voastre sociale. Din pricina unor asemenea legături, foarte multe femei se aruncă în Tamisa. Uluior fapt, nu crezi? Victoria scutură din cap. Eu una n-am înțeles niciodată de ce o persoană alege să-și ia zilele din dragoste, însă cam așa stau lucrurile.

— Domnul Stalbridge n-o să creadă niciodată una ca asta.

— Draga mea doamnă Bryce, chiar nu înțelegi din ce aluat sunt plămădiți bărbații. Crede-mă, domnul Stalbridge s-a arătat interesat de persoana ta doar fiindcă îl poți ajuta să-l dea în vileag pe Hastings. Ți-am mai spus că, odată ce va afla că Hastings e mort, va fi bucuros că vânătoarea a luat sfârșit. Și nu va avea nici un motiv să investigheze și moartea ta. Pur și simplu, pentru el nu prezinți nici o importanță.

— Ba cu cred că tu ești aceea care-l judecă greșit pe domnul Stalbridge. Sunt și eu de acord cu faptul că nu mă iubește, și totuși te pot asigura că se va simți obligat să cerceteze decesul meu survenit pe neașteptate.

— Nu faci decât să te îmbeți cu apă rece. Victoria făcu o scurtă pauză, după care continuă: Să știi că regret foarte mult că sunt nevoită să te omor.

— Cum aș putea să te cred?

— Dar e adevărat. În afară de îngrozitor de naivele tale convingeri referitoare la Anthony Stalbridge, ești o femeie foarte interesantă și îți admir fără rezerve realizările jurnalistice. În alte împrejurări, m-ar fi bucurat să te pot

cunoaște mai îndeaproape. Sunt sigură că am fi găsit multe de discutat.

— Eu mă îndoiesc de asta.

Victoria nu-i mai dădu atenție.

— Din nefericire însă, tocmai datorită strădaniilor tale ca ziaristă, ai devenit ca un ghimpe în coasta mea. Mi-am dat seama că investigațiile tale te apropiau din ce în ce mai mult de aflarea adevărului în ceea ce mă privește. Era doar o chestiune de timp până ce aveai să-ți dai seama de adevărata mea identitate. Din păcate pentru tine însă, te afli exact în aceeași situație ca și Fiona Risby. Mă tem că știi deja prea multe, doamnă Bryce. Mi-ar fi imposibil ca, după dispariția lui Hastings, să-mi reiau locul în înalta societate și să nascocesc tot felul de noi oportunități de investiții pentru domnii din lumea bună, dacă o colaboratoare externă de la Flying Intelligencer este la curent cu faptul că îndurerata văduvă nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o fostă matroană de bordel.

Marcus își înfipse mâinile în șolduri și se uită chiorâș în sus, la ferestrele luminate ale etajului superior al Casei Phoenix.

— Ești sigur că ea se află aici? întrebă el.

— Nu sunt absolut sigur, însă pare a fi varianta cea mai probabilă, îi răspunse Anthony. Adevărul este că nu știu unde în altă parte aș mai putea s-o caut.

Cei doi stăteau în picioare pe aleea din spatele bordelului. Anthony și tatăl său erau îmbrăcați în haine autentice de muncitori, pe care și le cumpăraseră, în mare grabă, de la un magazin de pe strada Oxford. Pe cap aveau pălării joase, ale căror boruri și le trăsaseră mult peste ochi. În spatele lor, se aflau un cal și o șaretă. Bezna nopții ascundea întreaga scenă de priviri indiscrete.

Anthony știa prea bine că planul lui, așa cum era, nu putea fi categorisit decât drept unul disperat, însă nu se putea gândi la nici un alt mod de abordare a problemei, iar intuiția îl avertiza că timpul îi presa foarte tare. Nu-și putea permite să creadă că

era posibil ca Louisa să fie deja moartă. Ar fi fost de neconceput.

— E puțin probabil să fie ținută prizonieră la parter. Ar fi prea periculos pentru ei. Doamna Woods mi-a spus că acest bordel a fost construit pe fundația unei vechi mănăstiri și că mai există încă în subsolul clădirii câteva încăperi. Cred că de acolo ar trebui să-mi încep căutările, zise Anthony.

— Iar eu o să pornesc din cealaltă parte, adică de la etajul superior în jos, îi propuse Marcus.

— O să ne întâlnim în bucătărie.

Marcus se uită la fiul său.

— Și ce-o să facem dacă n-o s-o găsim aici?

— Cu mâna goală n-am de gând să plec de-aici, rosti liniștit Anthony. În cel mai rău caz, o s-o iau cu mine pe madam Phoenix, ori măcar pe Quinby. Bănuiesc că oricare dintre ăștia doi o să-mi poată spune adevărul.

Marcus ridică din sprâncene.

— Asta doar dacă ea sau el or să fie dispuși să ți se confeseze.

Anthony își strânse pumn mâna stângă.

— Până la urmă, unul din doi tot va vorbi.

Marcus îl scrută o clipă, după care răsuflă adânc.

— Foarte bine. Sunt gata să încep, oricând vei da semnalul.

— Acum, decise Anthony.

Marcus băgă mâna în spatele șaretei și începu să cotrobăie pe sub prelată. Scoase un coș care conținea patru sticle cu etichete de coniac din cel mai scump. Fără a mai rosti nici un cuvânt, porni către intrarea de serviciu a bordelului.

Anthony urmări cum se deschise ușa și în cadrul ei apare o femeie cu o înfățișare chinuită.

— Am adus coniacul pe care l-a comandat madam Phoenix pentru oaspeții ei din seara asta, îi spuse Marcus femeii,

reușind să articuleze vorbele cu un accent de om simplu, din popor.

Femeia se încruntă.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, despre nici o livrare de coniac.

Marcus dădu din umeri.

— Nu-i treaba mea dacă nu vrei să iei coniacul. Patronul meu mi-a spus că o să încaseze la sfârșitul lunii, de la madam Phoenix, contravaloarea facturii pentru aceste sticle. S-ar putea să nu observe că dă bani pentru un coniac pe care nu l-a primit niciodată.

Femeia ezită o vreme, după care deschise mai larg ușa.

— Foarte bine, adu coniacul în camera de la recepție. Probabil că Beth o să știe ce să facă cu el.

Marcus dispăru în interiorul clădirii.

Anthony se uită la ceas. Nu avu mult de așteptat până ce să se ivească primele fufioare de fum, ieșind pe o fereastră întredeschisă, aflată la etajul clădirii. Aproape imediat se auziră strigăte și țipete.

— Foc! Arde! Răcnetul venea de undeva dinăuntru bordelului.

Deși fumul abia se zărea pe întuneric, Anthony știa că acesta urma să umple în curând toate coridoarele, provocând panică.

La scurtă vreme după aceea, lumea începu să iasă pe ușa de la bucătărie în alee, mai întâi bucătăresele și ajutoarele lor încinse cu șorțuri, urmate de trei servitoare în uniforme sumare. Se buluciră afară, vorbind cu glas tare și uitându-se în sus, la vâlătucii de fum de la ferestrele de la etaj.

— Ar trebui să cheme cineva pompierii, strigă o bucătăreasă.

— Madam Phoenix nu vrea să-și deranjeze musafirii și să-i pună într-o situație jenantă, spuse repede o servitoare durdulie. Înăuntru se află câțiva domni extrem de importanți.

— Dar mă îndoiesc că ar vrea să-și vadă casa arzând ca o torță, se răsti altcineva.

— Cu siguranță că o să iasă și ea în curând, replică servitoarea cea durdulie. S-ar cuveni s-o lăsăm pe ea să hotărască ce avem de făcut.

Fumul începu să iasă și pe la o altă fereastră. Răsunară și mai multe urlete.

Anthony se apropie de intrarea de serviciu. Nimeni nu se uită la el și nici nu-i puse vreo întrebare când intră în clădire. Doamna Woods îi desenase un plan sumar al bordelului, pe baza descrierii făcute de o femeie cunoscută doar pe numele Daisy. Studiase puțin mai devreme schița, încercând să-și închipuie cum anume gândiseră cei care o răpiseră pe Louisa.

Cel mai potrivit loc pentru a ține un prizonier era anticul subsol al casei. Potrivit afirmațiilor tinerei care fugise de curând din bordel, madam Phoenix interzisese întregului personal să coboare în beci în lipsa unui ordin precis în acest sens.

Anthony înaintă de-a lungul holului, căutând ușa care dădea spre scările ce coborau sub pământ. Pe lângă el trecu în mare grabă un bărbat între două vârste, roșu la față și neliniștit, cu cămașa descheiată și cravata deznodată a cărui înfățișare îi era foarte cunoscută. Anthony își întoarse fața spre perete, cu toate că nu era nevoie să se teamă că s-ar fi putut să fie recunoscut de către contele de Pembray, întrucât era clar că acesta nu voia decât să scape de-acolo cât mai repede.

Un comportament foarte înțelept, ținând cont de ceea ce se vorbea despre cumplita Lady Pembray, care s-ar fi înfuriat crunt dacă în toate ziarele ar fi apărut numele soțului ei legat de un incendiu izbucnit într-un bordel de mare notorietate.

Pe lângă Anthony, mai trecură la fel de grăbiți și fără să-l bage în seamă, încă doi bărbați pe jumătate dezbrăcați și trei femei în veșminte semitransparente.

Anthony găsi ușa care ducea către subsol exact în locul pe care i-l indicase Daisy. Era încuiată, după cum de altfel îl și prevenise femeia. Așa că își scoase trusa de spărgător și se apucă de lucru.

Strigătele de panică, slabe și înfundate, o făcură pe Louisa să se ridice în picioare. Se apropie de ușa celulei și își încleștă mâinile de barele de fier. Auzea zgomot de pași, coborând treptele de piatră.

Dinspre scara întunecată își făcu apariția Quinby, cu paltonul pe el. La lumina lămpii, femeia îi sesiză expresia îngrozită și hotărâtă.

Într-o mână, avea un inel mare cu chei vechi, de fier, iar în cealaltă un pistol.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? se interesă Louisa.

— A izbucnit un incendiu, pe undeva pe la etaj. E bine ca pompierii să nu-ți găsească, pe-aici pe undeva, cadavrul. Asta ne-ar produce prea multe probleme. Așa că o să vii chiar acum cu mine. Vei ajunge de urgență în Tamisa. Nu mai putem aștepta.

Bărbatul introduse o cheie în broască și o răsuci. Ușa străveche a celulei se deschise greu, scârțâind din balamale.

Louisa simți un fior de speranță. Un incendiu aducea cu sine haos și confuzie. Ar fi putut să strige după ajutor, sau chiar să fugă.

Acum ușa era larg deschisă. Quinby băgă pistolul în buzunarul paltonului și intră în celulă, apucând-o strâns pe Louisa de un braț și smuncind-o.

— Hai, mișcă mai repede! îi spuse bărbatul, trăgând-o după el. N-avem timp de pierdut.

— Cred că n-ai pretenția să pot fugi, îmbrăcată într-o asemenea rochie. Mi-ar fi imposibil. Știe oricine că o femeie se împiedică în jupă, dacă o obligi să grăbească pasul.

— Dacă o să cazi, atunci am să te târăsc după mine, o avertiză el, cu toată hotărârea. Poți să faci cum te taie capul, dar nici măcar să nu încerci să țipi, pentru că, oricum, tot n-o să te audă nimeni.

Louisei nu-i mai rămânea decât să meargă cu el și să aștepte să se ivească o ocazie de scăpare. Se aplecă, își prinse jupa cu mâinile și îi ridică poalele până la genunchi.

Quinby o strânse și mai tare de braț și o îmbrânci înainte. O cuprinse disperarea, atunci când își dădu seama că individul avea de gând s-o scoată de acolo prin ușa din zidul lateral și nu în sus, pe scări. Avea o presimțire sumbră.

Banditul o împinse afară din celulă, în cealaltă încăpere, și băgă o altă cheie de fier în broasca veche a celei de-a doua uși, care se deschise la fel de încet ca și prima, lăsând să se vadă un tunel subteran. Louisa auzi niște chițcăituri. Erau șobolani, se gândi ea. În bezna din tunel, stăruia o duhoare cumplită.

— Sper că n-ai de gând să intrăm acolo pe întuneric.

Quinby se opri, vădit încurcat. Scoase o înjurătură și aruncă inelul greu de chei pe pardoseala din piatră. Ținând-o în continuare strâns de braț, se întoarse către masă, ca să ia lampa. Aproape că o înșfăcase, când dinspre treptele care coborau tună glasul lui Anthony:

— Dă-i drumul imediat femeii, Quinby.

Banditul reacționează instantaneu. O cuprinse pe Louisa cu un braț pe după grumaz și în același timp se răsuci cu fața în direcția lui Anthony.

Spinarea femeii era lipită de pieptul lui Quinby. O folosea drept scut. Ba sesiză că individul își scosese din nou pistolul din buzunar și că nu-l îndreptase spre Anthony, ci către tâmpla ei.

Louisa îl privi pe Anthony. Acesta ajunsese la capătul treptelor de piatră, costumat și încălțat ca un muncitor. Avea și el un revolver în mână.

— Rămâi pe loc, că altminteri îi trag femeii un glonț în cap. Îți jur că așa voi face, îi strigă Quinby, scrâșnind din dinții încleștați.

— Dacă îi dai drumul, o să te las să pleci nevătămat prin tunel, îi spuse calm Anthony.

— Pe ea o s-o iau cu mine. Dacă nu arunci imediat arma, o s-o omor pe loc.

— N-ai nevoie de ea, îi spuse Anthony, apropiindu-se de masa din lemn. S-a isprăvit cu tot cercul în care ai fost

implicat. Ești liber să pleci.

— Dacă nu te oprești chiar în clipa asta, o să-i zbor creierii, urlă Quinby furios.

— Foarte bine. Anthony se opri lângă masă.

— Aruncă revolverul și împinge-l cu piciorul în direcția mea.

— Ea n-o să facă altceva decât să te întârzie din drum, încercă să-i explice cu calm și blândețe Anthony, iar ție nu ți-a mai rămas decât posibilitatea de a fugi mâncând pământul, cât te vor ține picioarele, pentru a-ți scăpa pielea. Clement Corvus a aflat că în ultima vreme ai slujit la doi stăpâni diferiți, și nu este deloc încântat de acest lucru.

— Du-te la dracu', Stalbridge, zbieră Quinby, turbat de furie. Eu sunt propriul meu stăpân. Nimeni altcineva în afară de mine nu este stăpânul meu.

— Din păcate pentru tine însă, Corvus este de o cu totul altă părere, și la fel și madam Phoenix. Iar tu ești sluga amândurora. Atât și nimic altceva. Așa te consideră ei, amândoi.

— Ba nu sunt sluga nimănui, ripostă Quinby. Tatăl meu a fost un domn de viță nobilă, ticălosule! Chiar dacă m-am născut într-o cloacă, sângele meu are origini mai alese decât acela al lui Clement Corvus și la fel de nobile ca și sângele tău, nemernicule! Nu înseamnă că nu mă trag din strămoși nobili, doar pentru că tatăl meu n-a considerat oportun să se însoare cu mama mea.

— Și de când ai devenit tu amantul lui madam Phoenix?

— De multă vreme, îi răspunse bățos Quinby, luându-și un aer triumfător. O să se mărite cu mine.

— Dar de ce naiba ți-ai putea dori să te însori tocmai cu o matroană de bordel? îl întrebă Anthony, cu o ușoară curiozitate în glas.

— Madam Phoenix este una și aceeași persoană cu Victoria Hastings, interveni și Louisa în discuție.

Anthony ridică din sprâncene și zise:

— Acum înțeleg.

Quinby surâse cu răceală.

— Pentru mine, ea este o partidă extrem de bună, Stalbridge. Chiar dacă înalta societate nu mă va accepta niciodată, îi va accepta cel puțin pe copiii și pe nepoții mei.

— Dacă aș fi în situația ta, eu una nu aș considera chiar atât de cert faptul că Victoria Hastings își va ține promisiunile și te va lua de bărbat, îl avertiză Louisa. În plus, nu mi se pare cătuși de puțin a fi soiul de femeie arzând de nerăbdare să devină mamă.

Quinby zâmbi cu superioritate și îi replică:

— Mă iubește. Are nevoie de mine. Se va căsători cu mine.

— Nici măcar tu însuși nu crezi cu-adevărat, așa-i? îl întrebă Anthony. Fiindcă, în caz contrar, ai fi cel mai mare prostănac.

— Se spune că un domn sângerează la fel de ușor ca un bastard, îi răspunse Quinby, îndreptând revolverul spre Anthony. La hai să vedem dacă acest lucru corespunde realității.

Louisa auzi oribilul scrâșnet de metal pe metal, când Quinby își armă revolverul. Probabil că omul își dăduse seama că Anthony n-avea să tragă, atâta vreme cât ea se afla între cei doi bărbați.

O cuprinse groaza. Totul se întâmpla mult prea rapid. Louisa făcu primul lucru care îi trecu în acea clipă prin minte: se împinse cu toată forța spre înapoi.

Quinby avea întreaga atenție concentrată asupra lui Anthony. Mișcarea bruscă a Louisei îl luă pe nepregătite, amenințând să-l dezechilibreze. În mod reflex, el își încleșta și mai tare brațul pe gâtul Louisei, aproape strangulând-o. În același timp, se strădui să-și păstreze echilibrul și să ochească din nou spre Anthony, însă greutatea Louisei, combinată cu jupa voluminoasă de la rochia ei se dovediră a fi peste puterile lui. Quinby căzu grămadă, trăgând-o și pe femeie după el. Louisa simți o durere ascuțită, atunci când se lovi violent cu umărul de piatra dură.

În acel moment, revolverul bubui, asurzind-o. De-abia mai desluși zgomotul făcut de glonțul care lovise zidul de piatră.

Anthony porni fulgerător la atac. Cu piciorul încălțat cu cizmă, lovi cu putere mâna lui Quinby. Arma căzu la podea și zbură cât colo. Quinby scoase un geamăt, îi dădu drumul Louisei, și înșfacă cu ambele mâini glezna lui Anthony care căzu, prăvălindu-se peste Quinby.

Louisa se rostogoli din calea lor. Bufniturile loviturilor de pumni schimbate de cei doi răsunau în încăpere.

Ea se ridică în picioare, împleticindu-se, și se îndreptă spre cea mai apropiată armă. Pe scara de piatră se auzeau acum zgomotele altor pași care coborau. Își dădu seama că nu avea cum să ajungă la armă în timp util. Și chiar dacă ar fi izbutit cumva să o apuce, nu prea știa cum să tragă cu ea.

Louisa își schimbă planul, luă de pe jos inelul de chei pe care Quinby îl lăsase să cadă pe pardoseală și se năpusti spre scară, lipindu-se cu spatele de zidul lateral.

Pe scară, de sus, se ivi jupa unei rochii negre și vârful unei cizmulite elegante tot negre, din piele de căprioară. Victoria se opri la poalele scării și se uită la cei doi bărbați încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte. În mâna cu mănușă neagră îi lucea un mic pistol cu țevă scurtă.

Ea înțelese imediat ceea ce se întâmplase, dar îi ignoră pe Anthony și pe Quinby, întorcându-se către ușa întredeschisă a celulei.

— Ieși de-acolo, doamnă Bryce! Arde casa. Trebuie să plecăm urgent de-aici. Armă pistolul și ținti în direcția intrării celulei. M-ai auzit? Ieși de-acolo numaidecât! Doar nu vei să mori aici, prăjită ca un pui la frigare.

Nu primi nici un răspuns. Atunci Victoria se îndepărtă de scară și începu să înainteze. În momentul acela, Louisa se năpusti balansând din toate puterile inelul greu de chei. Victoria simți mișcarea din spatele ei și dădu să se întoarcă, însă era prea târziu. Inelul de fier o izbi drept în cap, deasupra urechii drepte. Femeia căzu într-un genunchi, urlând de durere. Sângele îi șiroia din rană, dar ea nu-și pierduse cunoștința și

nici nu se prăbușise. Cu ochii plini de o mânie sălbatică, Victoria îndreptă țeava pistolului spre Louisa.

Fără a se putea gândi la o altă soluție, aceasta o lovi încă o dată. Victoria căzu pe pardoseala de piatră. De data asta, femeia nu mai mișca.

Exact la fel ca Lord Gavin, își zise Louisa în sinea ei.

Apoi se întoarse spre cei doi bărbați care încă se luptau cu înverșunare. Văzu cum Quinby scoate un pumnal. Îngrozită, alergă spre ei, însă Anthony sesiză noul pericol, se eliberă și se rostogoli, îndepărtându-se de Quinby.

Acesta se ridică în picioare și porni la atac, cu pumnalul pregătit. Anthony își încleștă mâna pe unul dintre revolve, ținti, îl armă și trase.

Quinby zvâcni, se împletici în spate și se izbi de perete. Pumnalul îi căzu din mână.

— Nemernicule! Quinby se holba la Anthony, cu ura întipărită în fiecare trăsătura a feței. Ai stricat totul. Absolut totul.

Cu mâna nevătămată își strânse umărul rănit, se clătină, se întoarse și intră poticnit în bezna din tunel.

Se făcu o tăcere totală. Louisa se apropie de Anthony.

— Te simți bine? o întrebă el. Avea încă ochii injectați de iureșul luptei.

— Da, murmură ea. Dar tu?

— Și eu la fel. Anthony se ridică în picioare și se uită la Victoria.

Louisa îi urmări privirea. Părul blond al Victoriei era năclăit de sângele care se scursese pe pardoseală. Louisa simți un nod dureros în stomac atunci când prin fața ochilor îi trecu parcă aievea imaginea lui Lord Gavin zăcând mort, într-o baltă de sânge. Trase adânc aer în piept, gândindu-se că nu era deloc momentul să i se facă greață, sau, cel puțin, nu încă.

— E moartă? reuși ea să bâiguie.

— Nu știu.

Anthony traversă încăperea și îngenunche lângă Victoria.

— Trăiește încă. N-ai omorât-o.

Ca printr-o minune, stomacul încetă s-o mai doară. Inspiră profund.

— Dar Quinby?

— De el se va ocupa Clement Corvus.

Anthony rupse o fâșie din juponul Victoriei și îi legă încheieturile mâinilor, după care procedă la fel și cu gleznele femeii.

Pe scară, se auzi apropiindu-se un tropăit de cizme. Louisa tresări și întoarse fața în direcția treptelor. Anthony își armă revolverul.

De sus, se ivi Marcus Stalbridge, care o învălui pe Louisa într-un zâmbet cald.

— Aa, dar văd că ai găsit-o deja! Cred că acum ar fi bine să plecăm. Vor sosi imediat și poliția, și pompierii, și ar fi mai bine ca doamna Bryce să nu fie văzută ieșind dintr-un bordel. Îi făcu șmecherește Louisei cu ochiul și adăugă: Nu că n-am fi noi în stare să rezolvăm și o astfel de situație.

— Pelerina mea a rămas în celulă.

Anthony pătrunse în cămăruță, de unde ieși cu pelerina pe care i-o puse pe umeri, înfășurând-o în ea din cap până-n picioare. Apoi îi aranjă gluga în așa fel încât să-i acopere complet fața.

— Haide, vino, iubito! îi spuse el cu tandrețe. Ar cam fi cazul s-o ștergem de-aici. Am avut parte de distracție berechet, chiar și pentru o ziaristă atât de activă ca tine.

Iubito? Louisa își zise în sinea ei că ăsta nu era decât un fel de-a vorbi și începu să urce în grabă treptele, în urma lui Marcus. În acel moment n-avea timp să zăbovească asupra apelativului de alint.

Ajunseră apoi cu toții într-o încăpere goală, în care plutea un fum alb, gros și inodor.

— Dar nu se vede nici o flacăra, spuse Louisa.

— Asta fiindcă nici nu există vreuna, chicoti Marcus. Vezi tu? Directorii teatrului Olympia n-au nevoie de fum adevărat, așa că a trebuit să rezolv puțin altfel problema.

— Nu înțeleg, se arată nedumerită Louisa.

— O să-ți explic eu ceva mai încolo cum stau lucrurile.

— Condu-o tu până la trăsură, îi spuse Anthony lui Marcus. Eu vreau să arunc o privire și în apartamentul privat al lui madam Phoenix, înainte să sosească autoritățile.

Bărbatul mai zăbovi doar cât s-o sărute pe Louisa apăsând pe buze și dispăru în sus pe o scară, înainte ca ea să fi apucat să-i ceară lămuriri.

— Vino, draga mea, o îndemnă Marcus.

O conduse afară pe ușa personalului de serviciu, în noaptea plină de strigăte și de haos. Nimeni dintre cei adunați pe aleea dosnică nu le acordă nici o atenție.

Câteva minute mai târziu, Marcus o îndruma pe o străduță laterală, acolo unde aștepta o trăsură închisă. Ușa se deschise și o femeie înveșmântată într-o pelerină se aplecă din vehicul.

— Mai repede! îi îndemnă Clarice, cu un glas radiind de surescitare. Trebuie să te luăm imediat de-aici, doamnă Bryce. Nu vrem să riști să fii zărită și recunoscută de vreun ziarist. Doar știi și tu cum sunt reporterii ăștia, atunci când vine vorba de o știre senzațională, despre cineva din lumea bună.

Consternată, Louisa se sui în vehicul, se așeză pe banchetă și își dădu seama că Clarice nu era singură. Pe bancheta din fața ei, ședea Georgiana Stalbridge, de asemenea înfășurată, din cap până-n picioare, într-o pelerină.

— Slavă Domnului că n-ai pățit nimic rău! exclamă Georgiana. Am fost cu toții extrem de îngrijorați în privința ta. E totul în regulă, draga mea?

— Da, rosti cu greu Louisa. Totul este în ordine. Pe cuvânt!

— Ce bine! Georgiana se uită spre Marcus, pe când acesta se urca și el în trăsură. Dar Anthony unde este?

— A mai rămas puțin, să cerceteze locul înainte să ajungă poliția aici, îi răspunse Marcus. O să vină și el acasă, ceva mai târziu.

Și trăsura se urni din loc, hurducându-se.

Louisa îi privi pe rând pe cei trei. În semiobscuritatea din trăsură, îi era greu să le deslușească expresiile fețelor.

— Dar nu înțeleg deloc, îi spuse ea Georgianeii. De ce ați venit și voi două aici? Poate că Anthony s-o fi simțit obligat să mă salveze, iar domnul Stalbridge a fost foarte drăguț că l-a ajutat, însă tu și Clarice n-ar fi trebuit să veniți, riscând să fiți văzute în apropierea Casei Phoenix.

Georgiana o bătu ușor cu palma pe mână.

— Clarice și cu mine am refuzat să rămânem acasă, în timp ce viitoarea soție a lui Anthony se afla în primejdie. În familia noastră, suntem toți pentru unul și unul pentru toți.

Viitoarea soție a lui Anthony! Louisa o privea uluită.

— Mi-e teamă că s-a strecurat o neînțelegere.

— Ba eu nu cred așa ceva, îi spuse Clarice pe un ton vesel. Iar acum mergem direct acasă și îl vom aștepta pe Anthony, liniștindu-ne cu un pahar de coniac.

Ușa de la capătul coridorului era închisă. Toate celelalte uși fuseseră lăsate larg deschise, de clienții bordelului și de membrii personalului, în graba lor de a fugi de-acolo. Anthony se opri pe palier. Avusese de gând să urce până la ultimul etaj, unde se afla apartamentul lui madam Phoenix, însă acea ușă închisă îi atrăsese în mod deosebit atenția. Înaintă câțiva pași și se opri din nou. Se dădu mai într-o parte și încercă ușa, cu revolverul pregătit. Clanța ușii cedă ușor și ușa se deschise fără nici o împotrivire. Anthony o împinse cu vârful cizmei, rămânând ascuns, pentru a nu risca să fie împușcat. Dar din încăpere nu se auzi nici o împușcătură. Se deslușea în schimb un foșnet frenetic și un geamăt insistent.

Anthony se uită în cameră. Pereții acesteia erau drapați în catifea neagră, iar într-un colț se afla o vitrină plină cu bice și cu alte dispozitive de tortură.

Pe patul tapițat cu mătase neagră, stătea lungit cu fața în sus Elwin Hastings, cu încheieturile mâinilor și ale picioarelor legate de câte unul dintre cei patru stâlpi ai patului. Bărbatul era gol pușcă, iar în gură avea îndesat un căluș. Când îl zări pe Anthony, în ochi i se citi ușurarea. Omul gemu din nou. Anthony se apropie de pat și îi scoase călușul. Elwin începu să răcnească furios:

— Stalbridge! Aproape să nu te recunosc, în straietele astea. Ce faci aici? N-are importanță, las-o baltă. Am crezut că s-a întors ea, ca să măucidă. Dezleagă-mă! Hai, repede! Am auzit strigătele de panică. Știu că arde casa.

— Ba nu arde nici o casă, îi replică Anthony.

— Oricare ar fi situația, eu trebuie să scap de-aici. N-ai cum să înțelegi. Ea vrea să măomoare. Hastings tăcu apoi, observând pistolul din mâna lui Anthony. Dar ăsta ce mai e?

— Cu puțin timp în urmă, am întâlnit-o pe prima dumatilă soție. Era împreună cu amantul ei. Lucrurile s-au cam complicat.

Elwin făcu ochii mari.

— Te-ai întâlnit cu Victoria?

— Da. În curând, va ajunge aici și poliția. Un anume domn Fowler, de la Scotland Yard, de-abia așteaptă să stea de vorbă cu tine. Sper că îți mai amintești de Fowler. Este cel care a anchetat sinuciderea soției dumatilă și pe aceea a Fionei Risby. Am înțeles că n-ai fost deloc cooperant, ultima dată când a încercat să aibă o întrevedere cu tine.

Elwin era tot mai uimit.

— Ia ascultă, Stalbridge! Habar n-am despre ce vorbești, însă trebuie să măajuti.

— Dar de ce aș face-o?

— Ce dracu', măi omule? Ce fel de întrebare mai e și asta? Amândoi suntem niște domni din înalta societate, iar domnii au obligația nescrisă de a se proteja între ei.

— Oricât ți s-ar părea de ciudat, eu unul nu simt nici o astfel de obligație față de tine, Hastings. În această chestiune, unica

mea obligație este aceea de a răzbuna moartea Fionei Risby, și tocmai asta am să și fac.

— Ești nebun dacă crezi că vei fi în stare să dovedești că eu am omorât-o.

Anthony băgă o mână în buzunarul hainei ponosite și scoase o punguliță din catifea neagră, pe care o deschise, răsturnându-i în palmă conținutul. Era colierul Fionei Risby. Pietrele prețioase străluceau puternic la lumina lămpii prinse de perete.

Elwin fu luat prin surprindere.

— Deci, am avut dreptate! Tu mi l-ai furat.

— Să zicem că l-am sustras din seiful tău, ca să-l păstrez la loc sigur. Așteptam doar momentul potrivit pentru a-l da la iveală. Și cred că momentul a sosit chiar în această seară.

Anthony puse colierul la loc în punguliță, strângând apoi gura acesteia cu șnurul de aur.

— Ce vrei să faci? strigă Elwin.

Anthony nu-i mai răspunse. Traversă încăperea până la cuierul din perete, de care atârna haina neagră de seară a lui Elwin, lăsând colierul să cadă în buzunarul acesteia.

— N-o să-ți meargă, ticălosule, zbieră Elwin din răspuțeri. O să spun poliției că tu mi-ai strecurat colierul în buzunar. Va fi cuvântul meu, împotriva cuvântului tău. Cuvântul unui domn, împotriva cuvântului altui domn. Iar poliția nu va mai insista.

Anthony zâmbi.

— Din fericire, vom avea parte și de verdictul jurnalelor de scandal. Ia gândește-te puțin! Cum va fi prezentată situația ta în ziare? Soția ta, presupus decedată, este șefa uneia dintre cele mai cunoscute case de toleranță din Londra, acolo unde ai fost găsit și tu, în pielea goală. În plus, mai ai și anumite interese financiare legate de acest loc atât de rău famat, deci cu o reputație mai mult decât îndoielnică.

— Da' mai taci dracului odată din gură!

— Cred că putem anticipa că, la sosirea poliției la fața locului, prima doamnă Hastings se va arăta cât se poate de

încântată să te acuze că ai încercat s-o ucizi, anul trecut. Mai adaugă la asta și găsierea asupra ta a colierului unei alte femei decedate, și ne putem gândi cum va reacționa opinia publică.

— Nemernicule! Nu se poate să-mi faci una ca asta!

— Chiar dacă nu vei putea fi acuzat de crimă, vei fi oricum un om terminat. În cel mai bun caz, o să te simți obligat să te retragi în provincie. Nu te va mai primi nici un club. Nu te va mai invita nimeni din lumea bună. Iar după ce îți va fi fost dovedită bigamia, noua ta soție va fi liberă să te părăsească. Am auzit că bunicul ei este un iscusit om de afaceri, care a luat toate măsurile chiar înainte de căsătoria nepoatei sale, pentru a proteja interesele financiare ale acesteia. Iar atunci când va pleca, Lilly își va lua cu ea întreaga avere.

— Cum de îndrăznești să mă ameninți? răcni Elwin, cu chipul schimonosit de furie. Ai fi meritat să mori. M-ai auzit? Ar fi trebuit să mori în seara în care te-am urmărit, când te întorceai de la club acasă, și doar puțin a lipsit să bag un glonț în tine. Mai ești azi în viață numai datorită ceții și a trucului cu paltonul și statuia.

În acel moment, în cadrul ușii se ivi Harold Fowler, urmat de un agent de poliție.

— Domnule Crawford, te rog să notezi comentariile făcute de domnul Hastings cu privire la tentativa lui de a-l asasina pe domnul Stalbridge, rosti răspicat Fowler.

— Am înțeles, domnule. Agentul scoase din buzunar un carnețel și un creion.

Anthony se uită la detectivul Fowler.

— Văd că ai primit mesajul meu.

— Da. Am așteptat ca tatăl dumitale să părăsească această clădire, însoțit de tânăra în pelerină, așa după cum mi-ai sugerat.

Elwin îl privea cu disperare pe Fowler.

— Vă pot explica totul.

— O să fie timp destul pentru explicații, domnule. Apoi Fowler i se adresă lui Anthony: Și cu dumneata va trebui să

vorbesc.

— Desigur. Sunt întru totul la dispoziția dumitale, detectiv. Poate că dorești să stai de vorbă și cu răposata Victoria Hastings. Ultima dată când am văzut-o, își pierduse cunoștința, în subsolul casei. Să sperăm că a rămas tot acolo.

Fowler înălță din sprâncenele stufoase.

— Înțeleg. Dar totul mi se pare un pic cam complicat.

— Nu-i deloc complicat, îi replică Anthony. Ba este chiar foarte simplu. Ai avut dreptate, detectiv. În materie de omucideri, mobilurile sunt puține: lăcomia, răzbunarea, încercarea de a păstra un secret și nebunia. Iar în cazul de față, avem de-a face cu toate cele patru, simultan.

Două zile mai târziu, Louisa ședea la biroul ei și citea reportajul din Flying Intelligencer. La fel ca întotdeauna, domnul Spraggett alesese un titlu menit să capteze atenția cât mai multor cititori. Ba chiar se gândise la mai multe titluri. Spraggett nu-și alegea niciodată un singur titlu, dacă se dovedeau a fi interesante două sau chiar trei.

UN CAZ ORIBIL DE OMUCIDERE, ÎN ÎNALTA SOCIETATE.

EVENIMENTE SÂNGEROASE ÎNTR-UN BORDEL.

AU FOST ARESTATE CÂTEVA PERSOANE DIN LUMEA BUNĂ. SOȚIA DISPĂRUTĂ SE ÎNTOARCE DIN MORMÂNTUL EI ACVATIC.

De I. M. Phantom.

Lumea bună este în stare de șoc, după ce a aflat că domnul Elwin Hastings a fost arestat, acuzat că, anul trecut, ar fi ucis o tânără pe nume Fiona Risby și că ar fi încercat să o asasineze și pe prima lui soție, Victoria Hastings, despre care de multă vreme se presupunea că s-ar fi sinucis.

Autoritățile l-au găsit pe domnul Hastings într-un bordel. În acel moment, avea asupra sa un colier valoros, care aparținuse domnișoarei Risby. În aceeași clădire se mai afla și prima sa soție, Victoria Hastings, multă vreme considerată a fi moartă.

Cititorii noștri vor fi uluiți atunci când vor afla că prima doamnă Hastings este proprietara bine cunoscutului stabiliment de pe Aleea Swanton, cunoscut drept Casa Phoenix. Soțul doamnei a investit mulți bani în acel bordel, pe care îl vizitează foarte des.

Când a fost descoperită în acea clădire, doamna Hastings era confuză și sângera, având o rană la cap. Părea suferindă de o depresie acută. În fața soțului ei, doamna a devenit violentă. L-a acuzat pe domnul Hastings că ar fi încercat s-o omoare, aruncând-o în Tamisa. Doar un noroc fantastic a făcut-o să supraviețuiască.

În afară de domnul și de doamna Hastings, la locul evenimentelor se pare că s-ar mai fi aflat încă un bărbat, considerat a fi fost implicat în multe activități infracționale. Acesta a dispărut înainte ca autoritățile să-l fi putut interoga...

Cineva bătea cu inelul în ușa principală a casei. Louisa lăasă jos ziarul. O auzi pe doamna Galt îndreptându-se spre intrare. Apoi ușa se deschise și se auzi glasul lui Anthony.

— Nu-ți face nici un fel de probleme, doamnă Galt. Merg singur în birou.

— Eu mă duc să pun de ceai, îi replică doamna Galt.

Louisa ascultă pașii lui Anthony care se apropiau de birou. Simți în măruntaie familiarul fior de dorință. Bărbatul intră în încăperea plăcută, ducând sub braț un pachet.

— Bună ziua, iubito, îi spuse el, apropiindu-se de masa de lucru. Sper că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi, se grăbi să-i răspundă Louisa. Tocmai citeam ziarul de dimineață.

— Presupun că citeai excelentul reportaj scris de I. M. Phantom despre recentele evenimente delicate din înalta societate.

— Da, chiar așa.

— Uluitor subiect. Bărbatul puse pachetul pe pupitru și o ridică în brațe. Absolut șocant și în același timp extrem de palpitant.

Anthony o sărută apăsător. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât, lipindu-se de el. Apoi bărbatul o eliberă din strânsoare și se uită la ea, având în ochi bine cunoscuta căldură pasională, în timp ce Louisa se îmbujorase toată și își împingea ochelarii mai sus pe nas.

— Ce ai mai aflat de la domnul Fowler? îl întrebă ea, așezându-se repede înapoi pe scaun.

Anthony expiră prelung și se așază într-unul dintre fotolii.

— Se pare că ăsta-i unul dintre inconvenientele care apar când ai o legătură nepotrivită cu cineva din presă.

Femeia înălță din sprâncene.

— Ce tot vorbești tu acolo?

Bărbatul ridică mâinile.

— Prioritate au întotdeauna cele mai recente vești și bârfe.

— Ha! Știi foarte bine că nu e cazul. M-ai sărutat înainte să fi apucat eu să te întreb despre întâlnirea cu Fowler.

Bărbatul ridică un deget.

— Asta doar pentru că m-am grăbit eu să ți-o iau înainte.

Louisa își încrucișă mâinile pe birou.

— Spune odată!

— Mă îndoiesc că lucrurile se vor încheia așa cum am sperat, dar ceva dreptate tot se va face. Anthony își întinse picioarele și se cuibări mai comod în fotoliu. Despre Quinby încă nu se știe nimic, dar Fowler nu este deloc îngrijorat. Mi-a spus între patru ochi că se așteaptă ca de Quinby să se ocupe Clement Corvus.

Louisa simți cum i se pune un nod în gât.

— Ah, Doamne!

Privirea lui Anthony se înăspri.

— Ia nu-ți mai face atâtea griji pentru Quinby. N-a avut nici un fel de scrupul atunci când te-a răpit. Știa foarte bine că Victoria Hastings avea de gând să-ți facă de petrecanie,

aruncându-te în fluviu. Ba mai mult, intenționa să se folosească chiar de el pentru a-și duce la îndeplinire planul.

— Cred că ai dreptate. Și totuși, nu se poate să nu-ți fie puțină milă de bărbatul ăsta. Trebuie să fi fost cumplit să-și trăiască viața lipsit de privilegiile pe care le-ar fi avut dacă ar fi fost recunoscut de tatăl lui.

— Draga mea, ești prea miloasă. În ceea ce-l privește pe Quinby, n-ar fi trebuit să îl calce pe bombeu pe Clement Corvus.

— Dar despre Victoria și Elwin ce mai știi?

— Fowler mi-a spus că ei nu recunosc nici o acuzație, pretinzând că pot oferi dovezi cum că altcineva ar fi vinovat. Între timp, cea de-a doua doamnă Hastings se pare că s-a mutat înapoi în casa părinților ei și va solicita în curând divorțul, pe motiv că soțul ei este bigam. Bunicul ei i-a blocat lui Hastings accesul la toate fondurile. Iar pentru a mai potoli scandalul, umblă zvonul că Lilly urmează să se recăsătorească discret cu un tânăr pe care și-l va alege chiar ea. Bănuiesc că este vorba despre același tânăr pe care l-a adus în dormitorul conjugal, în noaptea în care am spart seiful lui Hastings.

— Mă bucur din toată inima pentru ea. Dar cu Hastings ce se va întâmpla?

— După zvonurile care circulă prin cluburi, Hastings va fi în curând falit. Bineînțeles că marea lui afacere cu consorțiul de investiții s-a dus de râpă. Chiar dacă nu va atârna în ștreang, va fi un om terminat. Nu va mai avea niciodată acces la unica lume care contează pentru el.

— Lumea bună.

— Da.

— Mă întreb ce o să se întâmple cu Victoria Hastings.

— Fowler este absolut convins că Victoria și-a pierdut complet mințile și că probabil va fi internată într-un ospiciu.

— Hmm.

Anthony ridică mirat din sprâncene.

— Ai vreun dubiu asupra faptului că e nebună?

— N-aș respinge posibilitatea ca ea să mimeze rolul de nebună, dacă ar considera că astfel are șanse de a scăpa cu viață.

— Te pot asigura că, în cazul în care femeia nu este nebună, internarea ei într-un ospiciu are să se dovedească mai rea decât moartea.

Louisa se înfioră și încuviință:

— N-am nici cea mai mică îndoială.

— Aș mai avea încă ceva să-ți spun, îi șopti Anthony.

— Da? Te ascult!

— În după-amiaza asta, l-am întâlnit la club pe Julian Easton.

— Ah, Doamne! Și cum a decurs întâlnirea cu el?

— A fost foarte potolit. Ba și-a cerut chiar și scuze. Ai avut dreptate. Se pare că se simte vinovat pentru moartea Fionei. În noaptea în care a murit, ea ieșise în grădină ca să-l întâlnească pe el. Însă a dat peste soții Hastings înainte de a ajunge la locul stabilit. Iar atunci când a ajuns și el acolo, nu a mai găsit-o.

Louisa suspină.

— A fost de-a dreptul îngrozitor.

— Asta-i tot ce știu acum, așa că-ți propun să abordăm în continuare un subiect mai interesant.

Femeia îl privi cu un aer întrebător.

— La ce subiect te referi?

— La relația dintre noi doi.

Louisa clipi, se crispă și își scoase repede ochelarii.

— Și eu doream să discut cu tine pe această temă. Scoase din buzunar o batistă și începu să-și curețe una dintre lentilele ochelarilor, deși aceasta cu siguranță nu era murdară. Mi-e tare teamă că familia ta și-a format o imagine cu totul eronată despre legătura dintre noi doi.

Bărbatul își împleti degetele de la mâini și zise:

— Sunt convinși că mă voi căsători cu tine.

— Da, exact. Louisa își potrivi din nou ochelarii pe nas și se uită lung la el. Am încercat să lămuiesc neînțelegerea, în noaptea în care ne-am întors cu toții de la Casa Phoenix, însă n-au vrut să mă asculte.

Anthony zâmbi și îi replică femeii:

— Cu timpul, vei descoperi faptul că, odată ce le-a intrat în cap o idee fixă, membrii familiei mele au tendința de a fi extrem de încăpățânați. Mă tem că asta-i o particularitate a familiei noastre.

Louisa se aplecă în față, cu o oarecare neliniște.

— Asta-i cu-adevărat foarte deranjant, Anthony. Nu cred că-i corect să-i lăsăm să creadă într-un neadevăr chiar atât de strigător la cer.

— Atunci, va trebui să transformăm acest neadevăr într-o realitate concretă.

— Cum adică? Bărbatul se ridică din fotoliu, dădu ocol biroului și o trase încă o dată lângă el. Te rog, Anthony. Nu poți rezolva problema doar cu un simplu sărut.

— Dar eu te iubesc, Louisa.

Femeia simțea că-i fuge pământul de sub picioare.

— Ce-ai spus?

— Am spus că te iubesc, murmură el din nou, de data asta și mai încet. E chiar așa de greu de crezut?

Louisei i se pusese un nod în gât.

— Dar nu ne cunoaștem decât de foarte puțină vreme și există niște lucruri care ți-ar schimba imediat părerea despre mine, în cazul în care le-ai afla.

— Mă îndoiesc. Bărbatul o prinse de mâini și îi sărută degetele. O să te aștept, până ce o să poți să mă iubești și tu. Nu-ți cer decât să te gândești serios la cererea mea în căsătorie.

— Nu este o chestiune de timp, o luă gura pe dinainte. Te iubesc deja și eu. Însă nu poate fi vorba despre căsătorie între noi doi.

Anthony îi eliberă mâinile, luă pachetul de pe masa de lucru și i-l dădu Louisei. Descumpănită și neștiind ce să facă, ea începu să dezlege șnurul pachetului, cu mâini tremurânde.

— Eu știu că te atrage ideea concubinajului, rosti bărbatul, uitându-se cum desfăcea Louisa hârtia maronie de ambalaj. Recunosc că nu-ți pot garanta că va fi la fel de palpitant și în cadrul căsătoriei, dar te asigur că va fi mai confortabil.

— Ba nu va fi deloc, i-o reteză Louisa, înghițindu-și cu greu lacrimile.

— Gândește-te puțin! Vom putea împărți în fiecare noapte un pat cald, în loc să ne mulțumim cu băncile din parc, făcând totul pe fugă. Vom putea lua împreună micul dejun în fiecare dimineață, savurând cele mai recente articole din Flying Intelligencer.

— Anthony, oprește-te! Nu știi ce vorbești. Femeia izbutise în cele din urmă să desfacă pachetul, iar acum se holba siderată la exemplarul legat în piele din Paradisul pierdut, de Milton. Oh, Anthony!

— Să nu-ți faci nici o grijă. Nu l-am furat din seiful lui Pepper. L-am convins până la urmă să mi-l vândă, oferindu-i un preț bun.

Louisa atinse ușor cu buricele degetelor copertele din piele de vițel. Ochii îi fură inundați de lacrimi.

— Nici nu mai știu ce să spun.

— Spune-mi că te vei căsători cu mine, iubito! Să știi că nu vor exista nici un fel de greutăți, în legătură cu familia mea.

Louisa simțea cum i se frânge inima. Privirea i se împăienjeni de tot, în timp ce lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Își smulse de pe nas ochelarii, scoase o batistă și se apucă să se șteargă cu febrilitate la ochi. Știuse ea că urma să vină și clipa asta, odată și-odată. Sperase doar să vină cât mai târziu cu putință.

— Țsta-i dezavantajul unei legături secrete. Se uită la Anthony printre lacrimi, continuând: Nu are niciodată un final fericit.

— Orice regulă are și o excepție.

— De data asta, nu este cazul.

— Și de ce, mă rog frumos, n-ar fi?

— Pentru că în trecutul meu există un secret atât de îngrozitor, încât, dacă l-ai afla, ai fi de-a dreptul oripilat. Nu pot să-ți dau voie să mă introduc în familia ta. N-ar fi drept.

El se arătă amuzat.

— Nu-mi pot deloc închipui să ai un secret chiar atât de cumplit.

N-ar mai fi trebuit să scoată nici o vorbă, se gândi Louisa. Dacă ar fi avut măcar puțin bun-simț și spirit de conservare, și-ar fi ținut gura închisă și l-ar fi trimis la plimbare. Dar îl iubea și nu-i putea ascunde adevărul.

— Anthony, eu sunt femeia care l-a ucis pe Lord Gavin.

— Da, știam asta, îi replică el fără urmă de tulburare. Iar acum, în legătură cu cererea mea în căsătorie...

Louisa se holba la el, cu gura căscată, zicându-și în sinea ei că probabil nu înțelesese ea bine.

— Știi? izbuti să îngaime.

— Mi-am dat seama, acum câteva zile. Ochii lui sclipeau de o plăcută nerăbdare. Nu vrei să vorbim despre cererea mea în căsătorie?

— Tu nu înțelegi. Louisa se retrase în spatele scaunului, strângând spătarul atât de tare, încât îi intraseră unghiile în lemnul moale. Anthony, l-am izbit în cap cu un vâtra. Iar individul era un domn foarte important.

— Nu mi se pare că îi simte cineva lipsa. Ba chiar am impresia că, deși nu te-au cunoscut niciodată, văduva lui Gavin și ceilalți membri ai familiei lui îți sunt foarte recunoscători. Ca să nu mai amintesc și de atâtea vânzătoare, pe care le-ai salvat. Gavin a fost un om foarte primejdios.

— Asta n-are nici o importanță. Eu sunt căutată pentru omucidere. Dacă mă va descoperi vreodată poliția, am să fiu spânzurată. Gândește-te ce scandal uriaș ar izbucni atunci!

— Dar nu ești deloc căutată pentru omucidere. Din punctul de vedere al poliției, ești o sinucigașă, mai ții minte?

— Dar...

— Cazul este clasat. Nu te mai caută nimeni, iubito.

— Și dacă, într-o bună zi, mă va recunoaște cineva?

— E puțin probabil, însă, într-o asemenea eventualitate, familia mea și cu mine vom jura bucuroși, în legătură cu identitatea ta. După ce te voi lua de nevastă, o să devii o membră a familiei Stalbridge, iar noi ne apărăm unul pe altul. Anthony îi zâmbi cu subînțeles. Crede-mă, nimeni n-ar îndrăzni să ne contrazică.

— Perfect adevărat, se auzi dinspre ușă glasul Emmei. Louisa, draga mea, cred că ți-am spus de la bun început că, deși familia Stalbridge nu acordă o prea mare atenție înaltei societăți, așa-zisa lume bună nu poate ignora această familie, pentru că are atât banii, cât și relațiile care o fac invulnerabilă. Împreună cu ei, te vei afla în deplină siguranță.

Louisa o privi îndelung, iar infima scânteie de speranță, care fusese bine zăvorâtă în sufletul ei, se transformă brusc într-o flacăra strălucitoare.

— Ah, Emma! exclamă Louisa. Ești absolut sigură de asta?

Emma chicoti.

— Sper că, după ce te vei căsători, îți vei face timp să-mi termini și mie de redactat memoriile. Tocmai ajunsesem la amintirile cele mai picante și palpitante, cred că n-ai uitat.

— N-am uitat, îi răspunse Louisa, surâzând pierdută.

Emma îi făcu șmecherește cu ochiul, după care ieși din încăpere.

Louisa se întoarse spre Anthony și îl întrebă:

— Ești sigur că asta vrei?

— Nu doar că vreau. Bărbatul o trase mai aproape de el. Am nevoie de tine, iubirea mea. Tu și cu mine suntem ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Sunt absolut convins că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Louisa se simți invadată de un intens sentiment de bucurie. Îl cuprinse pe Anthony cu brațele pe după gât.

— Da, așa e, încuviință ea, cu simplitate.

— Bine ai venit în familia noastră.

Și buzele lui îi luară în stăpânire gura. Iar Louisa se abandonă în mrejele unei iubiri despre care știa că n-avea să-i dezamăgească niciodată, pe niciunul dintre ei.

SFÂRȘIT

Table of Contents

[AMANDA QUICK](#)

[Năluca](#)